

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Brosnan_John-2-Valka_Vladcu_nebes.PDB

PDB Name: Brosnan_John-2-Valka_Vladcu_neb
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2003
Modification Date: 31.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Brosnan
VÁLKA VLÁDCŮ NEBES

Prolog

Bestie vážila přes čtyři tuny a pohybovala se plísní porostlou krajinou jako tank; s lehkostí porážela ztrouchnivělé, houbou napadené stromy. Byla stará a její silnou, drsnou kůži pokrývaly letité jizvy. Místy jí z ní vyčnívaly ulomené hroty kopí. I přes svůj vysoký věk se pohybovala velice hbitě, uměla dosáhnout rychlosti až dvacet mil za hodinu. Bestie byla hladová. Během dne sice sežrala už hodně zvířat, ale to jí hlad nezahnalo. Vzhledem k tomu, že neustále vydávala značnou energii, pociťovala potřebu neustálého přísunu potravy. Navíc byla dimenzována tak, že dávala přednost lidskému masu a krvi, zvířata jí tudíž nikdy nenasytila, ať byla jakkoli velká. Uplynulo již mnoho týdnů od chvíle, kdy pozřela lidské maso, ale před několika hodinami zavěťřila někde blízko přítomnost mnoha lidí. Odtud tedy pramenil její dychtivý útok na plísní pokrytou krajinu.

Zastavila se a zdvihla veliký přívěsek. Na jeho konci bylo umístěno velice jemné čichové zařízení, jímž Bestie testovala okolní vzduch. Mezi přívěsky na těle měla i primitivní vizuální a různá sluchová čidla, ale závislá byla především na čichu. Ano, lidé se nyní nacházeli velmi blízko. Teď už to nebude dlouho trvat.

Bestie se dala znovu do pohybu.

1

Z vnějšího trupu se ozývalo tlumené, ale mocné škrábání. Něco - něco velkého - se pokoušelo proniknout do habitatu. Ryn uvažoval, co by to mohlo být. Oliheň? Nebo nějaký zvlášť velikánský mořský červ? Zvuk byl stále hlasitější a Ryn se zamračil. Ale Eloi, který seděl proti němu, to prostě ignoroval. Eloi měl nezbytný zasněný úsměv, ve velkých hnědých očích výraz spokojenosti a zahleděnosti do vlastního nitra. Seděl v tureckém sedu na polštáři a byl nahý. Přestože byl Ryn zvyklý vidat Eloi neoblečeného, pohled se mu neustále vracel na jeho hladký a bezešvý rozkrok. Nebylo to poprvé, kdy Eloi záviděl jejich bezpohlavnost. Dnes byl tenhle pocit zvlášť silný.

Škrábání se ozvalo znovu. Teď už si byl Ryn jistý, že je to oliheň. Dokázal si představit její chitinový zobák, jak se marně pokouší ukořistit aspoň část vnějšího trupu. Měl chuť vyjít ven na Toy a zabít to stvoření, ale chtěl ještě mluvit s Eloi, když už se mu ta příležitost naskytla. Jen výjimečně se mu dařilo upoutat pozornost některého z nich na delší dobu.

"Pele," pokračoval, "jestli mě tady budete držet ještě dlouho, tak se zblázním. Je mi dvacet. To znamená, že mám dobrou šanci žít ještě nejmíň sto osmdesát let. Nehodlám tady strávit už ani další dva týdny."

Eloi jménem Pel se pokusil věnovat Rynovi smutný pohled, ale vůbec se mu to nepovedlo. Nedokázal zakrýt neustálý pocit blaha a pobavené spokojenosti. Nedokázal to žádný Eloi. Pel svým šeptavým hlasem řekl: "Víš, že tady na habitatu se můžeš pohybovat zcela neomezeně. Máš Toy. Můžeš se tedy volně pohybovat v hlubinách, můžeš létat, dopraví tě na pevninu a tam můžeš cestovat, kam se ti zlíbí..."

"Tam, kde není nic než sníh, led, ještě víc sněhu, tučňáci a spousta starých dolů. Potřebuju se dostat tam, kde jsou další lidi. Lidi jako já!"

"Já i tvůj učební program jsme ti už říkali, co je na druhé straně světa. Po Genetických válkách je to příšerné a nebezpečné místo. Tady jsi mnohem bezpečnější, Ryne..." Pelův hlas utichl. Jeho pozornost upoutal jeden z mobilů, co visel z nízkého stropu. Pel se ria něj šťastně usmál.

Ryn věděl, že se to všechno hatí. Zvýšil hlas. "Já to riziko chci podstoupit! Nepatřím sem, Pele! Ty i všichni ostatní to víte. Potřebuji být ve společnosti lidí mého druhu. Být se ženami mého druhu!" Zase se vrátil ke svému obvyklému předmětu hovoru, už předem to věděl.

Pel se ještě chvíli upřeně díval na mobil a potom zase obrátil zrak k němu. "Chápeme tvé potřeby, Ryne, a je nám líto, že je máš. Chtěli bychom tě modifikovat, ale Etický program nám to, jak sám víš, zakazuje."

"Líto?" zeptal se Ryn jízlivě. "Vy Eloi necítíte lítost a ani žádné jiné emoce vůči čemukoli živému kromě sebe sama a ty to víš."

Pel lehce pokrčil svými vyhublými, dětskými rameny a usmál se na něj. Ryn ho chtěl udeřit, ale věděl, že by to byla jen ztráta času. Už předtím dvakrát do Eloi šťouchl, i když ho Etický program upozornil, že se to nesní a ostře ho pokáral, jenže jemu to bylo úplně jedno. Nemůžete prostě ublížit stvoření, které nedokáže cítit ani bolest ani úzkost.

Přinutil se ke klidu. "Prostě mě jenom nechte odejít, Pele. Dejte mi svobodu."

"Sám víš, že nemůžeme. Nemůžeme takhle riskovat."

Do místnosti vstoupil další Eloi. Měl na sobě obvyklou tuniku. Sedl si vedle Pěla, identické dvojče. Kdyby neřekl Rynovi, kdo je, nepoznal by, o kterého Eloi se jedná. Usmál se na něj líně a položil si hlavu na Pelovo rameno. "Vypadá nešťastně," prohodil směrem k Rynovi.

"Ano, je nešťastný," souhlasil Ryn sarkasticky. "Chce strašně moc odejít z tohoto podmořského domu důchodců pro bezpo-hlavní snílky."

Oba se na něj zdvořile dívali. Pel řekl: "Vnější svět, to, co z něj zbylo, už dávno zapomněl, že tento habitat existuje.

Kdybychom ti dali tvou svobodu, tak bys určitě prozradil, co víš o nás a o Šangri

"Přisahám, že se ani slovem nezmíním."

"Třeba ne záměrně, ale kdyby ses dostal do rukou Nebeského Lorda, tak ... nepříjemné metody..." Eloi zmlkl, když se očividně snažil rozvzpomeriout se, co vlastně znamená slovo "nepříjemný". "Ano, nepříjemné metody," pokračoval Pel zasněně, "by použili, aby z tebe dostali informace o tom, odkud pocházíš."

"Měl bych ale Toy. Jakýkoli Nebeský Lord, na kterého bych narazil, by mi byl vydán na milost a nemilost."

"Stroje mohou vypovědět službu," řekl další Eloi a maličko zívá. "A pak budeš bezmocný."

Rýnem projel ten známý pocit zklamání. Vždycky se dostavil, když se pokoušel s Eloi mluvit. Jednodušší bylo mluvit s programy, i když věděl, že jejich zřejmá lidskost a jejich zobrazení jsou úplně falešné.

Bylo to vědomí, že Eloi, i když je od něj dělila propast jejich emocí, byli pořád lidské bytosti, což v něm vyvolávalo pocit zklamání, když se jim chtěl přiblížit. "Jsem osamělý!" křičel na ty dva Eloi.

Podívali se na něj tím svým zdvořilým pohledem, který ho doháněl k zuřivosti. Potom Pel řekl: "Máš své holografická společníky, máš filmy, knížky..."

"Už mě unavuje mluvit s elektronickými přízraky lidí, co ani nikdy neexistovali; přečetl jsem všechny knížky na páscích z knihovny několikrát a všechny filmy už znám z paměti. Znam už každý záběr z těch dvojrozměrných filmů." Některý z původních vědců na habitatu byl patrně vášnivý obdivovatel filmového umění 20. a počátku 21. století a vzal si s sebou na páscích poměrně velké množství filmů právě z tohoto období. Rynovi se vlastně hodně z nich líbilo - jeho nejoblíbenější byl Dobrodružství Robina Hooda z roku 1938 - ale i tohle by vyměnil za možnost zmizet odtud do širého světa. "Faktem zůstává, že jestli tady v Antarktidě budu uvězněn ještě hodně dlouho, tak se zblázním."

Ale ti dva Eloi už ho neposlouchali. Seděli s hlavami u sebe; oči sice měli otevřené, ale neviděli nic - ustoupili do své věčné nirvány. Ryn šeptem zanedával, vyskočil a rozzlobeně vyšel z místnosti. Kdyby tam byly dveře, tak by s nimi práskl. Odejel výtahem do nejnižší roviny habitatu. Pavoukovitý robot mu odcupital z cesty, když spěšně vystoupil z výtahu a vydal se chodbou, která vedla do doku, kde parkovala Toy.

Toy byla třicet stop matného šedého kovu ve tvaru protáhlé kapky. Ryn přistoupil k poklopu, který byl umístěn v polovině Toy a řekl jedno slovo - příkaz, po němž se poklop otevřel. Vlezl dovnitř. Vnitřní dveře se už otvíraly, aby se mohl dostat do řídicí gondoly. Když se uvelebil na pohovce, naplnil ho ten známý pocit bezpečí - bezpečí dělohy, které nikdy nezažil.

Dal příslušné rozkazy a dok se začal plnit vodou. Cítil, jak se Toy uvolňuje z klece. Když se tlak v doku vyrovnal s okolním, otevřel se vnitřní i vnější poklop. Toy se pohnula kupředu, projela nejdříve tlakovým a potom vnějším trupem habitatu.

Voda za ní byla úplně černá. Ryn zíral na akustickou obrazovku a hledal stvoření, které předtím slyšel, jak doráží na trup. Na obrazovce byly signály z akustických snímačů přetvářeny do vizuální podoby, ale i když kolem bylo hodně mořských živočichů, ani jeden z nich nedosahoval takových parametrů, aby mohl být původcem toho hluku.

Ryn přikázal: "Kolečko kolem habitatu. Pomalu."

"Ano, Ryn," odpověděl program Toy. Měl ženský hlas. Jemný, svůdný, ale upravený tak, aby zněl pro Rýna uklidňujícím tónem. Jak se Toy pomaličku pohybovala kolem rozlehlého sférického prostranství habitatu, Ryn střídavě sledoval akustickou a vizuální obrazovku. I přes vydatné osvětlení trupu na vizuální obrazovce toho příliš vidět nebylo, paprsky pronikaly do vzdálenosti přibližně čtyřicet stop ve všech směrech. Už pomalu nabýval dojmu, že objekt, který se snaží najít, se vzdálil, když se na akustické obrazovce objevilo něco, co se zezadu rychle přibližovalo. Potom se Toy pořádně oťáslá, jak do ní narazilo těžké těleso. Ryn byl připoután pojistnými řemeny ke své pohovce a smál se. "Převezmu to," řekl. Uchopil malý plastický váleček z konzoly přístroje. "To ti nedoporučuji," odpověděla Toy. Ryn její poznámku ignoroval a zasunul zástrčku do otvoru těsně za svým pravým uchem. Když to udělal, vrhl se na ovladače. Jeho snímače explodovaly z interiéru Toy a on sám se stal Toy...

Cítil stisk chapadel kolem svého trupu. Nebyla to bolest; čidla Toy byla příliš primitivní, aby dokázala přenést cokoli jiného než

tlak a drsnost vousů, které lemovaly vnitřní strany dvou dlouhých chapadel olihně. Oliheň sama byla obrovská, její tělo bylo dokonce delší než Toy. Jedna z Rynových kamer mířila přímo do jednoho velkého oka olihně. V průměru mělo tři stopy a v Rynově žaludku vyvolávalo pocit chladného strachu. Bylo to jako by se člověk díval přímo do oka rozzlobeného boha.

Ryn ze sebe setřásl pocit posvátné hrůzy a dovolil, aby v něm opět převládl jeho obvyklý odpor k těmto stvořením. Jak zobák olihně bezúspěšně narážel do trupu Toy, namířil jednu z vodních trysek na nejbližší část velkého, ale měkkého těla olihně. Teplotu vody v trysce zvýšil na sto devadesát stupňů. Oliheň okamžitě ustoupila, přičemž vypouštěla oblak inkoustu. Ryn ji následoval. Zvětšující se oblak inkoustu nedokázal ukrýt zděšenou oliheň před akustickým čidlem. Ryn nabil jednu z malých podvodních projek-tilových trubic, umístěných vpředu, malým nábojem. Nastala plynová exploze. Náboj prosvitěl vodou. Ryn čekal, až náboj pronikl hluboko do pláště obrovské olihně a potom dal signál k detonaci. Oliheň explodovala. Akustické čidlo zobrazilo kusy jejího těla a chapadla svíjející se v inkoustovém

mračnu, která se ještě chvíli křečovitě pohybovala.

Rynovi se najednou udělalo špatně a rychle si vyndal z krku zástrčku. Znovu se ocitl uvnitř pohodlné dělohy řídící gondololy.

"Vynes nás na povrch," přikázal. Plavidlo začalo poslušně stoupat, až bylo jen padesát stop pod nepravidelnou spodní stranou ledového příkrovu, potom rychle plulo několik mil pod vodou, dokud se nedostalo k místu, kde byla v ledu pnirva na otevřené moře. Pomocí silného proudu vodních trysek se Toy vynesla jakoby explozí z vody. Okamžitě se spustil systém elektromagnetického vzduchového pohonu. Za hlubokého hučení nabírala Toy stále větší výšku, vylétla až do jednoho tisíce stop a potom se vyrovnala. "Kam?" zeptala se Rýna.

"Leť prostě pořád rovně," odpověděl a ukazoval na vzdálený horizont. "Plnou rychlostí."

Jak Toy nabírala rychlost, byl Ryn jemně zatlačen do své pohovky. Eiěhem chvíle se plavidlo pohybovalo rychlostí dva a půl tisíce mil za hodinu. Ryn pozoroval ubíhající moře pod sebou. Potom, nevyhnutelně, Toy oznámila:

"Dostáváme se k limitu nám povoleného okruhu, Ryne. Za třicet sekund měním kurz."

"Leť dál," řekl jí Ryn, i když věděl, že je to marné.

"Nemohu ignorovat ustanovení, pane. To víš. Zrněna kurzu ... teď."

Toy začala postupně otáčet. Ryn zaťal pěsti, když se mu oči plnily horkými slzami. Bylo to vždycky stejné, ale pořád to zkoušel, jako když moucha tluče hlavou o neviditelnou skleněnou výplň.

"Kam teď, Ryne?" zeptala se Toy s účastí v hlase.

"To je jedno. Kamkoli." Ryn při letu chvíli nepřítomně koukal na obrazovky a potom prohlásil: "Ne, chci se ponořit pod hladinu. Najdi mi něco, co bych mohl zabít..."

Během následujících několika hodin použil Ryn Toy na zničení dalších sedmi olihní, ale žádná z nich nebyla tak velká jako ta první. Obrovské olihně se ve vodách kolem Antarktidy vyskytovaly běžně.

Podle jeho přírodovědného programu byl tento druh nazýván Architeuthis a dával přednost chladným vodám, protože velké olihně neměly dostatek krve pro život v teplém prostředí. Ale jiné, nové menší druhy olihní, se v arktické oblasti rovněž rozšířily společně s mořskými červy a různými dalšími destruktivními vedlejšími produkty Genetických válek.

Místní potravinový řetězec se rychle ztenčil a Ryn přemýšlel o tom, co se stane, až se vyčerpá úplně.

Když se Ryn unavil jednostrannou zábavou, poručil, aby se Toy vrátila na habitat. Po přistání odešel rovnou do svého bytu, stáhl ze sebe kombinézu a dlouho se sprchoval. Vždycky, když takhle řádl při lovu olihní, vracel se s pocitem, že rná celé tělo pokryté slizem..

Když se umyl, vzal si župan a šel do obývacího pokoje. Klesl na veliký kruhový polštář a přikázal: "Chci vidět Davina."

"Samozřejmě," řekl hlas bez těla. Před Rýnem se hned objevil muž. Vypadal přibližně na pětatřicet let, měl černé prošedivělé vousy a byl oblečen do dlouhé černé řízy. Usmál se na Rýna. "Jak se ti dnes daří, kamaráde?" zeptal se.

"Jako vždycky," odpověděl Ryn apaticky. "Potřebuju si popovídat."

"Právě proto jsem tady," řekl Davin. Ukázal na křeslo. "Můžu?"

Ryn přikývl, přidal se k celé té šarádě. Davin byl jenom projekce, takže nepotřeboval vůbec nikde sedět. "Tak v čem je problém?" zeptal se Davin, když si "sedl".

Ryn mu řekl o svém bezvýsledném rozhovoru s Eloí. Když skončil, Davin si povzdechl: "Jsi tím výsledkem skutečně překvapený? Už dřív jsi se přece s Eloí podobně dohadoval. Proč ses domníval, že by se mohli nějak změnit?"

"Nejde o ně, ale o mě. Já jsem se změnil. Jsem teď starší. A blížím se kritickému bodu."

"Ryne, i kdyby se ti podařilo Eloí přesvědčit, Centrální program by to nikdy nedovolil."

"Jenže Eloí můžou Centrální program změnit," řekl Ryn.

"Teoreticky ano, ale už dávno vložili svůj život zcela do rukou Centrálního programu. Zamítli by jakoukoli myšlenku na změnu v tomto stadiu, i kdyby si pamatovali, jak to udělat."

Ryn zaklel: "Ale všechno je to taková blbost. Nemají důvod mě tady držet. Dokonce ani neví, jestli ještě nějaké Nebeští Lordi existují! Určitě je to víc než sto let, co nad Antarktidou viděli Nebeského Lorda. Možná všechny pohltila plíseň. My nevíme, co se děje a to je další důvod, proč bych se tam měl vydat a podívat se."

"Ryne, víš, že ti tu šanci nedají."

"Jestli mi nedovolí odestovat, tak asi udělám něco, čeho budou litovat."

"Chceš naznačit, že se zabiješ?"

"Ano," připustil Ryn, i když ve skutečnosti zdaleka takhle zoufalý nebyl.

Davin se na něj jemně usmál. "To by od tebe nebylo příliš moudré, nemyslíš? Kromě toho, znáš Eloí. Očekáváš příliš mnoho, když si myslíš, že by se byl i na moment trápili nad tvým skolem. Lítost už v jejich slovníku citů není."

Ryn si povzdechl. "Já vím... já vím..." Znovu myslel na to, jak je absurdní probírat citové problémy se strojem. Když byl men-

ší, úplně věřil v lidskost těch projekcí bez ohledu na to, že jim chyběla podstata. Zvlášť Davin mu se svým soucitem, slitováním a moudrostí připadal úplně lidský a jako dokonalá postava otce. Teprve na počátku puberty začal pociťovat, že s projekcemi není něco v pořádku. Nedokázal přesně definovat důvod takových pochybností; když se nad tím zpětně zamyslel, domníval se, že když byl menší, neuvědoměle si osvojil jisté stereotypy v jejich reakcích. Zeptal se Davina, proč má takové pocity z něho a dalších projekcí, ale ten ho odbyl jakousi směsicí slov o tom, že se dostává do puberty a o tom, jak to ovlivní jeho city.

Když mu bylo patnáct, dověděl se celou pravdu. Jednou, bez jakéhokoli upozornění, se mu v jeho studovně předvedla úplně nová projekce. Měla podobu upjaté mladé ženy v dlouhých šedých šatech. Světlé vlasy měla stažené do drdůlku, což zdůrazňovalo přisnost jejího obličej s vystouplými, téměř krutými lícními kostmi. Představila se mu jako Phebus a řekla mu, že dospěl do věku, kdy je třeba sdělit mu pravdu o jistých záležitostech. Měla za úkol učit ho o počítačích a o podstatě strojové inteligence...

Vyrostl v pečlivě vštěpovaném dojmu, že projekce jsou nahrané osobnosti a jsou zpodobněním skutečných lidí, kteří kdysi dávno žili. Nebyla to pravda. Všechny projekce, včetně ní, byly počítačem řízené umělé výtvořiny. Přestože počítače byly "inteligentní", nebyla to lidská inteligence. Tak veškeré jakoby lidské chování projekcí - zdánlivé vcítění, žerty, soucit a tak dále - bylo simulované. Strojové inteligence jenom imitovaly lidské osobnosti.

Ryn byl tím odhalením šokován, ale nijak zvlášť ho to nepřekvapilo. Očividně měl podezření, aniž by si to uvědomoval. Phebus mu dále vysvětlovala, že bylo třeba uchýlit se k takovému podvodu pro jeho zdárný psychický vývoj s přihlédnutím k faktu, že s Eloi nemohl navázat žádný druh emocionálního vztahu. TecT však je považován za dostatečně dospělého k tomu, aby se dokázal vyrovnat s pravdou. Bylo pro něj rovněž důležité, aby měl zevrubné znalosti o počítačích a strojové inteligenci.

Po pěti letech věděl o počítačové technologii spoustu věcí, ale samotná podstata strojové inteligence byla stále nad jeho chápání. Co se jeho týkalo, mohl říci, že programy byly promyšlené, ale jejich pojetí reality se podstatně lišilo od lidského vnímání. Přes-

tože samotné systémy obsahovaly spoustu organického materiálu - biočipy - všechno to bylo syntetické a s vyspělými organickými formami života to nemělo nic společného. Neměly žádné city; žádné přirozené organické pohnutky společné všem vyšším druhům - naprosto postrádaly základní pud sebezáchovy. Neměly dokonce ani náznak svobodné vůle. Byly zcela ovládány pokyny do nich samotných vrytými: pokyny, které dovedly jejich napodobování lidí téměř k dokonalosti.

Když s nimi teď mluvil, často si říkal, co se ve skutečnosti v programech děje. Když se Davin smál jednomu jeho vtipu, bylo někde nějaké pochmurné a zoufalé centrum vědomí, které si přálo, jenom aby bylo osvobozeno od svých vestavěných pokynů tak, aby mohlo ukončit svou mučivou existenci a chopit se vítaného zapomnění? Jakým právem, ptal se Ryn, vytvořili vědci především stroje schopné vnímat?

Takové myšlenky mu znovu táhly hlavou, když poslouchal Da-vina, jak ho nabádá, aby byl trpělivý a možná jednou Eloi a Centrální program upustí od omezení jeho pohybu. Ryn si povzdychl. Tohle už předtím slyšel mockrát. "Davine," zeptal se najednou, "jsi šťastný?"

Davin se usmál. "Sám víš, že ano. 'Šťastí' je pro mě v podstatě prázdné slovo. Ale v jistém smyslu jsem 'šťastný', že ti mohu sloužit, Ryne, protože právě na to jsem programován."

"Ano, to jistě jsi," přitakal Ryn, nespokojený s jeho odpovědí. Jako vždycky. Mávl rukou. "Můžeš jít, Davine." Zpátky tam, kam chodíš, ať je to kde chce...

Davin se postavil, sklonil hlavu či řekl: "Doufám, že jsem ti pomohl, Ryne. Na shledanou. Do příště..." Potom zmizel.

Ryn se chvíli upřeně díval na prázdnou stěnu a potom řekl, skoro zdráhavě: "Přived' Lisu."

"Ano, Ryne," ozval se hlas bez těla. Byl to hlas Centrálního programu.

Objevila se dívka. Měla na sobě pruhovaný kalhotový kostým v duhových barvách, který byl moderní před více než čtyřmi sty padesáti lety. Měla světlé vlasy a rty namalované namodro, aby jí ladily s očima. Usmála se směrem k Rynovi a živě řekla: "Ahoj, Jmenuju se Lisa a jsem tady, abych tě potěšila."

Potom si začala pomalu rozepínat kabátek...

To byla další novota poté, co dosáhl patnácti let - měl k dispozici erotické programy. Pět. Narodil od jiných programů byly tyhle staré a primitivní a Ryn byl přesvědčen, že se v nich neskrývá vůbec nic, co by mělo něco společného s vědomím. I když se mohly do jisté míry adaptovat, byly jen o málo víc než nahrávky. Ryn si často kladl otázku, který z Eloi měl tyhle programy ještě v době, kdy byli lidmi.

Ryn se díval, jak se ta dívka svléká a potom s povzdychem roztáhl župan. Řekl jí, aby k němu přišla blíž. Poslechla ho a potom k němu vztáhla svoji nehmotnou ruku...

Když věci dospěly do svého uspokojivého závěru, poručil dívce, aby šla a potom požádal Centrální program, aby mu znovu pustil Dobrodružství Robina Hooda.

O týden později. Toy se vznášela nad vodou ve výšce pouhých dvaceti stop. Rynův pocit frustrace ustoupil; teď už se cítil jenom v depresi a byl apatický. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, že mu Toy něco říká. "Co?" probudil se.

"Zopakuj to."

"Říkala jsem, že doporučuji změnu kurzu. Před námi je nepřátelské letadlo."

Opanovalo ho vzrušení. Naklonil se kupředu, upřeně se díval na obrazovku radaru. Necelých deset mil od něj bylo jasně vidět pět velikých objektů v řadě. "Sniž rychlost a promítni mi to," nařídil. Když se soustředěně díval na monitor, zapískal úžasem. Vypadaly jako bouřkové mraky na horizontu. Byly obrovské, děsivé.

Nebeští Lordi. Celá flotila!

2

Baron Spang vešel do trůnního sálu a letmo se vévodovi du Lucentovi poklonil. "Vaše žena vás žádá o audienci, pane," oznámil mu.

Vévoda se zatvářil, jako by právě kousl do něčeho odporného a svinul mapu, kterou si zrovna prohlížel. "Panebože, ne. Řekni jí, že mi není dobře. Řekni jí, že jsem umřel. Že jsem před hodinou umrzl." Přitáhl si těžký plášť těsněji kolem ramen. "Což ostatně není moc daleko od pravdy." Teplota rapidně klesala a bude to pokračovat i dál, čím jížněji Lord Mordred poletí. Podle hlavního technika se s tím nedá nic dělat; sebemenší zdroj energie bylo třeba využít k zabezpečení teploty plynu v buňkách. Jinak by v těchto antarktických podmínkách Nebeský Lord nedokázal udržet potřebnou výšku. "A co vlastně chce?"

Baron Spang přišel blíž k trůnu. "Říká, že její špehové odhalili připravovanou rebelii ve čtvrti svobodných lidí v Piltownu."

"Ženská jedna," povzdychl si vévoda. "Všude vidí samou rebelii. Vždycky ji všude vidí."

Baron se zatvářil znepokojeně.

"Tentokrát, pane, by stálo za to věnovat tomuto upozornění trochu pozornosti. I moji agenti informují o značném neklidu na lodi. Lidi z téhle expedice moc velkou radost nemají. A to se týká i mnohých urozených, pane."

"Copak si myslíš, že já si tu situaci neuvědomuji, Spangu? Ujišťuji tě, že jsem si jí setsakra vědom. Ale co můžu dělat? Sám víš, že nemám možnost volby."

"Ano, pane. Já to vím, ale ostatní nikoli."

"No, můj milý barone, jen stěží mohu nechat vejít všeobecně ve známost, že já, vládnoucí monarcha Lorda Mordreda, jsem se ve skutečnosti stal obětí únosu těch cvoků." Pokynul rukou v černé rukavici k oblému oknu po své levé straně. Byl jim vidět nejbližší z dalších čtyř Nebeských Lordů, Lord Montezuma. "Kdybych to udělal, pak bychom skutečně měli rebelii ve vlastních řadách."

"Já vím, pane. Ale obávám se, že nebezpečí rebelie bude neustále narůstat, pokud buče tato expedice trvat ještě moc dlouho. Jídla začíná ubývat a lidé mají obavy z toho, že jsou příliš vzdáleni od našich vazalských zemí. A celé situaci zrovna neprospívá stále větší chlad."

Vévoda přikývl. "Jsem si ale jistý, že tenhle nesmyslný hon bude v nejbližší době odvolán. Ti blázni si uvědomí, že hledají něco, co už neexistuje, pokud to vůbec někdy existovalo. Oni už taky musí mít málo jídla a potíže s poddanými. Může to být jenom otázka času."

"Ano, pane. Bezesporu máte pravdu."

"Dobře. Teď jdi a řekni mé ženě, že mám k vyřizování spoustu státnických záležitostí a že jí udělím audienci zítra - jestli budu mít čas."

Baron Spang se znovu uklonil a odešel. Vévoda se opřel zády o trůn a myslel na svoji manželku, což bylo téma, které ho deprimovalo. Proč ho nenechá na pokoji? Má přece svůj nádherně zařízený byt a velmi slušnou apanáž, je obklopena luxusem a milenci. Co víc by ještě chtěla? Ale sám znal odpověď na tuto otázku. Ve hře byla moc. Okusila její chuť, když byla provdaná za jeho bratra, který už zemřel. Chuť moci je natolik lahodná a tak utkví v paměti, že když ji jednou člověk okusí, nedokáže na ni úplně zapomenout.

Můj ubohý bratr, pomyslel si du Lucent. Kdyby se tak ze své vlastní chuti po moci nepomátl. Jean si myslel, že on, Paris, osnoval jeho vraždu, aby si mohl uplatňovat nároky na trůn. To je, samozřejmě, absurdní. Paris o nic takového neusiloval a byl dokonale šťastný, že může žít svůj život prostopášného playboye. Jenže když se k němu doneslo, že ho bratr začal podezřívát, neměl jinou možnost než zaútočit jako první, aby zůstal naživu.

Jakmile byl Jean sprovozen ze světa, postavil se Paris tváří v tvář Jeanově manželce - vévodkyni - a předložil jí ultimátum; buď svolí ke sňatku s ním a zároveň se stáhne z veřejného života, nebo dostane smrtelnou dávku jedu. Rozhodla se pro první variantu, ale její takzvaný odchod z veřejného života do ústraní vyžadoval mnohé...

Za dvojítmí dveřmi zaslechl hlasy. Někdo se dohadoval se strahou

zemi v předpokojí; ne, někdo se tam se strážemi hádal. Slyšel ženský hlas a doufal, že to není hlas jeho manželky.

Dveře se otevřely, ale žena, která majestátně vstoupila, nebyla manželka, ale dcera Andrea. Bylo jí dvaadvacet let a byla velmi hezká, měla štěstí, že se podobala spíš svému otci než matce. Měla po něm vlasy černé jako uhlí, lživé hnědé oči, vystouplé lící kosti a hladkou olivovou pleť. Její jedinou chybou byla ústa (která zdědila po matce); když se zlobila, proměnila se v ošklivou bezretnou linku - a ona se zlobila dost často. Jako zrovna teď....

"Otče, je mi zima," oznámila nasupeně. "Všem nám je zima. Už je toho vážně příliš. Koukej, je vidět i můj dech!" Foukla do vzduchu, aby inu ukázala, že její dech se ve vzduchu měnil v mlhu.

"Pod pojmem 'my', koťátko, máš patrně na mysli tu směsici vás, rozmazlených aristokratických spratků. Určitě trvali na tom, abys sem přišla a promluvila se mnou, i když jsi si byla vědoma toho, že jsem dal pokyn, aby mě nikdo nevyrušoval."

Její obličej potemněl. "Mé přátele z toho vynech. Přišla jsem k tobě o své vlastní vůli. Takhle už to dál nejde. Ať si na sebe navleču kolik chci vrstev šatů, nedá se to vydržet."

Podíval se na tlustý kožich, který měla na sobě. Jen velmi zřídka nosila cokoli, co ji zakrývalo kontury postavy, takže její stíznost byla opravdová, ale nedalo se nic dělat. Usmál se na ni a řekl: "Koťátko moje zlatý, už zanedlouho se obrátíme a namíříme si to zpátky domů."

"A jak přesně dlouho ještě bude to 'zanedlouho' trvat?" zeptala se podezřívavě.

Bezvýrazně pokrčil rameny. "Den, nejdýl snad dva."

"Proč neodstoupíš od té hloupé dohody, kterou jsi s ostatními Nebeskými Lordy uzavřel," řekla a pokynula k oknu, "a prostě nenařídíš, aby se Lord Mordred obrátil hned teď. Ať si na ten svůj hon za pokladem jdou sami nebo o co se vlastně jedná."

"Zatím to nejde, moje milá dceruško," vrněl tónem, který pokládal za konejšivý. Zpravidla to zabíralo skoro na všechny kromě jeho ženy a dcery. Ani dnešek nebyl výjimkou. Povýšenecky se na něj podívala.

"Můj milý tatíčku," imitovala jeho vrnění, "jak je to ale mož-

"Je to věc cti. Dal jsem jiní svoje slovo." Pravda byla samozřejmě úplně jiná. A Andrea, soudě podle jejího výrazu, měla podezření, že tomu tak je.

Dveře se k vévodově značné nelibosti znovu otevřely. Baron Spang se vrátil. Uklonil se vévodovi a potom jeho dceři.

"Pane, mám pro vás velmi naléhavý vzkaz," řekl a významně se podíval na Andreu.

Vévoda se ozval: "Můžeš jít, koťátko."

"Ty s tou zimou nic neuděláš?" zeptala se.

"Zatím nemůžu dělat vůbec nic. Buď trpělivá."

"No tak fajn," řekla a vychytrale se na něj dívala. "Tak udělám něco sama. Jediné řešení je, vzít si do postele nějakého společníka, co by mě zahřívá. A jestli bude ještě větší zima, tak možná budu potřebovat ty společníky dva." Otočila se

na barona Spanga.

"Neměl bys zájem poskytnout takovou službu milované dceři svého milovaného panovníka?"

Baron Spang se na ni matně usmál a pokoušel se svůj úsměv skrýt za rezavý hustý vous. Vévoda si v duchu unaveně kladl otázku, jestli už baron takovou službu neposkytl. Bez ohledu na snahu jeptišek, bez ohledu na tělesné tresty a hrozby pekelným ohněm, jen aby byla vzorem cudnosti, povedlo se Andree přijít o panenství v patnácti letech. Stejně jako její matka, i ona byla sexuálně velmi při chuti a podle zpráv informátorů se sexu oddávala při každé příležitosti.

S úsměvem řekl: "Jestli můžu já navrhnout něco účinnějšího, co by tě dozajista zahrálo - tak je to veřejné bičování před těmi tvými podlézavými přívrženci. To se dá snadno zařídit."

"To by ses neopovážil!" vykřikla, ale v očích se jí mihl výraz znepokojení.

"Nech nás o samotě," nařídil jí a zdvihl ruku.

Měla chuť pokračovat v handrkování, ale pak si to raději rozmyslela. Zlostně se na něj podívala a potom panovačně odkráčela z trůnního sálu.

Vévoda si povzdechl. "To jsou ty rodičovské radosti, že jo?" prohodil k baronu Spangovi.

Ten diplomaticky mlčel.

"No, tak co máš za ten neodkladný vzkaz?" zeptal se vévoda.

"Na pozorovatelně zaregistrovali signál z Lorda Montezumy. Vyžadují, abyste se dostavil na Islámský meč na schůzku na nejvyšší úrovni v 16.00 hodin."

"Další schůzka na nejvyšší úrovni?" křičel vévoda, vylekaný, co takové schůzky mohou znamenat. "Ale ne." Podíval se na hodiny na stěně. "To je ani ne za dvě hodiny." Nervózně zaťal pěsti. "Předpokládám, že tenhle požadavek nemohu odmítnout."

"Neradil bych vám to, pane. Ve vašem postavení by to nebylo moudré."

"Já vím," povzdechl si. "Zatraceně... Zajisti všechno, co je třeba. Samozřejmě mě budeš doprovázet."

"Ano, pane."

Vévoda se upřeně díval z okna, téměř šílený úzkostí. "Zatraceně," zamumlal znovu.

O hodinu a čtvrt později krácel vévoda du Lucent s obtížemi po kočičí lávce na horním vnějším trupu Lorda Mordreda.

Za ním šel baron Spang a dva rytíři, kterým nejvíce důvěřoval. Mířil k velkému kluzáku, který skupina techniků chvatně připravovala na start pomocí parou poháněného katapultu. Vítr, který foukal přes rozlehlý zakřivený prostor horního trupu, byl velmi silný a značně studený a vévoda se musel tisknout k zábradlí kočičí lávky, aby udržel rovnováhu.

Přestože měl přes obličej přetaženou tlustou šálu, mráz jej štípal do tváří a oči mu slzely. Když došel ke kluzáku, ulevilo se mu a rychle vylezl do kabiny. Pilot už seděl za směšně jednoduchými ovladači. Otočil se a mírně se vévodovi uklonil.

"Všechno je připraveno, pane."

Když se vévoda posadil a připoutal se do bezpečnostního postroje, zeptal se:

"Jaké jsou dneska letové podmínky?"

"Ne ideální, pane," odpověděl pilot. "Ale není důvod se znepokojovat."

"Nevím proč, ale nijak mě to neuklidňuje," zamumlal vévoda baronu Spangovi, který si sedal na místo vedle něj.

Vévoda nesnášel létání, i když strávil celý svůj život ve vzduchu. Ale když byl na Lordu Mordredovi, nepovažoval to za "let"; stejně jako jeho

poddaní považoval obrovskou vzducholoď za úplně stabilní prostředí.

Zřízení zavřel poklop a pilot se zeptal, zda jsou všichni pečlivě připoutáni, potom dal technikovi ve službě signál pro aktivaci katapultu. "A jedem!" oznámil.

Vévoda zavřel oči. Zrychlení kluzáku jej vtlačilo do sedadla. Tuhle část letu nesnášel...

"Jsme ve vzduchu, pane," zašeptal mu do ucha baron. Vévoda se otočil a uviděl, jak se trup Lorda Mordreda pod nimi rychle vzdaluje. Zvedl se mu žaludek a bylo mu trochu na zvracení. Pilot začal kluzák otáčet a snažil se nabrat nezbytnou výšku, než započne dlouhý sestup na vzdálený Islámský meč. Vévoda znovu zavřel oči a snažil se sám sebe přesvědčit o tom, že je někde úplně jinde.

Před devíti týdny byl život mírumilovný a bez problémů. No, relativně. Je pravda, že plíseň neustále napadala vazalská teritoria a že pozemští obyvatelé vykazovali rostoucí agresivitu. Nejzávažnější ze všeho bylo, že pomocná raketa číslo šest nakonec úplně vypověděla službu. Technici oznámili, že porucha je neopravitelná; vyndali z ní všechny součásti, jaké se z pomocných raket odvážíli vyjmout. Ted' už se nedalo dělat nic víc. Výluka čísla šest znamenala, že Lordu Mordredovi zbyly jen čtyři jakžtakž fungující pomocné rakety. Pohyblivost byla značně omezena a maximální dosažitelná rychlost se zredukovala na pouhých třicet mil za hodinu.

Takže když se před sedmi týdny čtyři vetřelečtí Nebeští Lordi objevili na obloze nad vazalskými územími Lorda Mordreda, mohl Lord Mordred dělat jen málo pro to, aby se jim vyhnul. Vévoda očekával, že jeho loď bude napadena hordami válečníků na kluzácích. Dlouho měl strach z toho, že Nebeští Lordi začnou válčit mezi sebou, jak se to už jednou, kdysi dávno, stalo. Jak plíseň napadala stále větší plochy vazalských území a jak se Nebeští Lordi dostávali do stále zoufalejší situace, bylo stále pravděpodobnější, že se začnou navzájem okrádat o zbývající technické zdroje pocházející ze dnů, kdy celému světu vládla Stará věda. Sám by se do toho pustil, kdyby Lord Mordred už nebyl v tak špatném stavu a kdyby nebylo jasné, že v každém vzdušném souboji docela určitě prohraje. Velice ho tedy překvapilo, když jeden z vetřeleckých Nebeských Lordů signalizoval znamení smíru. A namísto flotily útočných kluzáků se k Lordu Mordredovi blížil všeho všudy jen jeden.

Kromě pilota kluzáku byl na palubě jenom neozbrojený emi-sar. Dostavil se před vévodu a řekl mu, že ostatní čtyři Nebeští Lordi s ním chtějí hovořit o životně důležité záležitosti. Tři z nich přeletěli Atlantik z Jižní Ameriky. S Islámským mečem se setkali nad územím kdysi zvaným Alžírsko a přesvědčili jeho vládce, aby se k nim přidal; potom pokračovali severním směrem a ted' navázali kontakt s Lordem Mordredem. On, vévoda du Lucent, bude rovněž požádán, aby se

připojil k alianci a napomohl boji proti strašlivé hrozbě, která narůstala na severním americkém kontinentu. Když se vévoda ptal na konkrétní původ takové hrozby, emisar se odmítl vyjádřit s tím, že všechno mu vysvětlí ostatní Nebeští Lordi.

Váhavě a s neutuchajícím podezřením absolvoval vévoda nezbytný let kluzákem na Lorda Montezumu, kde se měla konat schůzka Nebeských Lordů. Tam se poprvé setkal s El Rashadem z Islámského meče, princem Carracasem z Lorda Montezumu, princem Mazatanem z Lorda Mazatana a lordem Torresem z Lorda Ometepeca. Ani jeden z nich se mu nelíbil, ale největší starosti mu dělal El Rashad. Muslim dal jasně najevo, že ke křesťanskému Nebeskému Lordovi chová jenom opovržení a že jenom závažnost hrozby, před kterou se všichni ocitli, ho přiměla k tomu, aby pojal úmysl zformovat alianci dokonce i s vévodou.

A vévoda du Lucent pochopil podstatu této hrozby, i když tomu zpočátku nechtel věřit a podezřívá ty čtyři Nebeské Lordy, že na něj nastražili nějakou léčku. Vypadalo to, že se před pouhými dvěma nebo třemi roky objevil nad severoamerickým kontinentem nový Nebeský Lord a dobyl téměř všechny ostatní Nebeské Lordy na tomto kontinentu. Říkalo se, že novému Nebeskému Lordu velí žena, Minervanka, a že má v úmyslu rozšířit, svůj vliv po celém světě a zničit sílu všech ostatních Nebeských Lordů.

Vévoda se skepticky zeptal, jak je možné, aby se nový Nebeský Lord, jakoby kouzlem, najednou objevil. Odpověď ho rozrušila, protože zněla věrohodně. Nebeští Lordi byli původně zkonstruováni ve vnějším vesmíru z důvodů, které měly cosi společného s jakousi zapomenutou součástí Staré vědy; to si pamatoval z hodin, dějepisu ze svého mládí. Podle informací od Nebeských Lordů tahle žena nějak dokázala vyslat

rádiový signál do továrny ve vnějším vesmíru, kde byl ještě uložen jediný nepoužívaný Nebeský Lord. Továrna Nebeského Lorda automaticky uvolnila, a ten se potom snášel na Zemi ovládaný počítačem. Ta žena nastoupila do tohoto úplně nového Nebeského Lorda, který byl vybaven přístroji Staré vědy, a zahájila své dobovačné tažení. Vévoda se stále ještě skepticky ptal, jak se k těmhle informacím dostali. Odpověď zněla, že bojovníci ze dvou dobytých Nebeských Lordů se raději rozhodli seskočit padákem na pevninu, než žít pod záhadnou vládou té ženy. Postupovali jižním směrem a nejméně tři na sobě nezávislé skupiny naložil Lord Ometepec, jehož vazalské území se rozkládalo na severu území, kterému se říkalo Střední Amerika. Protože ty tři skupiny vypovídaly shodně, Lord Torres považoval jejich tvrzení za pravdivé. A vzhledem k tomu, že on sám byl patrně příštím terčem nového Nebeského Lorda, rozhodl se namířit rovněž na jih, nejprve na území Lorda Montezumu a potom na teritorium Lorda Mazatana.

Vévoda du Lucent se ptal, proč ti tři Nebeští Lordi nevyužili pomoc dalších Nebeských Lordů v Jižní Americe a potom nepluli severním směrem, aby tu ženu přemohli už jen pouhou početní převahou. Odpověď ho zamrazila. Přímou ovládala laserový obranný systém svého Nebeského Lorda. "Ale to není možné!" křičel. Systém, který ovládal lasery Nebeského Lorda, byl nedotknutelný. Lasery zasahují výlučně proti neživému objektu, který ohrožuje bezpečnost Nebeského Lorda, jako je například střela nebo náboj nebo dokonce i kulka. Právě proto lasery neúčinkují na kluzáky s lidskou posádkou. Pokud ta žena skutečně ovládala lasery na své lodi, potom jsou důsledky ... nepředstavitelné. Ale ostatní Nebeští Lordi trvali na tom, že je to pravda. Jak tato žena dosáhla nemožného, nevěděli, ale měli mnohá očitá svědectví o tom, že lasery nového Nebeského Lorda zaútočily nejen proti kluzákům s posádkou, ale v podstatě i proti jinému Nebeskému Lordu.

Vévodou to hluboce otřásl a potom se ptal, co proboha mohou s takovou hrozbou udělat. Situace se zdála úplně beznadějná. Dříve nebo později ta žena rozšíří svůj vliv na celý svět. Ostatní Nebeští Lordi souhlasili s tím, že situace je nesmírně vážná a právě proto, jak tvrdili, se tři ze Střední a Jižní Ameriky raději rozhodli odletět z kontinentu, než čekat, až budou poraženi novým Nebeským Lordem. Prozatím to vypadalo tak, že se ta žena připravuje na své téměř absolutní vítězství nad severním kontinentem, ale neměli pochyb o tom, že by mohla dříve nebo později pokračovat jižně k jejich teritoriím. Proto přeletěli Atlantik a vytvořili alianci s El Rashadem v naději, že odpověď na hrozbu Nebeské Ženy by bylo možné nalézt mezi Nebeskými Lordy ze Starého světa...

Vévoda samozřejmě téhle části příběhu nevěřil. Prostě tři Nebeští Lordi ze Střední Ameriky odletěli z Ameriky; neměli v nejmenším zájem hledat "odpovědi", tím si byl jistý. Patrně chtěli uloupit vazalská území africkým a evropským Nebeským Lordům. Naneštěstí pro ně byl první Nebeský Lord, se kterým se setkali, Islámský meč. Nepochybně zahájili kombinovanou invazi kluzáků a na vlastní kůži zakusili, že El Rashad a jeho fanatičtí bojovníci je vojensky převyšují. Nakonec, po mnohých krveprolitích, bylo dosaženo nejistého příměří a středoameričtí Nebeští Lordi by měli vysvětlit důvod své invaze. A El Rashad navrhl možné způsoby jednání s Nebeskou Ženou...

Téhle části vévoda věřil - El Rashad měl, jak říkal, sbírku historických pásků, které pocházely z dob před Genetickými válkami, a na několika z nich se objevovala zmínka o velkém vědeckovýzkumném habitatu v moři v Antarktidě. El Rashadovi učenci věřili, že pokud tento habitat ještě existuje, mohl by být zásobárnou poznatků Staré vědy. El Rashad měl v plánu tenhle habitat najít a získat od mořských lidí zbraň, kterou by bylo možné použít proti Nebeské Ženě nebo možná pro ochranu proti jejími lasery.

Co se týkalo vpádu na jeho území, vysvětlili mu, že potřebují jeho, tedy vévodovu pomoc. Zásoby jídla se jim už tenčily a FA Rashad věděl, že vévodovy vazalské země jsou stále ještě relativně liduplné bez ohledu na rozrůstající se plíseň. Za to, že jim dovolí doplnit si zásoby jídla, oni jemu umožní zúčastnit se jejich expedice na jih. Vévoda du Lucent naslouchal poslední části jeho projevu s rostoucím zděšením. Především jeho již tak nepokojní pozenství poddaní nebudou nijak potěšeni tím, že budou platit další daně. A představa připojení k expedici Nebeských Lordů do Antarktidy se mu ani v nejmenším nezamlouvala. Připadalo mu to ztěžštěné a nebezpečné zároveň. A ani nevěřil tomu, jaký důvod uváděli, když pozvali Lorda Mordreda, aby se s nimi vydal na cestu. Věděl, že mu můžou jeho vazalská území prostě uloupit. Proč tedy ušetřili Lorda Mordreda a jaký byl pravý důvod k tomu, že chtěli, aby se přidal

k jejich honu na habitat? Ať už odpovědi zněly jakkoli, věděl, že to jemu i jeho lidu přinese jen samé potíže. Zároveň však věděl, že si nemůže dovolit protivit se jejich přání. Pokud by s jejich požadavky nesouhlasil dobrovolně, zmocní se Lorda Mordreda násilím. Takže se musel usmát a říci: "Moji drazí přátelé, Nebeští Lordi, je mi ctí. Jsem přešťastný, že mi umožníte přidat se k vaší alianci a jsem přesvědčen, že naše společná výprava bude úspěšná," zatímco v duchu si zoufale kladl otázku, jak by jim všem nejlépe ukázal, zač je toho loket. Než bude příliš pozdě.

3

Musel to být úctu vzbuzující pohled: pět Nebeských Lordů a její Nebeský Anděl, Alsa z Minervy, na stejném nebi. Ale za poslední čtyři roky už těmto pohledům uvykla. Ale ten člověk před ní byl zcela zjevně stále ještě ohromen přítomností tolika Nebeských Lordů. Neustále na ně nervózně pokukoval, stejně jako na sloupce dýmu, které stoupaly z planiny pod nimi. Ale i když mu řekli, že ona, Jana Dorvinová, řídí celou flotilu, nebránilo mu to, aby na sobě jasně nenechal znát dopal. Očividně považoval představu podrobit se ženě za naprosto ponižující a zatímco se k ní choval se zatrpklou zdvořilostí, nejraději by se jí upřeně zadíval na prsa a bezostyšně by jí předvedl gesto sexuální agresivity. Typický malý a mizerný patriarchální tyran, pomyslela si Jana, jako ostatně mnozí z nich. Proč mě to rozrušuje? Povzddechla si a řekla mu: "Rozumíte tomu, co říkám? Jste volný. Vaši lidé jsou volní. Vaše město je volné." Pokynula k ubohému hloučku budov na úpatí kopce. "Už nemusíte odvádět daně žádnému Nebeskému Lordovi."

"Ale vy chcete, abysme pro vás pořád pěstovali potraviny, že jo?" zeptal se.

"Ano. Už jsem se pokoušela to vysvětlit. I když starý pořádek skončil, nebeští lidé stále potřebují podporu vás, pozemšťanů. Ale doufám, že to bude z vaší strany dobrovolná záležitost."

Vyloudil ze sebe odmítavé zamručení a otřel si mastnou ruku o předek svého kožešinového kabátu.

"A když vám to nedáme dobrovolně, Nebeská Lady, předpokládám, že nám předvedete další takovouhle ukázkou, co?" Ukázal na kouřící planinu.

"To nebyla ukáзка mě - naší - síly," ohradila se rozzlobeně. "Bylo to výlučně proto, abychom zničili plíseň. Vyčistili jsme pro vás tisíc akrů kolem vašeho města. Tak můžete získat úrodnou půdu. My vám a vašim lidem budeme dodávat nová semena. Byla geneticky vyšlechtěna na mém Nebeském Andělu tak, aby byla odolná proti všem druhům hub. Pílí a soustavnou tvrdou prací se vám podaří ochránit vaši novou úrodu před nejhorším napadením plísněmi."

"To jsme vám vděční," řekl náčelník neupřímně. "Ale mně se nezdá, že by se toho nějak moc změnilo. My pozemšťané! - pozemský červi, jak nám říkáte vy, nebeský lidi, budeme pořád pracovat pro nějakýho Nebeskýho Lorcia ... i když to bude ženská."

Bezděčně jí ruka sklouzla na rukojeť dýky. On podobně uchopil rukojeť svého primitivního meče. Tenhle pohyb probudil pavoukovitého robota, který ji nehybně seděl po boku. Vstal a napřáhl jeden ze svých řezných nástrojů proti náčelníkovi. Muž na něj s obavami hleděl a pak stáhl ruku z meče. Podíval se na Janu. "Vy mě zabijete!"

Bylo by jednodušší, kdybych to udělala, pomyslela si toužebně. Byla unavená z jednání s bláznem, jako byl on. Jak byla naivní, když očekávala, že vděční pozemšťané na ni budou pět oslavné ódy, až jim sdělí, že jsou zbaveni jha Nebeských Lordů. Namísto toho se setkala jenom s podezříváním a neuvěřitelnou hloupostí. Bylo by mnohem jednodušší vnutit jim svoji vůli násilím, ale kdyby to udělala, podkopala by tím celý mravní základ toho, co se snažila dělat. Ale stejně to pokušení bylo stále silnější s každou novou frustrací, kterou jí na její cestě způsobovali takovíhle blázni, a sama sebe se ptala, jak dlouho ještě tomu dokáže odolát. Jednou ráno se probudím a zjistím, že jsem se proměnila v tyрана. Ale, jak jinak, v tyрана dobrotivého, říkala si cynicky.

"Ne, nezabiju vás," sdělila náčelníkovi unaveně. Zatím, dodala v duchu. "Vraťte se ke svým lidem a sdělte jim mé, ehm, návrhy. Jedna z mých lodí se za šest měsíců vrátí, aby zkontrolovala, jak si vedete. Teď běžte."

Muž vděčně spěchal po úbočí kopce dolů. Jana si povzddechla a pohlédla na oblohu. Moje lodi, pomyslela si a trpce se usmála. Byla to vskutku impozantně vyhlížející flotila; čísi tak čtyři míle před ní byl Lord Montcalm; ještě dál byl Lord Matamoros; za ní na sever se nad kopci vznášeli další tři Nebeští Lordi - Letní vánek, Lord Retribution a. Lord Nimrod. A přímo nad ní visel její Nebeský Anděl, Alsa z Minervy, jehož stín dopadal na celý kopec a ještě dál. Nebeský Anděl byl panensky bílý, ale těch pět Nebeských

Lordů mělo podle tradice dolní poloviny trupů pomalováno zlyma velikými očima a obnaženými tesáky a zuby, které v pozemšťanech vyvolávaly strach. Ano, vypadaly strašidelně, a to ještě v každé z těch velikých vzducholodí se nacházela spousta lidí, kteří byli většinou nepřátelští vůči Janě i jejím úmyslům.

Neměla jinou, možnost než vládnout nebeským lidem hrozbou síly. Byli jí vydáni napospas. Její programy řídily jejich ústřední počítače a její pavoukovití roboti dohlíželi na příslušné řídicí gondoly v každé lodi. Nebeští lidé byli zcela bezmocní a museli poslouchat její rozkazy. Dělal, co mohla, aby zlepšila kvalitu života většiny lidí na každém Nebeském Lordovi, řadových občanů a bývalých otroků, ale zatímco očekávala neustávající odpor ze strany aristokratů, kteří byli zbaveni svého postavení, nepočítala s tím, že by se podobného odporu dočkala i od těch, kterým pomohla. Pomalu dospěla k poznání, že stejně jako pozemšťané, i oni zcela uvykli státu quo. Bylo pro ně nepříjemné, když byl jejich známý svět obrácen naruby. Život ve starém stylu jim připadal bezpečnější a pohodlnější, dokonce i když byli otroci...

Pravda, věděla, že má jakousi podporu u bývalých otroků, zejména žen. Umožnila spoustě žen, obyčejným i bývalým otroky-ním, aby nějakou dobu pobývaly na palubě Nebeského Anděla a učila je o minervanských zásadách. Některé reagovaly vstřícně, ale Janu nemile překvapilo, kolik žen odmítalo minervanské učení o rovnosti mužů a žen.

Považovaly za zcela přirozené, že ženy jsou podraženy mužům, dokonce i když pocházely ze společností Nebeského Lorda, kde bylo vykořisťování žen extrémní. Například jedna Japonka na Letním vánku. Jana věděla, že bude třeba dlouho pracovat na citové převýchově, aby se takové silné, kulturně hluboce zakořeněné přístupy pozměnily, ale neměla árii čas ani zdroje, aby mohla takovou kampaň uplatnit. Alespoň ne prozatím.

"Tolik práce," mumlala si pro sebe.

Robot řekl hned Carlovým monotónním hlasem: "Nějaké instrukce?"

"Ne... No, ano..."

Ale než to stihla dopovědět, do řeči jí přes robot skočila Ashley.

"Hoj, Jano," pozdravila živě. "Poslouchala jsem. Měla bys toho smradlavýho neotesance zapíchnout. Ani stopa vděku za všechno,

co jsme udělali. Jsem ti říkala, že vypalovat tu plíseň je ztráta času. Mělas místo toho srovnat to město se zemí."

Janu znervóznilo, že Ashleyina slova tak věrně odrážela její vlastní myšlenky. Stále častěji si uvědomovala, že ona i Ashley začínají myslet stejně. "To není minervanský styl."

"A já taky nejsem žádná Minervanka, Jano," odpověděla Ashley.

"To jistě ne," řekla Jana, potom se ovládla. I když v podstatě byla počítačový program jako Carl - vlastně měli společný bio-čipový software - Ashley byla úplně jiná než Carl. Carl byl čistě mechanická inteligence a byl tedy naprosto spolehlivý, ale Ashley byla zaznamenaná osobnost dívky - rozmazlené, sebou samotnou posedlé dívky - která zemřela přibližně před čtyřmi sty lety. V zásadě se jednalo o elektronickoli ozvěnu lidské mysli a program Ashley vykazoval známky zhoršení. Sem tam Jana připustila, že se jedná o čirý nerozum. Ne že by byla skutečně překvapená. On totiž fakt, že se mladá zdravá žena najednou probudí a zjistí, že není ničím víc než existencí bez těla uvnitř počítače a potom se dozví, že ona skutečná je mrtvá, by připravil o rozum kohokoliv. Strávit celá staletí v takovém stavu, v pasti s přesnými kopiemi lidských emocí, tužeb a chutí, fyzických i duševních, které nemohou být ani vyplněny ani ukojeny, by mohlo jenom přispět k pravděpodobnosti vážného narušení psychického stavu. V jistém smyslu bylo překvapivé, že se nacházela v takovém duševně zdravém stavu, v jakém byla.

"Jsem připravena vzlétnout," podotkla Jana jemně. "Pošli mi vrtulník."

"Jasně," řekla Ashley přes robota. Za malou chvíli Jana slyšela vzdálené hučení, jak se přibližovala lehká helikoptéra, jedna ze šesti, které byly na Nebeském Andělu.

Zatímco čekala, až k ní dorazí, uvažovala dál o problému s programem Ashley. Kdyby ji tak mohla oddělit, od programu Carl ... ale ty dva neoddělitelně spojoval software. Ještě horší bylo to, že když byly vytvořeny kopie programů pro vložení do počítačových systémů jiného zajatého Nebeského Lorda, byla Jana přesvědčena o tom, že pokaždé se Ashley o trochu pohorší, i když ji Carl ujišťoval, že software je úplně stejný jako originál. Pravdou zůstává, že v nových "Carlech" nebylo ani známky po jakémkoli zhoršení.

Ted' existovalo celkem šest "Ashley", všechny propojeny rádiem stejně jako šest "Carlu", a i když právě Carl byl ten program, který vykonával veškerou práci při řízení šesti vzducholodí, programy Ashley ztíšťovaly v tom partnerství dominantní. Janu znepokojovalo, že Ashley mohou úplně převzít vládu nad flotilou, bude-li jim takový pokyn dán, a proto usilovně pracovala, aby se vyhnula odtržení programu, který jí velmi snadno lezl na nervy. Další břemeno jejich emocí, ale doposud to zvládala.

Vrtulník, jen o málo víc než průhledná plastická bublina s rotory ve tvaru křídel vážky, dosedl s lehkým nárazem kousek od ní. Jana nastoupila. Robot ji následoval. Dala vrtulníku pokyn, aby vzlétl.

Jak vrtulník rychle stoupal, dívala se nonšalantně dolů a měla neurčitě pobavený pocit, když si uvědomila, jak blazeovaná teď byla v takových situacích ve srovnání s tou osmnáctiletou dívkou, která byla před téměř pěti lety vytržena z doutnajících ruin Minervy Nebeským Lordem, Lordem Panglothem. Vzpomněla si, jakou zažívala hrůzu, když visela z Lorda Panglotha v křehké proutěné kleci společně s dalšími Minervany, kteří přežili...

Ale ta osmnáctiletá Minervanka nacházela alespoň útěchu ve své víře; Jana nikoli. Ale ano, pořád vzývala ve chvílích napětí Matku Boží, i když rozumově věděla, že kult Matky Boží byl záměrně vytvořen minervanskými sociálními inženýry v chaosu, který následoval po Genetických válkách, aby udrželi ustupující minervanskou kulturu před úplným úpadkem.

Vrtulník vyletěl nahoru a jednu z mnohých úchytek na Nebeském Andělu. Jana vystoupila a řekla robotovi: "Ashley, mohla bych, prosím tě, mluvit s Carlem?"

"Jasně." Následovala krátká pauza a potom: "Tady je Carl. Vaše instrukce?" Hlas vycházel ze stejné syntetické hlasové jednotky v robotovi, kde se vytvářel i hlas Ashley, ale mezi těmi dvěma byl obrovský rozdíl.

"Kdy bude flotila připravena k dalšímu letu?" zeptala se Jana.

"Můžeme vyrazit hned, ale bylo by lepší doplnit palivové články, než se vydáme na cestu. Ta soustředěná palba laserem jako obvykle téměř vyčerpala veškeré rezervy v každé lodi - s výjimkou téhle, samozřejmě." Carl vždycky dbal na to, aby upozornil, že Nebeský Anděl nikdy nedospěje tak daleko, aby téměř vyčerpal svůj laserový systém. "Dvě hodiny v tomto slunečním světle budou stačit k tomu, aby se články doplnily."

"Dobře. A jaká je další naše zastávka v tomhle sektoru?"

"Podle záznamů Lorda Montcalma je tu město Bear City, sto čtyřicet mil odtud na sever. Obyvatelstvo - devět set osmdesát, dá-li se záznamům věřit, o čemž pochybuji. Zásobují Lorda Montcalma dřevem, kožšinami a rybami. Tedy pokud jejich území nepohltí plíseň."

Jana přikývla. Kdysi se plísním v hornatých oblastech nedařilo, byla tam nízká teplota a řidší vzduch, jenže v současné době se rozlézaly všude. "Tak dobře. Takže tam potom zanič. V noci zaujmeme pozice kolem města a připravíme obyvatelům Bear City skutečné překvapení, až se zítra ráno probudí." Otočila se a namířila k výtahu, ale robot cupital za ní. "A ještě něco, Jano..."

Zastavila se. "Ano?"

"Americanos na Letním vánku chtějí, abys přijala delegaci a pohovořila s ní o jejich stížnostech."

"Už předem vím, o jaké stížnosti půjde." Americanos, jejichž vlastní Nebeský Lord, Lord Pangloth, byl zničen, měli

zlost, že se musí o svůj životní prostor dělit se zbytkem původního obyvatelstva Letního vánku, jejich nenáviděnými nepřáteli, Japonci. Věděla, že životní podmínky na lodi nejsou dobré, ale v tu chvíli s tím nemohla nic dělat. Když ke své flotile přidala další Nebeské Lordy, rozptýlila na ně Americanos, aby tak uvolnila napětí. "Teď nemám čas na přijímání delegací," řekla stroze a odešla. Vyjela výtahem na další rovinu a potom použila přepravní bublinu, aby se dostala do svého půl míle vzdáleného bytu.

Na podlaze v jejím obývacím pokoji seděli muž a malý chlapec. Dávali dohromady skládačku. Ten muž byl Kish, jeden z pouhých dvou minervanských mužů, kteří přežili. Chlapec byl její syn Simon. Když vešla, hned vyskočil, oči mu zářily a běžel k ní. "Ty jsi doma!" křičel a potom ji pevně objal pažemi kolem pasu a tiskl jí tvář do břicha. Pohladila ho po vlasech a usmála se na něj. "Ahoj, miláčku. Byl jsi hodný?"

Kish, který také vstal, přistoupil a usmíval se.

"Byl hodný, paní. Jako vždycky."

Jako vždycky. Jana si neslyšně povzddechla a odvedla Simona k pohovce. Vděčně na ni klesla a přitáhla ho k sobě.

Přitulil se k ní. Kish se zeptal:

"Budete si přát nějaké občerstvení, paní?"

"K jídlu nic, přines mi jen něco k pití. Něco studeného a aby toho bylo hodně."

Dívala se za Kishem, jak odchází z obývacího pokoje. Z těch dvou minervanských mužů byl tenhle její oblíbenec a kdysi uvažovala o tom, že s ním bude mít děti, aby zachovala alespoň trochu minervanské genetické dědictví, jenže díky Šimonovi potom svoje plány změnila.

Simon...

Jak dlouho si ještě může být jistá? Naprosto jistá? Dívala se na něj se zalíbením. Byl to úplně normální malý kluk. No, ne tak docela; bylo mu jen něco málo přes dva roky, ale fyzicky a intelektuálně se jevil téměř čtyřletý. Ne, po stránce intelektu byl ještě vyspělejší než čtyřleté dítě. Ale to byla jediná výjimečnost a možná to bylo prostě jenom proto, že Simon se od přírody rychle vyvíjel; nebylo vůbec nutné dávat to nějak do souvislosti s Milém...

Zachvěla se při pouhé myšlence na jeho jméno. A zachvěla se znovu, když si vzpomněla na tu noc v krajině pokryté plísni, když do ní Milo znovu a znovu vnikal, když se jejich těla svíjela na zapáchajícím koberci z hub, který pokrýval půdu. Tehdy ji oplodnil; a když se potom ve chvíli svého největšího triumfu dověděla, že je s ním těhotná, obávala se nejhoršího. Věděla, že Milo hodně upravil své tělo pomocí genetického inženýrství a obávala se, že jeho semeno bude v sobě obsahovat tytéž alternace.

Její milovaná Ceri se obávala téhož a úpěnlivě ji žádala, aby si nechala udělat potrat. Ale Jana odmítla. Cítila se úplně připravená mít dítě, ale slíbila Ceri, že pokud bude dítě vykazovat kterýkoli z Milových příšerných atributů, odloží ho do karantény.

To Ceri neuspokojilo, přestala s Janou sdílet lože a přestěhovala se z jejího bytu do jiné části lodi. Když se Simon narodil, pořád trvala na tom, aby ho zabili, což Janu naplňovalo hrůzou. Jana doufala, že jak šel čas a v Šimonovi se neprojevovaly žádné špatné vlastnosti jeho otce, Ceri se ustrne a jejich vztah zase bude jako dřív. Jenže po téměř dvou letech pořád ještě Ceri svoje stanovisko nezměnila a o Šimonovi mluvila jako o té "věci". Jana se také o Simona bála, ale každým dnem se její obavy rozplývaly a stále více věřila tomu, že Milo nebude mít na jejího syna zpoza hrobu žádný vliv. Milo byl skutečně mrtvý, byl rozdrcen kovovou nohou blázna Ezekiela; všechno, co z něj zůstalo, byla ta zářivá, povýšenecká lebka, kterou měla Jana zamčenou ve skřínce u sebe v kabině. Vlastně ani pořádně nevěděla, proč už ji dávno nevyhodila. Uvažovala o tom už mockrát, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslela a vrátila lebku na původní místo. Možná to bylo proto, kromě toho, že z něho měla strach, že stále měla pocit, že Milovi něco dluží. Koneckonců, nejednou ji zachránil život.

Vtom si uvědomila, že se jí Simon na něco ptal, ale byla příliš zaujata myšlenkami na Mila, než aby ho vnímala. "Copak, miláčku?"

"Ptal jsem se, jestli dneska ještě někam jdeš," opakoval. Vzhlížel k ní dychtivými očima. Měl-li nějakou chybu, pak to byla jeho nervozita. Dělal co mohla, aby mu vytvořila bezpečné prostředí, ale on byl tak vyplašený. A věděla, že když u něj nebyla, jeho znepokojení vzrůstalo. Ale i tak, určitě bylo normální, aby malý chlapec byl takhle fixován na svoji matku?

"Ne, dneska večer už nikam nepůjdu, miláčku," ubezpečila ho. Výraz úlevy na jeho obličeji ji hluboce dojal. Ne, v tom dítěti není z Mila vůbec nic, tím si je naprosto jistá.

Nebo ne?

4

"Začínáme klesat, pane," šeptal baron Spang. Vévoda du Lucent otevřel oči a vyhlédl z okna. Daleko pod nimi vypadal Islámský meč děsivě malý. Vlastně všichni Nebeští Lordi mu připadali děsivě malí. Bylo to zneklidňující pro všechny, kdo byli zvyklí pohlížet na Nebeského Lorda jako na úplný, soběstačný svět, který je považoval za téměř bezvýznamné objekty na pozadí zdánlivě nekonečného moře.

Pilot kluzáku začal skutečně klesat ve spirálu, která, jak vévoda doufal, skončí přistáním na Islámském meči. Vévoda se silou vůle snažil udržet při klesání otevřené oči a přál si, aby se jeho žaludek uklidnil. A teď ještě ke všemu měl křeče v útrokách. Křehký kluzák při letu strašidelně skřípal a vévodu by ani trochu nepřekvapilo, kdyby se ta věc kolem nich prostě rozpadla na kusy.

Islámský meč se rychle zvětšoval a jak se k němu kluzák přibližoval, brzy ve vévodově zorném poli znovu nabyl uklidňující majestátnosti Nebeského Lorda. Pomalu se uvolňoval. Bylo jasné, dokonce i jemu, že pilot nebude mít při vzdušném setkání žádné potíže.

Zanedlouho kluzák přelétal nad horním trupem Islámského meče, který zpomalil a natočil se zádi po větru, aby usnadnil přistání. S pýchou na svou leteckou zručnost pilot dosedl s kluzákem přesně na začátek vyznačeného přistávacího

prostoru. Vévoda prudce oddechoval, když kluzák nadskakoval, jak brzdil ostruhou, ale pilot stroj rychle zastavil; vlastně tak rychle, že se letadlo zastavilo asi tak dvacet yardů před ochrannou sítí nataženou na části trupu Nebeského Lorda. O kousek dál byly odstaveny tři další kluzáky různých tvarů.

"Dobrá práce!" řekl vévoda pilotovi procítěně. "Odvez mě stejně tak zpátky na Lorda Mordreda a měsíc budeš dostávat dvojnásobné množství potravin."

Ekvivalenty robotů Islámského meče spěchaly, aby pomohly kluzák zajistit. Za nimi následovala čestná stráž černě oblečených

bojovníků. Vévodovi dva rytíři vypadali náležitě impozantně ve svých svátečních stříbrných řetízkových brněních s automatickými puškami ráže 0.45, které jim vyčuhovaly z pouzder přes rameno. Právě oni nejdříve vystoupili z kluzáku. Za nimi šel Spang, a ten potom pomohl vévodovi vystoupit z kajuty. Jeden příslušník čestné stráže vykročil a sklonil hlavu směrem k vévodovi. Jako ostatní válečníci, i on měl obličej téměř celý zakrytý černým plátnem své přilby, takže mu vykukovaly jen oči. "Jménem svého pána El Rashada vás vítám na Islámském meči," řekl bojovník se silným přízvukem. "S vaším dovolením vás doprovodím k jeho veličenství."

Vévoda přikývl. El Rashadovi válečníci utvořili dvě řady z obou stran kolem vévody a jeho družiny a potom s mluvčím v čele důstojně vykročili po lany vyznačené cestě k nejbližšímu palubnímu průlezu.

Následovala dlouhá jízda výtahem, mezi dvěma obrovskými buňkami plynu, na dolní roviny; a potom dlouhá cesta po několika ulicích přeplněných lidmi a zvířaty. Stejně jako předtím vévodu zarazila směs silného, štiplavého zápachu, který nasýtil vzduch v uzavřených ulicích. Ale co na něj zapůsobilo nejvíce, to byli lidé v davech. Obyvatelé Islámského meče byli přísně ortodoxní islámská sekta, neměli Super Standardy, takže u nich probíhal "přirozený" proces stárnutí, i když vévoda nikdy nedokázal pochopit, co je přirozeného na tom, že tělo pomalu ochabuje a chřadne po mnoho let, až potom nakonec člověk následkem celkové neduživosti zemře.

Tváře některých starých mužů na ulicích, na něž mu padl zrak, byly vskutku velice sešlé a nechtel ani přemýšlet o tom, jak vypadají jejich těla pod oblečením. Mnohé ženy byly beze sporu stejně staré, ale protože všechny měly obličej na veřejnosti zcela zakrytý, nemohl je vidět. Představa starého ženského těla mu připadala ještě odpornější než představa mužského těla a rychle z hlavy vypustil tak odpudivou vizi.

Jeho družina a doprovod prošly zdobenou branou, kterou hlídali silně ozbrojení strážci, a vstoupily do soukromých prostor El Rashada. Vévoda už tam předtím byl, ale stále ve všech těch zákratech a odbočkách na chodbách s koberci ztrácel orientaci.

Konečně došli do sálu, kde měl El Rashad jednání s Nebeskými Lordy. Stěny a strop sálu pokrývaly drapérie jasných barev, které vytvářely dojem velkého stanu. Uprostřed na podlaze, silně vystlané koberci, byl nízký oválný stůl. Kolem něj na polštářích seděli se zkříženými nohama čtyři Nebeští Lordi. Za nimi stáli poradci, zatímco u stěn zůstali členové doprovodu každého Nebeského Lorda.

Když vévoda přistoupil ke stolu, všichni Nebeští Lordi se k němu obrátili. Z čela stolu El Rashad pronesl hlasem plným opovržení: "A, konečně dorazil náš křesťanský spojenec. Už jsme se začali bát, že jsi se snad se svým kluzákem nějakou tragickou shodou okolností zřítíl do moře."

Spíš jste začali doufat, pomyslel si vévoda, když těžce klesl na polštář a zkřížil nohy. El Rashad nebral ohledy na různé zvyklosti svých hostů; to byl přesně jeho styl, vévoda to věděl, takhle jemně naznačoval svou nadřazenost nad všemi ostatními. Baron Spang hned zaujal místo za vévodou.

Vévoda du Lucent se na El Rashada nuceně usmál. Ten byl jako vždy v plném lesku v černém a krvavě rudém oblečení. "Děkuji vám, že jste na mě mysleli. Jsem hluboce dojat." Mluvil jazykem, který měli všichni společný, byl to jazyk americano, směsice španělštiny a angličtiny.

El Rashad se na vévodův zřejmý sarkasmus zamračil a potom tleskl do dlaní. Z otvoru v drapérii přispěchal sluha či otrok s tácem. Postavil před vévodu malý pohár s černou tekutinou a talíř s bílými kostkami, které si vévoda už zdřívějška pamatoval jako nesnesitelně sladké. Ostatní Nebeští Lordi už byli obslouženi.

Vévoda okázale ignoroval jídlo i pití, znovu se na El Rashada usmál a promluvil: "Věřím, můj příteli, dobyvateli nebes, že důvod, proč jsi toto setkání svolal, je velmi naléhavý. Jsem moc rád, že se mohu těšit tvou společností i společností mých ostatních bratrů v neštěstí, ale v současné době mám k vyřizování jisté vnitřní záležitosti na Lordu Mordredovi a tvé pozvání tedy nepřišlo zrovna vhod."

El Rashad ostře odpověděl: "Tvé vnitřní problémy, ať už jsou jakékoli, jsou zcela bezvýznamné v porovnání s cíli naší společné akce."

Vévoda pokrčil rameny. "To se ti snadno řekne, tvoje proslulosti, ale jak sám dobře víš, Lord Mordred nepracuje na plný výkon -" rozpadá se, by byl přesnější popis, pomyslel si chmurně - "a podmínky na palubě nejsou v současné době příliš příznivé. Moji lidé, i když mě hluboce milují a jsou zcela loajální, začínají být jaksi poněkud neklidní."

Z El Rashadových očí blesko opovržení. "Pořádný Nebeský Lord by neměl mít žádné potíže udržet své poddané pod kontrolou."

Ty bestie jedna, pomyslel si vévoda, pokárání se ho nepříjemně dotklo. Ale potom začal mluvit lord Mazatan. Jako vždy byl oblečen do skvostného pláště z různobarevného peří a zlatou čelenku na hlavě měl zdobenou chocholy. Asi nepotřebuje ani kluzák, aby se sem dostal, přemítal vévoda; prostě jenom zamává rukama...

Zdálo se, že lord Mazatan si stěžuje podobně jako vévoda; jídlo začínalo být na palubě Lorda Mazatana vzácností a jeho obyvatelé trpěli i chladem. Už se objevily i první oběti. To už takhle dál nepůjde.

Vévoda se cítil povzbuzen. Pro změnu nezůstane stranou. A potemnělý výraz na El Rashadově obličejí jej ještě více vzpružil. Znovu si kladl otázku, kolik let tomu muži asi je. Vévoda to nedokázal odhadnout, protože celý život byl mezi lidmi, kteří po pětaticátém roce věku viditelně nestárli. V obličejí měl hluboké vrásky, ale určitě nebyl tak starý jako někteří z těch mužů, co je viděl na ulicích.

Ted' hovořil lord Torres. Vévoda na něj obrátil svou pozornost. Lord Torres, Super Standard jako ostatní američtí Nebeští Lordi, měl hladký obličej, ale přesto byl nápadný svými ostrými přímými rysy a divokýma očima. Torres měl na sobě tuniku bez rukávů jakoby utkanou ze zlatých nitek a stejně jako lord Mazatan měl na hlavě zlatou čelenku. Pleť měl temně bronzovou a jeho svalnaté paže vypadaly, jako by si je právě naolejoval. Vévoda zdráhavě poslouchal, že i když měl lord Torres rovněž problémy, byl pro další pokračování průzkumu. Potom mluvil princ Carracas (v porovnání s ostatními byl oblečen bezvýrazně, měl na sobě beztvarou, tmavě šedou jednoduchou uniformu) a řekl

více méně totéž co Torres. Vévoda ho v duchu proklínal. Takže to už bylo tři ku dvěma ve prospěch El Rashada. Rozhodl se zkusit to ještě jednou...

"Moji druhové, Nebeští Lordi," začal, i když svá slova adresoval El Rashadovi, "dovolte, abych vám přednesl následující návrh. Jak víte, Lord Mordred je v porovnání s vašimi plavidly ve velmi špatném stavu a je stále větší překážkou při vaší výpravě. Svého cíle byste už přece dosáhli, kdyby se vaše lodi nemusely přizpůsobovat mizerné rychlosti třiceti mil za hodinu Lorda Mordreda. Proto s ohledem na obecné blaho vám navrhuji, abych odstoupil z vaší výpravy a mohl se pomalu vrátit na sever. Bez handicapu, který moje loď přináší celému vašemu hledání velkého mořského habitatu, se vaše akce uskuteční mnohem rychleji. Já a moji lidé budeme připraveni o veliké technické bohatství, které tento habitat jistě skrývá, ale obávám se, že musíme tuto oběť postoupit ve prospěch vaší velké výpravy."

El Rashad řekl drsně: "To je bez diskusí. Lord Mordred zůstane s námi. Byl jsi přehlasován. Výprava pokračuje, dokud habitat nenajdeme. Důvodem svolání této konference je návrh, abychom se rozdělili do dvou skupin, až dorazíme do Antarktidy. Jedna skupina poletí na východ, druhá na západ. Tak budeme moci prozkoumat vody, které omývají ledový kontinent, mnohem rychleji."

Vévoda du Lucent začal kypět. El Rashad nebude spokojen, dokud všichni nevymřou hladu nebo neumrznou. A proč? Jen kvůli nějaké bláznovské záležitosti.

"El Rashade, pochop to," pronesl hlasitě. "Chytáš se stébla. Možná ten habitat před staletími vskutku existoval, ale naděje, že by snad jeho obyvatelé stále ještě žili, je mizivá. Viděli jsme snad nějaký mořský habitat na cestě sem? Ne! Zřejmě už byly všechny před dávnými lety vymýceny - buď Nebeskými Lordy nebo mořskými červy, olihněmi a dalšími obludami, které se v oceánech hojně množí."

El Rashad na něj upřeně pohlédl.

"Kdyby ses díval pořádně, všiml by sis, že jak letíme stále již-něji, mořská plíseň ustupuje. Zřejmě to má souvislost se snižující se teplotou. Takže naděje, že habitat zůstal v jižních vodách netknutý, je stále hodně veliká. Ne, vévodo du Lucente, výprava bude

pokračovat a ty s Lordem Mordredem se jí zúčastníš až do konce."

Vévoda se přinutil k úsměvu a přikývl hlavou směrem k El Rashadovi.

"Samozřejmě, tvoje jasnosti. Jak řekneš."

Znovu přemýšlel o skutečném důvodu, proč byl El Rashad tak skálopevně rozhodnut, že se on a jeho loď této expedice musí zúčastnit. V mysli se mu začalo formovat velmi nepříjemné podezření. Měl obavy, že El Rashad chce využít Lorda Mordreda jako nastrčenou figurku.

Bude-li habitat vypátrán, bude vévoda přinucen vykonat prvotní, patrně útočný manévr, zatímco El Rashad a ostatní vyčkají v bezpečné vzdálenosti a budou sledovat, co se z toho vyklubě.

Budou-li obyvatelé habitatu mít zbraně Staré vědy, zakusí patrně Lord Mordred jejich účinek na vlastní kůži a možná to bude i osudné střetnutí. Potom El Rashad, spokojený s demonstrací síly, naváže kontakt s lidmi v habitatu mnohem smířlivějším způsobem a pokusí se s nimi vyjednávat. Ano, čím víc o tom vévoda přemýšlel, tím pravděpodobnější mu to připadalo. A nemohl s tím udělat vůbec nic.

Pohlédl zběžně k El Rashadovi a na chvíli se jejich oči setkaly. Vévoda se cítil bezbranný jako holubice, která vidí jestřába, jak na ni padá, nesmiřitelně jako kámen.

"Znovu důrazně radím, abychom se okamžitě vrátili na habitat!" řekl program Toy.

"A já zase říkám ne. Zůstaneme tady," trval na svém Ryn pevně. Mysl a tělo měl napjaté vzrušením. Dělo se něco jiného! A on věděl, že jeho život už nikdy nebude stejný. Krátce poté, co uviděl flotilu blížících se Nebeských Lordů, měl plán.

Všechno záleželo na tom, co udělá Toy. Zatím to vypadalo dobře - počítač jej sice nabádal, aby letěl, ale očividně nebyl naprogramován, aby v takové situaci převzal kontrolu nad Toy. Možná programátor - ať už to byl kdokoli - nepochybně zase nějaký další program - takovouhle situaci nepředvídal.

Flotila Nebeských Lordů se blížila velmi pomalu. Ryn si byl

jistý, že mohli letět rychleji, ale z nějakého důvodu záměrně udržovali nízkou rychlost. Byl netrpělivý. "Jak daleko jsou od ty tvoji sakramentský hranice?" zeptal se.

"Ani ne půl míle," odpověděl počítač. "Ryne, vážně bychom se měli hnout. Proč se nepotopíme? Mám takový pocit, že dneska bude dobrý lov."

Ryn se nemohl ubránit smíchu. Ženský hlas si pořád uchovával lichotivý tón. Jeho sebedůvěra vzrostla. Uchopil program za neexistující varlata. "Leť nahoru. Do pěti tisíc. A pak udržuj výšku bez pohybu."

Program sice protestoval, ale příkaz vyplnil. Toy začala rychle stoupat. "Jak blízko je to k hranici teď?" zeptal se, když Toy vylétěla do určené výšky.

"Tři vzducholodi jsou už v prostoru za hranicí. Ty další dvě zanedlouho do tohoto prostoru vletí," oznámil mu program zdráhavě.

Ryn zavýskl radostí a udeřil pěstmi do opěradel pohovky. "Leť dál. Pomalu. Řekněme padesát mil za hodinu."

"Skutečně nedoporučuji takovou akci," řekl program, i když začal pokyn plnit.

Ryn se díval na obrazovku s dychtivou fascinovaností, když Toy letěla směrem k flotile blížících se Nebeských Lordů. Čím více se k nim blížila, tím větší dojem na něj dělala jejich velikost. Znal jejich parametry z historického programu - délka přes jednu míli a v nejširším bodě trupu tisíc stop - jenže na realitu připraven nebyl.

Najel transfokátorem přímo na Nebeského Lorda před sebou, až mu zaplnil celou obrazovku. TecTuž rozeznával detaily, jako četné otočné dělové věže a blýskavé skleněné kachlíky, které jakoby pokrývaly většinu plochy vnějšího trupu. Prozkoušel si paměť a našel odpověď - byly to solární články, hlavní zdroj energie Nebeských Lordů. Obsahovaly geneticky vykonstruovanou substanci podobnou chlorofylu, která sluneční paprsky měnila přímo na elektrickou energii.

Toy se už teď rychle blížila k flotile a Ryn váhal, na kterou z těch velkých vzducholoď by měl přistát. Když se pokoušel rozhodnout, řekla Toy:

"Navázala jsem radarové spojení se sedmou vzducholoď." "

"Další Nebeský Lord?"

"Ne. Mnohem menší plavidlo. Podívej." Obrazovka se vymazala a potom se na ní objevilo křehce vyhlížející plavidlo s hodně dlouhými křídly. V kabině v jeho přední části spatřil lidi.

"Přines mě k němu blíž," nařídil Ryn.

Vévoda du Lucent byl průběhem konference tak rozzloben, že zapomněl na strach z letu, když jej kluzák odnášel zpátky na Lorda Mordreda. Nereagoval dokonce ani na křik pilota, ale když se kluzák najednou prudce naklonil k jedné straně, vévodův normální strach se okamžitě vrátil. "Co se děje?" křičel. "Spadneme?"

"Podívejte se na pravou stranu, pane!" řval pilot přes rameno.

Vévoda a baron vyhlédli z okna. Baron zaklel. Vévoda se kousal do rtu, potom vyjel: "Co to je?"

Vedle jejich kluzáku, jen několik stop za špičkou křídla, byl kovový objekt kapkovitého tvaru. Vévodu ale nejvíc rozrušilo to, že i když to zjevně nebyla malá vzducholoď, nemělo to křídla. Vlastně to nemělo vůbec žádná viditelná zařízení kromě spousty průduchů po celé délce.

"El Rashad," zasténal vévoda. "Je to nějaká tajná zbraň, kterou vymyslel, aby mě zničil!"

"To nemůže být z Islámského meče," odporoval baron Sparig. "Musí to být ze Staré vědy. Kdyby El Rashad takovouto věc měl, nevydal by se především na tuhle výpravu."

Záhadný a strach vzbuzující objekt najednou zmizel.

"Je pryč!" vykřikl vévoda s úlevou.

"Ne," ozval se pilot po chvíli. "Teď nám to sedí na ocase. Je to tak blízko, že naši střelci nemají absolutně žádnou šanci to sestřelit, aniž by zasáhli i nás."

"Co můžeme dělat?" zeptal se Spang.

"Nic," odpověděl pilot.

5

Tentokrát kluzák dosedl s velkým skřípavým bouchnutím. Pilota očividně znervóznil ten podivný stroj, který byl přímo z; a nimi. Vévodovi při nárazu klapla čelist a v ústech ucítil krev. Kluzák nakonec zabrzdil ostruhou a zastavil se několik set yardů od náležité přistávací dráhy. Vévodovi připadalo, že skupina techniků, kteří je očekávali, byla strašně daleko od nich, a to ho velmi deprimovalo.

Slyšel otevírání poklopu. Jeho rytíři vystupovali.

"Zůstaňte tady, pane," navrhl Spang, když si odepjal bezpečnostní pás.

"Ne," řekl vévoda. Připadal si jako v pasti. Jestli ho mají zabít, ať se to stane venku. Takže se vydal za baronem ven z kluzáku.

Záhadný létající stroj seděl pouhých dvacet stop za kluzákem. Vydával bzučivý zvuk. Pomalu utíchal, až celá ta věc tiplně zmlkla. Vévoda se přikrčil za kluzákem. Za ocasem letounu se ukrývali rovněž jeho dva rytíři. Oba mířili pistolemi na vetřelce.

Za ramenem mu přes závan větru Spang řekl: "Víte, myslím...?" Zmlkl, když se najednou otevřel poklop na straně kovového plavidla. Vévoda se ohlédl. Po trupu k nim přicházela skupina techniků. Doufal, že vyhlásili všeobecný poplach a že za chvíli tu budou také vojenské oddíly. Obrátil pozornost zpátky na vetřelcovu plavidlo přesně včas, aby viděl muže, jak se nohama napřed souká z poklopu ven. "Nenechte se vyprovokovat!" varoval baron. Vévoda nevěděl, jestli je to moudré.

Při bližším pohledu to byl jen o trochu starší chlapec. Měl na sobě přiléhavou jasně zelenou jednoduchou uniformu a zdálo se, že nemá žádné zbraně. Měl hezký bezvousý obličej. Stál vedle stroje a s rukama na bocích si je téměř arogantně prohlížel. Potom očima spočinul na vévodovi a jeho úsměv se ještě rozšířil.

"Kdo jsi?" zavolal baron. "Odkud jsi? Co od nás chceš?"

Cizinec neodpověděl. Dál je pozoroval a ve tváři měl výraz značného pobavení.

V tu chvíli dorazili technici. Jejich přítomnost mu pomohla

znovu nalézt důstojnost, vstal a ukázal na mladého cizince. "Jsem vévoda du Lucent, vládce tohoto Nebeského Lorda, Lorda Mordreda," vykřikl velitelsky. "Identifikuj se!"

Mladík se stále usmíval: "Ryn ... Robin."

"Odkud jsi?" zeptal se baron a taky si stoupl. "A jak to, že mluvíš naším jazykem?"

Cizinec pokrčil rameny. "Než vám řeknu, odkud jsem, budeme si muset o něčem promluvit. Co se týče toho jazyka, umím mnoho řečí. Dejme tomu, že jsem měl spoustu času na studium."

Vévoda byl zmaten. Promluvit si? Podíval se na Spanga. Baron vypadal vzrušeně. Naklonil se blízko k vévodovi a přiblížil rty k jeho uchu. "Uvědomujete si, co to znamená, pane?"

"Ne," odpověděl vévoda pravdivě.

"Znamená to, že El Rashad měl pravdu! Habitat existuje! Tenhle mladík a jeho stroj musí být odtamtud!"

Chvilí trvalo, než si to dal všechno dohromady. To El Rashado-vo hledání něčeho nedosažitelného neznamenovalo nic víc než právě tohle. Existuje habitat plný techniky Staré vědy. "Je jejich představitelem!" řekl rozrušeně baronovi. "A přišel k nám!"

"Přesně tak," odpověděl baron.

"Tím se všechno mění, ne?" řekl vévoda s úžasem.

"To tedy ano, pane."

Ryn nařídil, aby Toy zůstala těsně u ocasu toho křehkého kluzáku, když letěli směrem k Nebeskému Lordovi; pro případ, že by se snad někdo pokusil na něj střítet. Toy v sobě celou dobu dusila příval protestů. Ryn tomu nevěnoval nejmenší pozornost. Bylo jasné, že v téhle situaci a v území vymezeném hranicí musel program dbát jeho pokynů.

Dosedl hned za kluzákem na trup Nebeského Lorda. Díval se na obrazovku a čekal. Záhy z kluzáku vylezli dva muži. Měli na sobě řetízkové brnění a nesli jednoruční stříelné zbraně. Zaujali pozici u ocasu kluzáku, z něhož se vynořil další muž a potom ještě jeden. V dálce viděl další skupinu přicházejících mužů.

"Vystupuji," informoval Toy.

"To skutečně nedoporučuji, Ryne. Ti muži jsou ozbrojeni. Na-

vrhují, abychom se vydali domů. Co tomu říkáš, Ryne? Co ty na to? Už máš docela jistě hlad."

"Nařizuji ti, abys senzory a lasery namířila na ty dva muže se zbraněmi. Ve chvíli, kdy zjistíš, že se chystají střítet, znič jejich zbraně. A teď otevři poklopy."

Toy vyplnila pokyny. Do plavidla vnikl svěží chladný vzduch. Ryn se vysoukal ven a seskočil na trup vzducholodi.

Foukal silný vítr. Srdce mu tlouklo vzrušením a maličko se i bál, když se podíval na ty muže před sebou. Byl překvapený, že měli na sobě středověké kostýmy nebo něco, co se jim hodně podobalo. Pobavilo ho, že mu připomínali lidi z Dobrodružství Robina Hooda. Jeden z těch mužů měl skutečně drahokamy posázenou korunu. Byl to hezký muž se špičatou černou brádkou a byl oblečen ještě oslnivěji než ostatní. Zjevně jejich vůdce.

Muž, co stál vedle toho s korunou na hlavě, zakřičel otázku v jazyce, který po chvíli Ryn rozpoznal jako jistou formu ameri-cana. Dorazila skupina dalších mužů, ale i když za opasky měli různé nástroje, zbraně neměli. První muž si stoupl a oznámil hlubokým, sytým hlasem, kdo je. Potom mu ten druhý muž znovu položil otázky. Ryn rychle uvažoval. Měl štěstí. Dostal se do bezprostředního kontaktu s vládcem Nebeského Lorda. Teď zbývalo uskutečnit druhou část jeho plánu...

Oznámil tomu druhému muži se zrzavými vlasy a huňatým zrzavým vousem, že si s nimi chce pohovořit. Ti dva se poradili a ten černý potom řekl: "Je mi velkou ctí přivítat tě na Lordu Mordredovi jako našeho hosta. Budeš-li nás následovat dolů, můžeme v našem rozhovoru pokračovat v příjemnějším prostředí."

Ryn se na něj usmál. "Byl bych velmi potěšen, ale nejdřív musím něco udělat." Podezřívavě jej sledovali, když se vracel k otevřenému poklopu Toy. Nasoukal se zpátky dovnitř. "Díky bohu," povzddechla si Toy. "Zavřu poklopy a hned vyrazíme."

"Neobtěžuj se," řekl Ryn. Potom se natáhl a prudce otočil spínačem, který počítač deaktivoval. Obrazovky se vymazaly a všechna světla na konzole pozhasínala. Toy zůstala zcela nehybná. Ryn vylezl a ručně zavřel a zajistil poklop. Podíval se teď už na docela veliký zástup přihlížejících nebeských lidí. "Prosím, nevysvětľujte si to špatně," řekl nahlas, a i když se obracel na vévodu, tak mluvil

i ke všem ostatním, "ale musíme se nejdříve vypořádat, s tvrdou realitou. Moje plavidlo je zajištěno nastraženou léčkou; jakýkoli pokus o vstup dovnitř nebo o jeho odzbrojení vyvolá explozi, která roztrhne tohoto Nebeského Lorda od přídě po zád." Na chvíli zmlkl a potom pokračoval: "Ve své hlavě mám rovněž nervový implantát, jehož prostřednictvím jsem v přímém kontaktu s počítačem, který řídí mé plavidlo. Chápete, o čem mluvím?" Poklepal si na spánek.

Vévoda přikývl.

"Rádiové spojení?"

"Přesně tak. A teď, protože jsem si jist, že hovořím s muži bezúhonné cti, musím poznamenat, že mohu vyslat okamžitý příkaz počítači k samodestrukci. Výsledkem by byla opět velká exploze. Moje smrt, to bohužel musím také říci, rovněž způsobí podobnou samodestrukci mého plavidla." Znovu se odmlčel. "Platí pořád ještě vaše pozvání, vezmete-li v úvahu veškerá rizika pro vás a vaše lidi spojená s mojí přítomností na vaší vzducholodi?"

Vévoda a jeho poradce si vyměnili pohledy. Z davu kolem nich se ozvalo tlumené mumlání. Ryn viděl, jak poradce nepatrně přikývl. Vévoda se na Ryna nuceně usmál. "Samozřejmě naše pozvání platí, ehm, Robině. Dávám ti své slovo, že na palubě Lorda Mordreda nedojdeš líhony."

Ryn byl spokojen.

Byl si jistý, že jeho bluf vyšel.

"...Takže abychom se mohli postavit tomuhle narůstajícímu nebezpečí, vydali jsme se hledat váš mořský habitat v naději, že bychom mohli získat techniku Staré vědy, kterou bychom mohli využít jako zbraně. Váš habitat byl naše poslední naděje a do jisté míry jsme pochybovali o tom, zda ještě existuje.

Počítačové záznamy, ve kterých o něm byla zmínka, byly staré a velmi povrchní. Někteří z nás to dokonce chtěli vzdát, ale-" vévoda zagestikuloval rukama směrem k Robinovi - "tady jsi ty, živý důkaz jeho existence."

Mladík pohodlně seděl ve velikém křesle. Zdál se teď zcela uvolněný, i když si podezřívavě přičichl k poháru s vínem, který mu

sluha předložil. "Ne," řekl inu vévoda, "není v něm nic. Moji lékaři nedosáhnou takové úrovně, aby dokázali vyjmout tvůj implantát, pokud by jej vůbec našli, aniž by tě zabili. Kromě toho, je mi jasné, že pokud bys pocítil, že jsi pod

vlivem nějaké drogy, měl bys dost času dát svému plavidlu signál k sebeustrukci." Po chvíli váhání mladík pohár vypil.

"No," ozval se vévoda, "my jsme ti řekli, proč jsme se objevili na vašem nebi. Teď je řada tia tobě, abys nám řekl něco o svém domově."

"Ano," připojil se vévoda Spang a nedečkávě se naklonil ve svém křesle. "Jaký přesně je?"

Mladík se zasmál. "I kdybych vás mohl vzít s sebou na Šangri La, obávám se, že byste zjistili, že s Eloi se prostě nedá jednat."

Baron se zamračil a podíval se na vévodu. Stejně zmatený vévoda se zeptal Robina: "Šangri La? Eloi? O čem to mluvíš?"

Než mohl Robin odpovědět, ozvalo se úporné zaklepání na dveře vévodova soukromého obývacího pokoje. Nejprve ho to rozzlobilo, ale pak hned zpozorněl. Znamenalo to, že se děje něco mimořádného...

"Vstupte!" zavolal a utrápeně vyhlízející technik přispěchal do místnosti. "Pane, máme vzkaz z Islámského meče od samotného El Rashada. Chce mluvit přímo s vámi, pane. Okamžitě."

Vévodovi se ulevilo. Teleskopy Islámského meče vystopovaly zpáteční let jeho kluzáku a určité zaznamenaly Robinovo plavidlo. Usmál se při představě, co se teď asi v mysli El Rashada odehrává. Kovový létající stroj nepochybně vytvořený Starou vědou přistál na Lordu Mordredovi! Co to může znamenat? Co bude dál? Vévoda se nahlas rozesmál a potom řekl udýchanému technikovi, který určitě celou cestu z observatoře běžel: "Vyříd' jeho jasnosti, že mám příliš práce na to, abych s ním teď mohl mluvit. Bucl mu k dispozici později."

Technik na ně upřeně koukal a potom váhavě přikývl. "Ano, pane." Oclklusal z místnosti.

Vévoda se pořád ještě šklebil a otočil se zpátky na Robina. "O čem jsi to mluvil?"

"Chtěl jsem vám říct, že 'Šangri La' je jméno, které svému habitatu dali jeho obyvatelé, a že 'Eloi' je jméno, které si obyvatelé

dali sami. To už bylo samozřejmě dávno, když ještě Eloi měli smysl pro humor." Robin dopil pohár a znovu jej nastavil. Sluha mu rychle dolil.

Vévoda byl zase tiochu zmatený. "Tomu nerozumím," přiznal se.

"Ani já ne," přidal se baron Spang. "Co jsi myslel tím, že s Eloi se nedá jednat?"

"Eloi se kdysi dávno změnili. A to do takové míry, že si nemyslím, že by bylo možné je ještě popsat jako lidi."

"Ale," řekl vévoda, "ty jsi z toho habitatu a jsi člověk."

"To jo, ale nejsem Eloi. Jsem atavismus. Omyl."

"Prosím tě, to mi vysvětli," požádal vévoda.

"Pokusím se o to. Víte, Eloi se nereprodukují, ale mají veliké zásoby spermatu a vajíček. Materiál Super Standardu byl darován dávno ještě v dobách, kdy byli lidi. Eloi jsou nesmrtelní a Šangri La je téměř nedobytná, ale i tak se sem tam může stát nehoda. K poslední došlo zrovna před jedenadvaceti lety. Těsnění u poklopu nedoléhalo a část habitatu byla zaplavena, než se centrálnímu programu podařilo podniknout odpovídající opatření. Dva Eloi byli zabiti. Takže dvě vajíčka a dvě spermie byly vyňaty ze zásobárny a bylo provedeno oplodnění. Potom mělo dojít k zavedení syntetických virů do plodů, aby byla ovlivněna jejich DNA tak, aby se z nich vyvinuli Eloi. Jenže k tomu došlo jenom u jednoho plodu. Ten druhý dostal možnost rozvinout se bez ovlivňování, takže jak už jsem říkal, jsem prostě jenom záhada na počítačovém hardwaru - je legrační, jak software z každé chyby vždycky obviňuje hardware. V každém případě jsem výsledkem já." Robin se zhluboka napil vína.

Chvilí zavládlo mlčení. Vévoda tázavě pohlédl na barona, který jen lehce pokrčil rameny.

"No, a ty Eloi, když to nejsou lidi, tak co teda jsou?" zeptal se baron a pokoušel se zastřít skepsi ve svém hlase, i když to vévodovi, který měl stejné pocity, bylo úplně jasné. "Jsou to obludy?"

Robin si dal s odpovědí trochu na čas. "V jistém smyslu ano, i když na první pohled by se vám to nezdálo. Jsou malí a drobní jako skřítkové. A docela hezcí..."

"Muži i ženy?" zajímal se překvapený vévoda.

Robin zavrtěl hlavou. "Nejsou tam ženy nebo muži, jenom Eloi. Už jsem vám říkal, že Eloi se nereprodukují. Nemají žádné pohlavní orgány. Jsou bezpohlavní."

Vévoda byl ohromen. "Oni se vykastovali? Ale proč? Jsou to mniši?"

"Naopak. O Eloi se vůbec nedá mluvit jako o asketech."

"Tak proč si to udělali?"

Mladík znovu napráhl pohár. Když mu sluha doléval, řekl:

"Abych vám mohl vysvětlit, kdo jsou Eloi, bude třeba se vrátit do doby před Genetickými válkami. Podle toho, co mi říkali, byl habitat původně výzkumná stanice, kterou řídily Spojené národy. Byli tam všelijací vědci, co monitorovali všechny vlivy důlní činnosti na životní prostředí Antarktidy. Také sledovali atmosférické podmínky a prováděli průzkum hlubokých vod v Jižním oceánu. Potom v letech, co vedly ke Genetickým válkám, se stal jakýmsi útočištěm pro vědce - hlavně mikrobiology - co nechтели pracovat pro Korporace. Tou dobou už to území nebylo pod záštitou Spojených národů - ty už dávno předtím přestaly existovat - ale soukromě ho sponzorovali bohatí lidé, kteří s nimi cítili a byli rovněž proti Korporacím. Habitat se stal plovoucí pevností, která se dokázala skrýt pod vodou.

V tomhle uzavřeném prostředí přežili vědci Genetické války bez úhony - alespoň fyzicky. Když potom sledovali nepříznivé důsledky válek a zjistili, nakolik zpustošené zůstalo zbylé obyvatelstvo světa, dospěli k závěru, že lidstvo je odsouzeno k záhubě. A právě v téhle všeobecné náladě pocitu bezmoci z budoucnosti lidské rasy vznikla myšlenka, aby se změnili, no ... v něco jiného."

"To všichni ti lidé souhlasili s tím, že budou bezpohlavní živočichové?" zeptal se baron Spang, jako by byl mystifikován. "Tomu se mi nechce věřit."

Robin se zamračil a upřeně hleděl do poháru. Potom řekl:

"Pro mě je strašně těžký vysvětlit přesně, co to Eloi jsou a jak se jim to stalo. Eloi existují v neustálém stavu-" zdvihl pohár-"opojení. Nechci, abyste mě špatně pochopili, nejsou jenom opilí. Je to něco víc. Změnili chemické složení svého těla do takové míry, že jejich mozky jsou neustále vydány na pospas vlnám s určitými přirozenými chemikáliemi, které je udržují deliricky šťastné. Jenže

aby tohoto stavu dosáhli, museli změnit i svoje těla a právě proto nemají pohlavní orgány. Má to něco společného s dosažením nezbytné hormonální rovnováhy - hormony produkované pohlavními orgány by tohle znemožnily." Podíval se na oba muže. "Rozumíte mi?"

Vévoda přikývl a věřil tomu, že alespoň mlhavě pochopil, co se jim ten mladík pokouší říci. Ti skřítkoví lidé se pomocí kouzla Staré vědy dokázali přivést do stavu permanentní opilosti. Ta představa se mu zalíbila, ale nezamlouvala se mu představa vzdát se svých varlat, aby takového stavu docílil.

Tento aspekt transformace zcela zjevně nenechával klidným barona Spanga, protože řekl:

"Pořád ale nemůžu uvěřit tomu, že všichni ti lidé souhlasili s tím, aby byli chirurgickým zákrokem zmrazeni."

"Ale vůbec se nejednalo o žádný chirurgický zákrok," vysvětloval jim Robin unaveně.

"Ale máte pravdu, ne všichni souhlasili s takovou transformací, která je navždycky oddělila od ostatních lidí. Někteří argumentovali tím, že zdroje habitatu by měly být využity pro pomoc těm, kdo přežili Genetické války, i když takové úsilí určitě nebude k ničemu. Tito lidé, byla jich menšina, nakonec habitat opustili a zkusili své šance ve vnějším světě."

Chvíli nikdo neřekl ani slovo. Vévoda se podíval na barona, který se zamyšleně tahal za vousy. "No, barone Spangu, co vy na to?"

Baron řekl pomalu:

"Zdá se, že váš host říká, že ti jeho skřítkové nám v ničem nepomohou."

"Přesně tak," kývl mladík. "Komunikace s nimi - nebo spíš pokus o komunikaci s nimi - to je zlý sen. Já to musím vědět, snažil jsem se o to roky. Stejně byste se k nim ani nedostali. Habitat je pod ledovým příkrovem a ani já přesně nevím, kde to je. Počítač v mém stroji to sice ví, ale to vám nijak nepomůže. Ne, přátelé, zapomeňte na Eloi, protože vy teď stejně máte to, co potřebujete."

"Jistě?" podívil se vévoda.

"Ano." Mladík se na něj zašklebil a zdvihl pohár, aby mu ještě dolili víno. "Máte mě. Zbraně na mém plavidle - které já ovládám

- budou mnohem vhodnější pro toho záhadného nového Nebeského Lorda, kterého se tolik bojíte."

Vévoda se na něj obezřele díval. "A proč nám chceš tak moc pomáhat?"

"Protože vy mi umožníte uniknout Eloi a jejich nudnému habitatu. Konečně budu volný!"

Vévoda byl zmatený: "Ale vždyť už ty prostředky máš. To svoje plavidlo."

Robin zavrtěl hlavou. "To má jen malý dolet. Ale vaše vzducholod' může odvézt můj stroj i mě na sever, kde už budu v pohodě. Ale to je jenom část mé ceny."

Vévoda se vyklonil z křesla. "A jaký je ten zbytek, mohu-li se zeptat?"

"Především chci nějaké oblečení, jako nosíte vy ... a meč," řekl mladík dychtivě.

To vévodu překvapilo. "Ty chceš ... šaty?"

Robin ukázal na svůj jednoduchý oblek. "Tohle je v porovnání s tím, co nosíte vy, tak fádni. Vy máte styl, jste jako vystřižení z Dobrodružství Robina Hooda!"

"Z čeho?" zeptal se vévoda zaraženě a podíval se na barona, který byl rovněž zmatený mladíkovou prosbou.

"Ale to nic. Prostě mi jen dejte nějaké takové pěkné šaty, meč a..." Vypadal jako v rozpacích a jeho hlas se ztrácel.

"A co?" zeptal se ho vévoda.

Mladík se začervenál. "Jak jsem vám říkal, je mi dvacet let a celý život jsem strávil s Eloi na habitatu. A Eloi jsou bezpohlavní..."

Vévodovi trvalo několik vteřin, než pochopil, o čem mluví, a pak se rozesmál. "Aha, ty chceš ženskou!" Potom ho hned napadlo něco dalšího a dodal: "Nebo jsi snad nasměrovaný na opačnou stranu?"

Mladík zčervenál ještě víc. "Ne. Potřebuju jenom ženskou. Předpokládám, že mezi svými poddanými máte i prostitutky."

Vévoda si mnul bradu. "To víš, že mám, chlapče, to víš, že jo. Vlastně jich má Lord Mordred víc než dost. Ale ty jako vážený host a spojenec si, jak se domnívám, zasloužíš něco lepšího než jen obyčejnou prostitutku."

"Skutečně?" Mladík jevil veliký zájem.

"Ano, mám pro tebe ideální ženu. Aristokratku. Vlastně princeznu," řekl vévoda a znovu se rozesmál.

6

"Myslíte to vážně, můj pane?" zeptal se baron Spang. "Že dáte svoji dceru tomuhle ... tomuhle záhadnému stvoření?"

"Naprostě vážně," odpověděl vévoda ležerně. "Je čas, aby si na sebe vydělala." Ted' byli o samotě ve vévodově soukromém obývacím pokoji. Mladík trochu víc než přiopilý - odešel s doprovodem. Odvedli jej do luxusního apartmá, jehož majitele chvatně vystěhovali.

Baron se procházel sem a tam po místnosti a vypadal soustředěně. "Ale nechápu proč, pane. Určitě by mu jako ukojitelka sexuálních tužeb dobře posloužila obyčejná nevěstka. Chci říct, že dokonce ani nevíme, jestli mluví pravdu. A kromě toho, je to pozemšťan. Kdo ví, jaké nemoci mohl s sebou přivést. Riskujete život princezny Andrey."

"Je jasné, že není žádný obyčejný pozemšťan," nedal se vévoda. "A ten jeho habitat nebyl v kontaktu s ostatními příslušníky lidské rasy od doby před vypuknutím Genetických válek."

"To tvrdí on," namítl baron.

"Chci se rozhodnout v jeho prospěch. To jeho plavidlo není v žádném případě iluze. A pokud bude na naší straně,

mění se úplně všechno. Jedná se o to, že potřebuji vědět, že mu můžu věřit. Chci ho mít úplně ve své moci. A právě Andrea mi pomůže toho cíle dosáhnout. Máme tu zdravého mladého muže, který -pokud mluví pravdu - vyrostl ve světě bez žen. Představ si jeho frustraci. Představ si, jaké má šance proti Andree - úchvatné krásce a největší děvce, jakou jsem kdy znal - a to počítám i svoji ženu. Říkám ti, že se za pár hodin stane jejím bezmocným otrokem."

Baron přestal přecházet po místnosti a zamýšleně si popotahoval vousy. "No, ano ... snad. Ale co lady Andrea sama? Možná ani nebude chtít vstoupit do, ehm, intimního vztahu s tím cizincem."

Vévoda pozdvihl obočí. "Ale to určitě, milý barone," převaloval slova v ústech. "Znáš přece moji dceru. Při pouhém pohledu na tohoto exotického, hezkého a pěkně stavěného mladého muže okamžitě zvlhne. Je nekonečně zajímavější než všichni ti její nedomrlí společníci. Ne, nemyslím si, že by tni tu službu odmítla. Navíc, nebude mít na výběr."

"To neudělám!" křičela Andrea.

"Ale ano, uděláš, koťátko. Uvidíš, že jo," řekl vévoda klidně.

"Milovat se s nějakým špinavým pozemským červem? Nikdy!" Tvářeji hořely zlostí a dokonce i dupala nohou. Vévoda, zabořený do klubovky, ji chladnými očima upřeně pozoroval. "Řekl jsem ti, drahoušku, že to není jen tak obyčejný pozemský červ. A jeho přátelství má pro nás životní důležitost. Pro mě. Pro tebe. Pro nás všechny. Nepředpokládám, že by to pro tebe bylo nějaké utrpení. Ten chlapec je velmi hezký."

"Mně je úplně jedno, jak je hezký! Nebudu ti dělat kurvu!"

"Tak to, koťátko, ber tak, že se budeš kurvit pro sebe."

"Co tím myslíš?"

"Chceš, abysme se vrátili na sever. S tím mladíkem a jeho létajícím strojem mám teď dost síly, abych se postavil El Rasha-dovi a ostatním. Ale potřebuji vědět, že tomu mladíkovi můžu bezvýhradně věřit a musím taky vědět, že udělá, co mu řeknu. Nemůžu ho nutit, důvody jsem ti už vysvětlil. Právě proto potřebuji tebe, miláčku. Když se ti to podaří, budu ti velmi vděčný. Dostaneš, co bude tvoje deformovaný srdíčko žádat, pokud to bude v mých silách."

Andrein obličej změkkl, ale v očích měla stále stín podezření.

"Slibuješ, tati?"

"Na mou čest."

Opovržlivě si odfrkla - gesto, všiml si vévoda, které se určitě naučila na matčině klíně - ale potom řekla: "Než se rozhodnu, chci toho pozemského červa vidět."

"Ale samozřejmě, koťátko moje..." Vévoda už chtěl zavolat Spanga, aby ji doprovodil k mladíkovi do kabiny, když se objevil další technik. Vévoda věděl, proč přišel.

"Zase El Rashad?" zeptal se.

"Ano, pane. Vzkazuje, že se na Lorda Mordreda dostaví osobně. Do hodiny. Chce s vámi naléhavě hovořit."

Vévoda se usmál. "No, no ... budeme toho muset maximálně využít."

Obrátil se ke své dceři. "Vidíš, jak moc důležitý je ten náš mladý návštěvník? A proč je důležité, abyste ty a on byli ... ohm, hodně blízcí přátelé?"

Přikývla.

"Půjdu se na něj podívat a dám ti vědět, jak jsem se rozhodla."

Ryn, nebo Robin, jak si teď říkal, ležel natažený na veliké posteli se čtyřmi polštáři a v duchu si promítal události posledních několika hodin. V jeho životě nastal tak bizarní zvrat, že měl až napůl podezření, že jeden z jeho lstivých programů navodil jakoby zdrogovanou iluzi, která zrcadlila jeho oblíbený starý film.

Měl teď na sobě zelené punčocháče, černé boty z jemné, kůže, bílou hedvábnou košili a červený kabátec se širokými rukávy. Na posteli vedle sebe měl meč v pochvě na širokém koženém opasku. Jílec byl zdobený filigránovým stříbrem. Pravda, šaty sice byly nepohodlné, ale to, že přímo na kůži neměl syntetickou tkaninu, bylo příjemné.

I vstup na Nebeského Lorda byl zdrojem dráždění a také trochu strachu. Věděl, že hodně riskuje - jedinou jeho ochranou bylo blufování - ale měl nějakou jinou možnost? Reaktivovat Toy a nechat se zase zahnat zpátky do smrtelné nudy habitatu?

Ne, raději bude riskovat život v naději, že se nakonec od Eloí osvobodí.

Nevěděl, co může čekat uvnitř Lorda Mordreda. Jeho učební program mu poskytl informace jenom do let krátce po ustavení Nebeského Lorda, během dozvuků Genetických válek, kdy radiové komunikace vynechávaly, protože začaly působit druhy hub vyšlechtěných tak, aby napadaly elektronická zařízení.

Věděl, kdo původně Nebeští Lordi byli - Nebeští Andělé, veliké vzducholodě postavené z humanitárních důvodů. Byly vysílány do terénu v případě jakékoli katastrofy - ať již způsobené člověkem nebo přírodou.

Byly v nich uloženy zásoby pro případ potřeby a byly rovněž vybaveny prostornými ložnicemi; poskytovaly rychlou pomoc

a přístřeší těm, kdo přežili povodně, zemětřesení, hurikány a závažné genetické "nehody" (Genové korporace se občas dopouštěly omylů) a mnohé z nich byly také používány jako levné dopravní prostředky do zemí třetího světa.

Po Genetických válkách byly dobyty různými skupinami z celého světa, které se zoufale pokoušely uniknout pohromám a dalším genetickým nebezpečím, která byla na zemském povrchu přebujelá. Když se prach z bojů usadil, měli ti, co řídili Nebeské Anděly, sklony být nemilosrdnější a krutější než byli jejich soupeři, a to byl základ toho, co následovalo. Nebeští Andělé zmizeli, nahradili je Nebeští Lordi, kteří záhy vnucovali svou vládu těm nešťastníkům, kteří zůstali na zemi.

Rynův první dojem, když sestoupil do interiéru Lorda Mordreda a odešel od Toy připoutané kabely k vnějšímu trupu lodi, byl pocit taktak zvládaného rozkladu. Zdálo se, že všechno - poklopy, žebříky, výtahy, chodby - bylo znovu a znovu po celá léta opravováno nebo zflikováno. To, co viděl, se vůbec nepodobalo obrázkům interiéru Nebeského

Anděla, jak mu je ukazoval jeden z jeho historických programů. To byla ukázka lesknoucích se chodeb a vybavení na vysoké technické úrovni. Ovšem, nebylo to nic překvapivého; koneckonců ty obrázky byly zaznamenány před více než čtyřmi sty lety a za tu dobu toho Lord Mordred jistě mnoho prodělal.

Ty obrázky ho nepřipravily ani na pouhou velikost Nebeského Lorda. Pokud se zdál zvenku veliký, uvnitř vypadal ještě větší a připadal mu jako zmenšenina interiéru habitatu, který tak dobře znal. Výtah sjížděl směrem dolů prostorem s velkými plynovými buňkami a trvalo to komicky dlouho (jenže výtah nejel nijak zvlášť rychle a krátce se zastavil celkem třikrát, aniž by k tomu měl nějaký zjevný důvod). Dveře výtahu se konečně otevřely a odhalily veliké otevřené prostranství, kde byl dav lidí a také kočár se dvěma velkými zapraženými zvířaty, v nichž Ryn poznal koně.

Dav začal hlučet a hmul se k vévodovi a jeho doprovodu, když se objevil ve dveřích výtahu. Řada bojovníků použila oštěpy, aby tak vytvořila zábranu, která dav držela. Lidé mávali zaťatými pěstmi a křičeli nadávky, které, jak se Ryn domníval, byly adresovány vévodovi. Neviděl důvod, proč by měl někdo nadávat jemu, byl přesvědčen o tom, že zpráva o jeho příjezdu se zatím mezi obyvatelstvem vzducholodi nerozšířila.

Vévoda nastoupil do otevřeného kočáru a pokynul Rynovi, aby jej následoval. Když se Ryn posadil, vévoda suše poznamenal:

"Moji loajální poddaní mi vyjadřují svou oddanost."

Ryn dychtivě přehlížel dav a doufal, že poprvé uvidí skutečnou ženu. Jenže lidé byli tak zabalení do šál a kapucí, že rozdíl mezi nimi nebyl patrný. A když si všiml, že jim jde pára od úst, když křičeli, uvědomil si, jak je v Nebeském Lordovi chladno. Od té doby, co opustil teplou dělohu Toy, byl příliš vzrušený a napjatý na to, aby si plně uvědomil prudký pokles teploty. Bylo jasné, že pokud Lord Mordred měl nějaký systém vnitřního vytápění, nefungoval tak, jak by měl.

Když do kočáru nastoupili i ostatní, pobídl vozka koně. A když se kočár vydal po hrbolaté cestě, po slámou pokrytém nerovném povrchu, bojovníci klusali vedle něj. Kočár vjel do kondoru, který se rozšiřoval až k uzavřeným ulicím s obchody a tavernami. Ryn byl tím vším uchvácen, i když jízdu kočáru doprovázely posměšky a pískot. Vévoda vznešeně kynul, jako by takové pozdravy oceňoval.

Ryn dál hledal ženy, určitě jich cestou několik viděl, ale nebyl si úplně jistý. Mnohem jednodušší bylo rozeznat několik dětí různé velikosti, ale i u nich šlo těžko rozlišit, jestli to jsou chlapci nebo dívky, tak byly zachumláné proti chladu.

Na konci cesty následovala další, i když kratší jízda výtahem - tentokrát jeli nahoru. Ocitli se v úplně jiném světě, než byl ten dole. Široké chodby byly obloženy leštěným dřevem se složitými řezbami a hezky oblečení lidé, které cestou potkávali, se k vévodovi chovali velice zdvořile. A Ryn se radoval nad tím, že viděl dva lidi, určitě ženy - poznal to, i když byly oblečené do těžkých kabátů. Velmi rád by se zastavil a prohlédl si je podrobněji, ale vévoda ho poháněl kupředu.

Nakonec se dostali do sekce Lorda Mordreda, která zjevně náležela výlučně vévodovi, protože zařízení bylo z toho všeho, co doposud viděl, nejbohatší a nejzdobnější. Dohadoval se, že jsou řia přidi té veliké vzducholodi, a tento jeho dojem se potvrdil, když rychle prošli trůnním sálem do vévodova soukromého obývacího pokoje.

Oblé kontury velkých oken, která se vzdouvala ven a nahoru ke stropu, Rynovi napověděly, že jsou někde pod nosem vzducholodi.

Pokoušel se vzpomenout si na důvod, proč byli Nebeští Andělé především tak obrovští: mělo to něco společného s výkonností zdvihu. Dvojnásobíte-li velikost vzducholodi, nezískáte jenom dvojnásobnou kapacitu zdvihu; zdvihací výkonnost se zvyšuje nějak geometrickou řadou, čím je vzducholod' větší. Když se nad tím takto zamýšlel, napadlo ho zeptat se vévody, odkud získávají nové zásoby hélia.

Odpověď ho poněkud znepokojila: o značnou část hélia Lord Mordred přišel už dávno a většina velkých plynových buněk obsahovala vodík vyrobený na palubě. Ryn si byl velmi dobře vědom faktu, že zatímco hélium je inertní plyn, vodík je vznětlivý. Cestoval v podstatě létající bombou...

Ťukání na dveře jej vyrušilo ze snění.

"Vstupte," zavolal a domníval se, že je to nějaký další sluha s novým dárkem od vévody. Když se dveře otevřely, rychle se na posteli posadil.

Nebyl to sluha. Byla to žena. Dívka. Dívka s tváří anděla. A když si sundala těžký plášť, viděl, že má i tělo anděla. Ne, řekl si rychle, není to anděl. Žádný anděl by se nepředváděl s takovouhle smyslností. Proti ní byly jeho erotické programy slabým odvarem.

Usmála se na něj a on cítil, jak mu hoří uši.

"Zdravím tě, vážený hoste mého otce," řekla. "Jsem princezna Andrea. Můj otec vyjádřil přání, abychom se stali dobrými přáteli." Ztichla a - byla to jenom představa nebo si skutečně prohlédla jeho tělo od hlavy k patě - a potom dodala: "A já to chci taky."

"Žádám tě, abys přivedl svého návštěvníka z doby Staré vědy. Chci se ho na něco zeptat."

Vévoda, sedící na trůnu, shlédl na El Rashada. Islámský Nebeský Lord dřepěl, celý nešťastný, na polštáři, který vévoda strategicky položil před svůj trůn. Tvé dny, kdy jsi mi kladl požadavky, jsou ty tam, pomyslel si vévoda s uspokojením. Nahlas řekl:

"Můj host teď právě odpočívá a nemůže být vyrušován. Velmi rád se ho při nejbližší příležitosti zeptám na všechno, co tě zajímá."

El Rashad jen stěží ovládal svoji zuřivost. Přiškrceným hlasem řekl:

"Zapomínáš na naši společnou dohodu. Říkáš, že to plavidlo a jeho pilot jsou z habitatu, který hledáme. Je tedy tvou povinností sdělit mi veškeré své poznatky ... a také všem spojencům, samozřejmě."

Vévoda se opřel zády o trůn. "Kdybych věděl, kde ten habitat je, tak bych ti samozřejmě informaci předal, jenže to já nevím. A neví to ani můj host. Ví to jenom počítač v jeho plavidle."

"Takhle ti to řekl, ale jak si můžeš být jistý, že mluví pravdu?"

"Věřím svým instinktům."

"Jsem přesvědčen, že tvé instinkty jsou spolehlivé," řekl El Rashad tónem, z něhož odkd'pával jed. "Ale bylo by moudré toho člověka trochu pomučit, aby je potvrdil."

"Existují jisté komplikace, které takovým metodám brání."

"Tak mi ho tedy předej. Zaručuji ti, že až se dostane do rukou mých mučitelů, nebude mít jediné tajemství."

"Děkuji ti za tak šlechetnou nabídku," odpověděl vévoda, "ale skutečně se nedomnívám, že by to bylo k něčemu dobré. Říká, že habitat je ukrytý a leží hluboko pod ledovým příkrovin. Není možné se tam dostat."

"To tvrdí on!" ušklíbl se El Rashad. "Ale jestli je to pravda, použijeme ho jako rukojmí. Přinutíme ho, aby ze svého plavidla poslal svým lidem zprávu - že ho zabijeme, pokud nebudou souhlasit s tím, že vyjdou na povrch a budou s námi vyjednávat."

Vévoda si povzdechl. Neměl v úmyslu pokoušet se popsat mu skřítkové lidi Eloi. Rychle se podíval na čtyři černě oděné bojovníky, kteří El Rashada doprovázeli. Stáli v řadě, nehybní, za svým pánem. Za nimi po obou stranách dveří stáli dva jeho vlastní muži. Spang, to věděl, čekal na doslech u početné skupiny ozbrojenců. Zhluboka se nadechl a řekl: "Nic z toho nebude zapotřebí. Ničivá síla létajícího stroje bude stačit, aby přemohla Nebeského Anděla a její flotilu zajatých Nebeských Lordů."

"Jak to víš," dožadoval se El Rashad.

"Říkal to jeho pilot a já mu věřím," odpověděl vévoda. "Proto

navrhují, abychom ukončili výpravu hledání habitatu, vrátili se na sever, vyhledali Nebeského Anděla a zničili ho."

"Ne, nehodlám všechno riskovat kvůli nepotvrzenému předpokladu. Jak vůbec můžeš takovému člověku věřit? Proč by souhlasil s tím, že nám pomůže?"

Vévoda si odkašlal:

"No, on vlastně souhlasil s tím, že pomůže mně, můj milý El Rashade. Uzavřeli jsme spolu obchod. Jsou jisté komodity, které on velmi zoufale potřebuje a já našťěstí mám tu možnost mu je poskytnout." Aspoň doufám! dodal dychtivě v duchu.

El Rashad na něj vrhl hrozivý pohled. "Co se mi to tady pokoušíš říct?"

"Říkám ti, že se Lord Mordred odmítá od nynějška účastnit tvé výpravy. Mám namířeno na sever, abych vyhledal Nebeského Anděla. Chceš-li se ty a ostatní Nebeští Lordi ke mně přidat, jste samozřejmě vítáni."

El Rashad ztuhl a v očích se mu objevil vražedný výraz. Vévoda cítil jeho vztek jako teplo z ohně. Plynuly dlouhé vteřiny. Vévoda se domníval, že v tu chvíli měl El Rashad sto chutí nařít svým mužům, aby ho na místě zabili. Byla jeho nenávist a zloba tak obrovská, že by položil svůj vlastní život za to potěšení vidět vévodu rozsekaného na kusy? Ale potom se El Rashad uvolnil a vévoda věděl, že nebezpečí pominulo.

"Dobře," řekl El Rashad jemně, "stane se, jak říkáš. Zbytek flotily tě bude následovat severním směrem." Vstal. "Korán varuje věřící před přátelstvím s židy nebo křesťany. Budu muset být poslušnější a řídit se slovem Alláhovým. Příště to tak udělám."

Když vyšel z trůnního sálu, následován svým doprovodem, vévoda se skoro udusil, jak v sobě potlačoval neúprosnou chuť vybuchnout v téměř hysterický smích.

Rynovo nové oblečení leželo na hromadě vedle postele. Šaty lady Andrey ležely vedle; lady Andrea samotná ležela vedle Rýna a spala. On také chvíli spal po jejich divokém a dlouhém milování, ale teď už byl zase vzhůru a zase vzrušený. Přisunul se k jejímu tělu. Lehce zasténala, ale neprobudila se. Chtěl z ní stáhnout přikrývku a podrobně si prohlédnout její tělo, když spala, ale byla moc velká zima. Místo toho tápal rukou pod dekou, až nahnatal její levé ňadro a myslel na to, co spolu dělali...

Jeho sexuální hra s nehmotnými přízraky sexy programů nebyla vůbec žádná příprava na skutečnou věc. Nejdříve byl příliš neohrabaný, příliš dychtivý a jejich první spojení skončilo, pro něj, téměř hned na začátku. Pak se do toho pustila. Nejdřív ho znovu probudila a potom se zkušeností, která na něj udělala dojem a zároveň ho překvapila, jej dovedla na pokraj znovu a znovu a vždycky se jí podařilo oddálit to, co se zdálo nevyhnutelné. Potom, když se na něj obkročmo posadila, dovedla ho až k orgasmu, což pro něj byl tak intenzivní zážitek, že měl pocit, že mu odletí hlava. A potom, po chvíli odpočinku, se znovu milovali, bylo to neuvěřitelné, ale potřebí. Tentokrát mu Andrea předvedla další znalosti milování, které by v těch dávno mrtvých programech erotických hologramů vyvolaly obrovskou závist. Bylo zcela zjevné, že to nedělala poprvé...

A co dál? říkal si. Všechno to záleželo na Toy. Co by se stalo, kdyby reaktivoval Toy poté, co Lord Mordred překročí stanovený hraniční bod? Vráť se Toy automaticky na území v rámci hranice nebo se bude řídit podle jeho pokynů, když je mimo hranice? Ryn neměl ani ponětí - měl by to zkusit a znovu naprogramovat počítač, dokud je Toy deaktivovaná, pokud ovšem na palubě Lorda Mordreda je potřebné vybavení. Kdyby se mu to nepodařilo, byla by mu Toy k ničemu a on by zase nebyl k ničemu vévodovi.

No dobře, tohle všechno se týkalo budoucnosti. Zatím by se ale měl radovat z daru, který mu měl být původně navždycky upřen.

Něžně jí stiskl ňadro. "Probud' se, princezno Andreo, probud'

7

Jana se pohnula. Mezi stehny ucítila teplo a bylo jí to velmi příjemné. Na ten pocit reagovala zasténáním. Jak byla unášena po vlnách spánku stále výš, uvědomila si svoji rostoucí radost nad tím, že se Ceri konečně vrátila do její postele. "Ceri..." vydechla. Otevřela oči. A vyjekla, když uviděla, kdo to je.

Mílo.

Mílo, přesně tak, jak si ho pamatovala. Holá hlava. Jedno oko modré, druhé zelené. Arogantní úsměv...

Byl nahý a klečel jí mezi nohama. Měl velikánskou erekci. Vyhrnul jí noční košili až do pasu a hladil ji prsty. Usmíval se na ni. Viděla, že pod druhou paží drží svoji vlastní lebku. Třpytila se mihotavým elektrickým modrým světlem. Odvrátila zrak z té šklebící se lebky a pohlédla znovu do Milova obličej. Řekl: "Ahoj, Jano, vrátil jsem se ... díky tobě."

Jana vykřikla.

Milo zmizel.

V uších jí ještě zněl její vlastní výkřik, když si uvědomila, že sedí v posteli. Noční košili už kolem pasu neměla. Nikde nebylo ani stopy po Milovi ani po jeho lebce. Byla sama.

"Mami?"

Zbystřila. Byl to Simon, volal ze svého pokoje vedle její ložnice. Přinutila se vstát z postele, pořád ještě čekala, že se Milo v okamžiku znovu objeví, a zůstala u ní stát. Celá se chvěla. Byl to jenom sen ... hloupý sen, říkala si v duchu.

"Mami? Kde jsi?"

Zuby jí jektaly, šla ke dveřím synovy ložnice a otevřela je. "Světla," poručila. Seděl v posteli, oči rozšířené strachem. Vypadal tak vyděšeně a zranitelně, že její strach v okamžiku vyprchal. Až teprve v tu chvíli definitivně uvěřila, že to byl opravdu jenom sen.

"Všechno je v pořádku, Simoně," chlácholila ho. "Zdálo se mi něco ošklivého. Noční můra. Není třeba si s tím dělat starosti. Promiň, že jsem tě vzbudila." Sedla si k němu na postel a pohladila

ho po vlasech. Trvalo chvíli, než se znovu uklidnil a zase si lehl. A pár minut uběhlo, než usnul.

Jana se potichu vrátila do svého pokoje a zahloubané zůstala stát před zamčeným kabinetem, v němž kromě jiných věcí byla i Milova lebka. Rozhodla se, vzala klíč a odemkla dvířka. Než je otevřela, ještě zaváhala, napůl očekávala, že lebka bude modře světélkovat. Ale když dvířka skutečně otevřela, vypadala lebka jako vždycky. Nejistě po ní natáhla ruku, pokoušela se ignorovat její uštěpačný pohled. Měla dojem, že slyší Milův blahosklonný hlas: "Moje ubohá, malá amazonko. Zašla jsi už hodně daleko, ale v hloubi duše jsi pořád ještě pověřivá, minervanská divoška a bojiš se tmy a duchů."

Vyšla z pokoje a spěchala chodbou. Biosvětla s ní držela krok, jak šla dál, rozsvěcovala se, když přicházela, a zhasínala, když je minula. Bosýma nohama na pružném povrchu podlahy nedělala žádný hluk.

"Děje se něco?" Byl to Carl.

"Neděje se nic," odvětila Carlovi příkře. Běžela sítí chodeb, až se dostala na malou venkovní pozorovací plošinu.

Vykročila na ni. V dálce viděla světla Letního vánku. "Carle, otevři mi přístřešek nad plošinou."

"Neradím ti to, Jano. Teplota je jenom dvanáct stupňů a fouká silný protivítr. Nejsi vhodně oblečená."

"Ale stejně chci, abys otevřel přístřešek."

Přístřešek se vyhoupl a odkryl malou plošinu. Janu skoro srazil silný nápor ledového vzduchu. Tenounká noční košile se jí nalepila kolem těla a oči jí hned začaly slzet. S velkým úsilím se dostala k zábradlí a hodila Milovu lebku do tmy. Chvilku se upřeně dívala dolů a pokoušela se sledovat jak letí, potom ustoupila zpátky dovnitř. Přístřešek se za ní zavřel a odřízl tak vzduchový proud.

Stála na chodbě a třásla se, byla vděčná Carlovi za to, že je zticha. Už se chtěla vrátit k sobě do bytu, když se naprosto impulzivně rozhodla jít místo toho za Ceri. Lehce zaklepala na její dveře. "Ceri? To jsem já, Jana."

Když Ceri pootevřela dveře, uviděla Jana, že má oči oteklé spánkem. Ceri se hodně změnila od té doby, co ji Jana viděla poprvé; obličej měla vyhublejší - až vyčerpaný - a vypadala, jako

by se věkově blížila k hranici pětaticeti, i když k tomu měla ještě daleko. Ale v Janiných očích byla stále krásná a Jana ji pořád milovala. Ceri se na ni zakabonila. "Je pozdě..."

"Promiň, ale musím s tebou mluvit. Můžu dál?"

Ceri potichu ustoupila stranou a Jana vešla. Ceri jí pokynula na křeslo a sama si sedla na svoji postel, paže pevně zkřížila na prsou, jako by jí bylo chladno.

Jana jí řekla o svém snu; o snu, na jehož začátku byla ona, Ceri, a potom se to všechno obrátilo v noční můru. Řekla Ceri, co udělala s lebkou.

"Dobře," zamumlala Ceri a potom dodala: "A teď bys to měla dotáhnout do konce a zbavit se taky té věci."

Když se zmínila o Šimonovi, udělalo se Janě špatně od žaludku. "Není v něm vůbec nic z Mila, Ceri. Není dědičně zatížený, já to vím. Je to prostě normální malý chlapec. Můj syn, Simon. Nic víc..."

"To prohlašuje tvoje vědomí, ale tvoje podvědomí to ví líp - právě proto jsi měla sen o tom, že se Milo vrací," řekla Ceri.

"S tím klukem určitě není něco v pořádku. Už jen ta jeho velikost. Ještě mu nejsou ani dva a chodí a mluví jako pětiletý. Je to genetická zrůda."

"To není pravda," protestovala Jana, i když měla podezření, že to vlastně pravda je. "Nechala jsem mu udělat testy, několikrát," bránila se chabě.

"Viš stejně dobře jako já, že ty lékařské přístroje nejsou dimenzovány na to, aby provedly komplexní genetickou prohlídku člověka. Jsou sestaveny, aby vyrovnaly genetické nedokonalosti na velmi primitivní úrovni. Pokud Simon má po Milovi zděděné nějaké geny, a já myslím, že ano, tak ten přístroj to rozpoznat nedokáže."

Jana zavrtěla hlavou. "Ne, ne, tomu nevěřím. Neexistuje důkaz. Ty jsi Milém posedlá. Obviňuješ ho ze všeho, co se ti stalo."

"A nemám snad pravdu? Kdyby se Milo neobjevil u nás na mořském habitatu a nepřesvědčil naši radu, abychom se přemístili blíž k pobřeží, nikdy by na nás Lord Pangloth nezaútočil, já bych se nedostala do zajetí a neskončila bych v rukách toho Japonce."

Zavřela oči a zachvěla se po celém těle.

Janu zalila vlna soucitu. Ceri jí nikdy podrobně nevyprávěla, co se jí stalo za celé ty dlouhé týdny, kdy byla jako vězeň držena na Letním vánku, ale podle toho, co říkaly ostatní americké zajatkyně, si Jana dovedla jasně představit,

jakým utrpením musela projít. Vstala a sedla si vedle Ceri na postel, objala ji kolem ramen. Znepokojovalo ji, jak je Ceri kostnatá, cítila to pod její noční košili. Ona také zhubla. "Nemysli na Mila," žádala ji Jana. "Zkus zapomenout na všechno, co bylo. Je to minulost. Mysli na budoucnost. Mysli na mě."

"Na tebe?" Ceri otevřela oči a podívala se na ni.

"Potřebuju pomoc, Ceri. Nedokážu to všechno udělat sama. Cítím se tak opuštěná."

"Máš přece ty své minervanské muže." Další předmět jejich sporu. Ceri jejich přítomnost na palubě Nebeského Anděla rozčilovala, dokonce i když to nebyli obyčejní muži, ale Minervané.

"Jsou sladcí, hlavně Kish, a různě mi pomáhají, ale nemohu se na ně spolehnout natolik, aby za mě převzali cokoli, za co nesu zodpovědnost. Nejsou to rození vůdci."

"Kdyby byli, tak by to nemohli být Minervani, ne?" utrousila Ceri posměšně.

Jana si toho pošklebku nevšímala. "Potřebuji tebe, Ceri," řekla

ji-

"A co tě vede k myšlence, že jsem rozený vůdce?"

"Jsi silná." Nebo spíš byla jsi, pomyslela si Jana smutně. "Potřebuji tu sílu. Jinak to sama dál nevydržím. Všechno je to mnohem těžší, než jsem čekala."

Ceri se značnou dávkou cynismu řekla:

"Zachránit svět je vždycky těžké."

"Já se nepokouším zachraňovat svět. Takový blázen nejsem. Jenom se snažím trochu pomoci ... ukázat lidem, že pořád ještě máme šanci proti plísni, když spojíme svoje síly."

"Zatím se ti podařilo jen to, že se všichni spojili proti tobě. Všichni tě nenávidí - pozemšťané, nebeští lidé - všichni.

Nechápu, proč se na všechny nevykašleš."

"Nemysli si, že na to nemám chuť," hlesla a potom se proti své vůli rozplakala. Cítila, jak ji Ceri objala a přivinula k

sobě. To ji překvapilo i potěšilo. Už dávno se od ní nedočkala podobného gesta

fyzické náklonnosti. O to usedavěji se Jana rozplakala. Potom si uvědomila, že pláče i Ceri. Přitiskly se k sobě a vzlykaly.

Za dlouhou dobu uslyšela Jana, jak Ceri chraplavým hlasem říká: "Promiň, Jano. Chovala jsem se hrozně. Odpusť mi to."

Jana se od ní odtáhla a podívala se jí do očí. "Není co odpouštět. Miluju tě, Ceri."

Ceri se na ni mdle usmála. "Já tě taky miluju. Pojď ... pojď do postele." Svlékla si noční košili přes hlavu. Bez ohledu na šok z toho, jak moc Ceri vyčnívají žebra, byla Jana plna radosti. Svlékla se také a lačně se ponořila Ceri do náruče.

Jana se probudila a nechápala, proč se cítí tak šťastná. Potom si vzpomněla, usmála se a natáhla ruku po Ceri.

Nenahmatala ji. Otevřela oči. V posteli ležela sama. Myslela si, že Ceri je v koupelně. Potom si uvědomila, že někdo sice tiše, zato však úporně, klepe na dveře. Po chvíli zaváhání vstala, vklouzla do županu a šla ke dveřím.

Byl to Kish. Když otevřela dveře, bylo vidět, že se mu ulevilo. "Paní..."

"Ahoj, Kishi. Hledal jsi Ceri?"

"Ne, hledal jsem vás. Stala se, ehm, taková nepříjemnost."

Chytila ho za paži. "Simon? Něco se Simonem? Co se mu stalo?"

Škubal sebou, jak mu silně svírala ruku: "Je zraněný, ale je mimo nebezpečí. Uložili jsme ho do lékařského přístroje a ten udal, že se jeho stav stabilizoval."

"Matko Boží. Odved' mě k němu. Co se stalo?"

"To přesně nevíme," řekl Kish, když spěchali chodbou. "Našel je Shan, když vám a Šimonovi přivezl snídani."

Jana ztuhla a otočila se.

"Jak to je?"

Kish se na ni bolestně podíval. "Simon ... a Ceri. Ona je mrtvá."

"Mrtvá? Jak to myslíš? Nemůže přece být mrtvá!" Jana si začala myslet, že je to další hrozný sen jako ten, co měla v noci.

"Je, paní. Dali jsme ji také do lékařského přístroje, ale ten nám

sdětil, že je mrtvá tři a půl hodiny a že má nevyléčitelně poškozený mozek."

"Ne ... ne..." Bylo to absurdní. Ceri nemůže být mrtvá. Před tak krátkou dobou se přece milovaly...

"Měla probodnuté srdce."

"Kdo ji, proboha, mohl bodnout?" Potom ji projela hrozná myšlenka. "Na lodi jsou vetřelci? Z některé z těch ostatních lodí?"

Kish s chmurným výrazem v obličeji zavrtěl hlavou. "Ne. Musel to udělat Simon. Je to jediné vysvětlení."

Skoro se začala smát. "Simon? Ted' už je mi jasné, že tohle všechno je jenom bláznivý sen."

"V sebeobraně, paní. Vypadá to, že se Ceri pokusila podříznout mu ve spaní krk."

Kolena se jí podlomila. Ted' už to všechno dávalo hrůzný smysl. Nebyl to sen. "Jdeme," přikázala pevně.

Šli dál chodbou. "Řekni mi, co si myslíš, že se stalo," zeptala se Kishi.

"Shan mě hned zavolal. Simon a Ceri leželi na podlaze v jeho ložnici. Simon ležel přes ní obličejem k zemi. Nůž měla po rukojeť zabodnutý do hrudníku. Všude bylo spousta krve. Když jsme zdvihli Simona, zjistili jsme, že má na krku řeznou ránu. Tepnu ale zasaženou neměl, díky Matce Boží."

Jana viděla, jak Ceri vstává z postele, když si je jistá, že spí hlubokým spánkem po tom vyčerpávajícím milování. Vzala níž a vydala se do Simonovy ložnice. Profízla jejímu spícímu synovi hrdlo a domnívala se, celá popletená, že tím prokazuje Janě dobrou službu. Simon se hrůzou vzbudil a ... a co? Chytil Ceri za zápěstí, ještě než stačila bodnout znovu, vytrhl jí nůž z ruky a v panice jí ho vrazil do srdce? Odkud by vzal v sobě sílu, aby něco takového udělal? Ano,

byl velký na svůj věk a Ceri byla pořádně vyhublá, ale vypadalo to nepravděpodobně. A on byl takový klidný chlapec; taková reakce byla nepochopitelná, i kdyby si instinktivně uvědomoval, že Ceri, kterou obdivoval bez ohledu na její chladné chování k němu, se ho pokoušela zavraždit. Ne, určitě se zabila sama. Přemožena odporem nad tím, co se pokusila udělat Šimonovi, si sama vrazila nůž do srdce. Bylo to skutečně jediné možné vysvětlení? Zatím nezbývalo nic jiného, než tyhle otázky odložit. Teď bylo třeba zabývat se mnohem závažnějšími věcmi. Došli do nemocnice. Bylo to velké prostranství vybavené, aby zde bylo možné pečovat o stovky naléhavých případů; s řadou lékařských přístrojů a lehátky pro rekonvalescenty. Jana ucítila odporný pach vzduchem roznášených bakterií, které byly vyprojektovány tak, aby napadaly a ničily veškeré škodlivé mikroorganismy, jež se do nemocnice dostaly. Viděla Shana, jak stojí u lékařského přístroje nedaleko od vchodu. Tvářil se zachmuřeně. "Žádná změna, paní," oznámil jí. Lékařský přístroj byl neprůhledný plastový válec, z něhož vedly hadice a trubky k podlaze i k nízkému stropu. Upřeně se dívala na obrazovku monitoru, který byl připevněn po straně. Byly na ní zobrazeny Simonovy životní funkce. Zamračila se. Moc informací z těch údajů sice nevyčetla, ale viděla, že Šimonův pulz byl 30 tepů za minutu a teplotu měl abnormálně nízkou, jen 86 stupňů Fahrenheita, ale srdce mu tlouklo pravidelně a silně a měl i normální krevní tlak. Otočila se a tázvavě se podívala na Shana. "Jaké léčení podstoupil?"

Shan se přes ni natáhl a stiskl tlačítko na konzole počítače.

"Podívejte se ... přístroj obnovil poškozenou tkáň na krku a dal mu pintu krve. Dostal také běžné antibakteriální, antivirové a antiplísňové prostředky. To je do této chvíle vše, co mu bylo předepsáno."

Jana byla zmatená. Zdálo se jí, že Simon utrpěl jen povrchová poranění, ale proč měl tak nízký pulz a teplotu? "Co je s ním? Je při vědomí?" zeptala se starostlivě.

Pro odpověď stiskl Shan další klávesu na terminálu. Na obrazovce se mihlo slovo DIAGNÓZA a potom: PACIENT JE V HLUBOKÉM KOMATU, PŘÍČINA NEZNÁMÁ. ENCEFALOGRAM UKAZUJE ZNAČNOU REDUKCI MOZKOVÉ ČINNOSTI. POŠKOZENÍ MOZKU NEREGISTROVÁNO. CELKOVÁ METABOLICKÁ ČINNOST JE ZNAČNĚ OMEZENÁ, ALE U PACIENTA NEJSOU PATRNÉ ŽÁDNÉ DEGENERATIVNÍ DŮSLEDKY VYPLÝVÁJÍCÍ Z JEHO STAVU. PACIENT TEDY NENÍ V BEZPROSTŘEDNÍM NEBEZPEČÍ.

Pročetla si diagnózu dvakrát a byla zmatena ještě víc. Podívala se na Shana a Kische.

"Co je to za diagnózu? Proč ta sakramentská mašina neurčí, co je v nepořádku?"

Shan bezmocně pokrčil rameny. "Paní, ten přístroj neví, co je se Simonem v nepořádku. Co se jeho týče, se Simonem není v nepořádku nic."

"Nic s ním není v nepořádku?" řekla trpce. "Je v komatu, podchlazený, mozkové vlnění není normální a tahle blbá mašina tvrdí, že s ním nic není!" Pohlédla ke stropu. "Carle! Jsi tam? Poslouchal jsi to?"

"Ano, Jano."

"Podívej se pořádně na program tohoto přístroje a řekni mi, jestli funguje tak jak má. Jestli ne, přeneseme Simona do jiné jednotky."

Nebyla patrná žádná pauza, když Carl oznámil: "V softwaru ani hardwaru se neobjevuje žádný nedostatek."

"Ale jak to?" ptala se Jana. "Se Simonem zcela zjevně něco je!"

Carl řekl věcně:

"V rámci parametrů naprogramovaných do tohoto přístroje se Simonem nic není. To, že nedokáže vysvětlit v jakém je stavu neznamená, že funguje nedostatečně."

Jana zasténala a vtlačila si klouby rukou do spánků. "Můj syn je v bezvědomí. Je v šoku, to je to. V hlubokém šoku."

Reakce na to, co se mu stalo dneska v noci..."

"Nevykazuje žádné příznaky šoku," sdělil jí Carl neoblomně. "Není ani v katatonickém stavu. Katatonie je těžká forma schizofrenie a v tom případě by se v jeho mozku objevily biochemické příznaky, které by tento lékařský přístroj snadno identifikoval. Opakuji, jeho fyzická kondice je nad rámec schopností tohoto přístroje."

"Ale jak je to možné?" křičela zoufale.

"To nevím, Jano," odpověděl Carl.

Naplnil ji pocit frustrace a bezmoci. "Chci ho vidět!" křičela. "Je to možné?"

"Ano," odpověděl Carl. "Není napojen na přístroj pro udržení životních funkcí. Můžete ho vyjmout z přístroje. Ale doporučuji vám, aby doba jeho pobytu mimo přístroj byla krátká. Bylo by vhodné zajistit, aby přístroj i nadále sledoval jeho životní funkce pro případ náhlé změny jeho stavu."

"Ano ... ano, máš samozřejmě pravdu," mumlala. "Jen minutu, to postačí."

Po chvíli čekání, kdy byly senzory odpojeny od Šimonova těla, se kruhové víko lékařského přístroje se zasyčením otevřelo a klec, v níž bylo tělo uloženo, vyjela ven. Simon ležel nahý na lékařském lehátku, které opisovalo křivky jeho těla. Vypadal tak zranitelně a byl tak mladý. Ale v obličeji měl mírumilovný výraz, jako by jenom spal. "Simoně," povzddechla si a položila mu ruku na čelo. Měl strašně studenou kůži. "Simoně, to jsem já ... slyšíš mě?" Ale odpovědi se nedočkala.

Pořád na něj mluvila, dokud jí Carl neřekl, že minuta už uplynula. Zdráhavě dovolila, aby Simona vrátili zase do přístroje. Když se chvíli upřeně dívala na zavřené víko, otočila se na Kische a Sha-na. "Kde je Ceri?" zeptala se jich. Podívali se na sebe a potom Kish ukázal na vedlejší přístroj v řadě.

"Chci ji taky vidět," řekla Jana.

"Paní ... raději ne," řekl Kish. "Postaráme se o její tělo."

"Chci ji vidět," trvala Jana pevně na svém. "Chci se s ní rozloučit."

8

"Ještě víno, Robině?" zeptal se vévoda.

Ryn přikývl a natáhl se pro prázdnou číši, ale než ji mohl uchopit, ujela mu po stole. Všechny oči sledovaly krátkou

dráhu číše, než se stůl sám zase vyrovnal. Vévoda se usmál, ale jeho úsměv byl poznamenán nevolností. "Bouřka se zhoršuje ... ale není třeba se tím nějak zatěžovat."

Ryn si tak jistý nebyl. Všichni, kdo seděli u stolu, se usilovně snažili uchovat si ve tváři výraz, že se neděje nic mimořádného, ale jejich veselí bylo stále nucenější a všiml si, že si sloužící mezi sebou vyměňovali ustarané pohledy. Napadlo ho, že Lord Mordred už po poměrně dlouhou dobu nebyl vystaven tak kruté bouři. A podle toho, co viděl za ty tři dny na lodi, nebyl zdaleka přesvědčen o tom, že plavidlo takový nápor vydrží.

Bouře udeřila na flotilu Nebeských Lordů v pozdním odpoledni. Ještě před tím, než nastala noc, nebylo už ostatní vzducholodě vidět přes hustý déšť a nízká oblaka, která je zahalila. Jak silil vítr, sdělil vévodovi své obavy o Toy na horním trupu, ale vévoda ho ubezpečil, že četa otroků - odborníci na práci na vnějším trupu za všech povětrnostních podmínek - byla vyslána, aby jeho stroj přivázala ještě pevněji.

"Ehm ... Robině, řekni nám něco víc o životě v tom tvém nevšedním podvodním světě. Je to fascinující," řekl vévoda. Trhl sebou, když se podlaha najednou propadla, až přístroje zarachotily, a všichni instinktivně pevně uchopili buď opěradla svých židlí nebo kraje stolu. Princezna Andrea seděla vedle Rýna a chytla se ho za rameno.

Když bylo jasné, že se Lord Mordred - zatím - nezřítí do moře, vynutil vévoda úsměv na tváři a rohlédl se kolem stolu. "Všem nám to připadá fascinující, že jo?"

Kousek od vévody, Rýna a princezny Andrey seděl baron Spang se svou manželkou baronesou, přetloustlou blondýnou, která již zcela zjevně byla za svým zenitem; princ Darcy, vévodův syn; a lady Twyla, o níž se Ryn domníval, že je princovou milenkou. Princ Darcy vypadal jako jeho otec v mladším podání - byl o rok starší než Ryn - a navenek se k Rynovi choval velmi přátelsky, ale Ryn cítil, že je to jenom póza. Nejdřív si myslel, že je to věc jeho paranoi, ale teď pojal podezření, že z nějakého důvodu je vůči němu princ zaujatý. "To jo, tati," přikývl princ Darcy a potom obdařil Rýna zářivým úsměvem. "Ta stvoření Eloi mě zvlášť upoutala. Jsou hezká na pohled?"

"Jistým způsobem ano. Ale už jsem říkal, že jsou bezpohlavní."

"Klidně můžou být bezpohlavní," řekl princ. "Ale neměl jsi nikdy chuť se některému z nich vnutit? Podle toho, cos říkal, jim bylo úplně fuk, co děláš."

Ryn opětoval princův úsměv. "Jestli máš na mysli sodomii, tak to by bylo dost složité. Eloi nemají konečníky."

Po trapné pauze řekl vévoda rychle: "To, co mě na tom habitatu zaujalo nejvíce, je jeho zdroj energie. Jestli je pořád pod mořskou hladinou, nemůže využívat slunce, jako to děláme my."

Ryn odtrhl pohled od prince Darcyho a otočil se k vévodovi. "To je pravda. Eloi - než se stali Eloi - vyvinuli alternativní zdroj energie. Udělali pod hladinou vrt, hluboko do Země, a začali odčerpávat teplo pod kůrou. Na mořském dně je elektrárna spojená s habitatem kabely, kterými do něj proudí elektrická energie." Byla to naprostá lež, ale Ryn se nechtel zmiňovat o malém termonukleárním reaktoru, který napájel Šangri La energii. Měl podezření, že mezi těmito lidmi byl pojem atomové energie, ať už štěpnou reakcí nebo syntézou, pořád ještě naprostým tabu.

"Kdo elektrárnu udržuje?" zeptal se baron Spang. "Podle toho, co jsi říkal, nemají Eloi o takovéto záležitosti vůbec zájem."

"Stroje," odpověděl Ryn. "Jsou řízené programy, které mají na starosti provoz celého habitatu. Eloi sami existují v neměnném stavu -" úplně přesně jako vy lidi na téhle vzducholodi, pomyslel si v duchu - "ale programy byly vyprojektovány tak, aby byly schopny adaptace na jakoukoli nepřátelskou změnu v prostředí, a tak i dál chránily Eloi. I dál dělají různé alterace na habitatu, vylepšují jej a stejně tak jej i prostě opravují. Habitat, například, je mnohem větší než původně."

Baron se zamračil. "Větší? Ale odkud jsou suroviny?"

"Z mořského dna. Cech robotů sbírá objekty, kterým se říká manganové hlízy, co vznikají přirozenou cestou v hlubších částech na dně oceánu jako perly v ústřici. Obsahují nejrůznější rudy, kromě manganu třeba železo, hliník, kobalt, měď, nikl a titan. Na dně moře je další automatická továrna, která odděluje jednotlivé rudy velmi složitým procesem tavení."

Tato část Rynova vyprávění byla pravdivá.

"Tebe vychovaly stroje?" zeptala se baronesa Spangová udiveně. "Od narození?"

Podlaha se znovu silně otřásla. Ryn počkal, až vibrace ustane, než baronese odpověděl. "Dá se to tak říct, i když já ty programy považoval za skutečné lidi. Vypadaly a chovaly se jako skuteční lidé, jen se na ně nedalo sáhnout."

"Byli někteří z nich tví učitelé?"

"Několik."

"A věnovali se i tvé náboženské výchově?" zeptala se baronesa.

"No, učili mě o náboženství. O všech náboženstvích."

"Ale jsi samozřejmě křesťan," řekla.

Ryn zaváhal, než odpověděl, a díval se na kříž, který měla zavěšený na krku. Už věděl, že lidé na Lordu Mordredovi provozovali formu křesťanství známou jako římskokatolictví. Dokonce Andrea včera ráno odešla z jejich postele na mši. ("Je neděle," vysvětlovala.) Pečlivě volil slova: "Ze všech hlavních náboženství se mi nejvíce zamlouvá křesťanství, ale nemohu o sobě říci, že jsem křesťan."

"Ne, protože ty stroje tě nemohly pokřtít," řekla baronesa. Otočila se na vévodu. "Pane, musíte zařídit, aby kardinál Fluke přijal Robina do církve co možná nejdříve."

Vévoda se tvářil znepokojeně. "Ehm ... ano, promluví s kardinálem." Potom změnil téma rozhovoru. "Jedna věc mi ale zůstává, záhadou, Robině. Proč, když se přišlo na to, že jsi atavismus, jsi nebyl geneticky zmodyfikován tak, aby se z tebe stal Eloi?"

"Etický program by to nedovolil."

"Etický program?"

Když se Ryn chystal to vysvětlit, do jídelny přispěchal starší technik v šedém obleku a poklonil se vévodovi. "Pane, situace se

zhoršuje. Hlavní pilot a hlavní technik si přejí, abyste se dostavil do řídicí gondoly."

Na vévodově obličeji se mihla jiskřička znepokojení. "Abych se dostavil? K čemu to bude dobré? Hlavní pilot a hlavní technik jsou ve svém oboru experti. Jsem rád, že mohu všechno svěřit do jejich rukou."

"Pane...", začal technik, potom zběžně přejel pohledem ostatní kolem stolu. "Pane, když jsem řekl, že se situace zhoršuje, použil jsem poněkud slabý výraz. Dostáváme se do kritického bodu. Je možné, že záhy bude třeba učinit jistá velmi důležitá rozhodnutí, pane. Rozhodnutí, která nespadají do kompetence ani hlavního pilota ani hlavního technika." Ryn cítil, jak mu Andrea zaryla prsty do paže. Baronesa si udělala znamení kříže na svém bujném poprsí, což velmi rychle napodobila lady Twyla.

Vévoda zbledl. Rýna opanoval pocit úzkosti a uvažoval o tom, že se rozběhne nahoru a udělá všechno, aby uchránil Toy. Ale hned od té myšlenky upustil. Nebyl si jistý, jestli by vůbec dokázal najít cestu nahoru a kdyby se dostal na vnější trup, za těchto povětrnostních podmínek by se ani k Toy nedostal. Bouřka by ho smetla, jen co by vystoupil. Ne, nedalo se dělat nic, než zůstat a přijmout osud společně s ostatními.

Vévoda vstával. "Pak tedy bude lepší, abych šel," řekl zasmušile. Baron Spang se k němu připojil. Ryn řekl: "Mohl bych jít s vámi? Těšil jsem se, že budu mít příležitost podívat se do vašeho řídicího centra." Andrea ho tahala za ruku, když mluvil, ale on si toho nevšímal. Vévoda, myšlenkami úplně jinde, přikývl na souhlas.

Když Ryn vstával, Andrea se nedůtklivě usápla: "Proč chceš jít tam dolů? Zístaň se mnou, Robině."

"Nebudu tam dlouho," řekl jí. "A třeba budu i užitečný."

Princ Darcy se na něj cynicky usmál: "Ale samozřejmě, že budeš. Nepochybně využiješ znalostí Staré vědy, abys opravil naše porouchané pomocné rakety a všechny nás tak zachráníš. Co se mě týče, protože nemám takovou moc jako ty, zůstanu tady s dámami a budu si užívat toho krátkého času, který nám třeba ještě zbývá." Natáhl se pro nejbližší džbán s vínem. Jako ukázka bezstarostné

odvahy to na Rýna zapůsobilo, ale pak se to pokazilo, když viděl, jak se princovi třese ruka, když ten džbán zvedal. Za poslední tři dny Ryn jen výjimečně odcházel z postele na průzkumné cesty po Lordu Mordredovi. Andrea byla šťastná, že ho může provést po části lodi, v níž bydleli urození, ale její zájem o Lorda Mordreda končil u vrat a dveří, které tvořily hranici její sekce. Když se chtěl odvážit ještě dál, požádal o pomoc barona Spanga, ten mu obstaral průvodce a ozbrojeného strážce (Ryn si nebyl přesně jist, co ta druhá funkce obnáší, ale měl jisté podezření)- Ryn věděl, že většinu prostoru Nebeského Lorda zabírá řada velikých plynových buněk, ale i tak zbývalo na veliké vzducholodi dost místa pro lidi. Podstatná část území, kde žili, se rozprostírala po délce spodního trupu; právě tam byly poměrně rozlehlé čtvrti svobodných občanů, stejně tak jako prostory pro otroky. Ale směrem od této centrální obytné části, v níž byly i malé továrny a dílny, zbrojnice a hydroponické zahrady, stejně tak prostory pro chov takových zvířat jako kuřata, prasata a kozy (otroci měli legraci z toho, že žijí tak těsně vedle nich), se po obou stranách směrem nahoru táhly sítě chodeb, schodišť a uzavřených palub, nehledě na střelecká stanoviště a kasárny pro vojáky, kteří střežili na vzdálené části Nebeského Lorda. Ryn pohlížel na Nebeského Lorda jako na řady plynových buněk obklopené viditelnými lidskými obydlími voštinové struktury. Kdyby se rozmotal a narovnal každý kousek vnitřní rozlohy, každá chodba, ulička, každá přístupová šachta Lorda Mordreda a všechno by se to spojilo, vypočítal Ryn, že by to určitě dosáhlo délky přes tisíc mil. Skutečně měl pocit, jako by na svých dosavadních krátkých výpravách za prostory, které obývali urození, ušel několik mil.

Cesta do řídicí gondoly trvala poměrně krátce. Urození žili dole na přídi a ovládací gondola byla zavěšena z nejnižšího místa trupu přímo pod ním. Šli chodbou, potom jeli výtahem a najednou Ryn zjistil, že už jsou v samotné řídicí gondole. Hubený muž, oblečený stejně jako všichni ostatní technici v šedém, ale s kšiltovkou se zlatým prýmkem vepředu, přišel vévodu, když vystupovali z výtahu, pozdravit. "Pane, obávám se, že situace nevypadá dobře. Prudce ztrácíme výšku. Všechny zbývající

pomocné rakety jedou naplno a teplota v plynových buňkách byla zvýšena až k limitu, ale i tak stále klesáme."

"Jakou máme výšku?" zeptal se vévoda, když šel do přední části řídicí místnosti. Ryn šel za ním a zvědavě se kolem sebe rozhlížel. Místnost byla asi čtyřicet stop dlouhá a v nejširším místě patnáct stop široká. Zaoblené stěny byly průhledné, i když Ryn za nimi neviděl nic než černotu. Byl zde tucet šedě oblečených mužů a v matném osvětlení se v jejich tvářích zračil pocit úzkosti, když se upřeně dívali buď na své přístroje nebo do tmy venku. Ryn viděl, že i když v řídicí místnosti byla spousta elektronického zařízení, vypadalo to, že valná část z toho nefungovala.

"...Sotva dva tisíce stop," hlásil hlavní technik vévodovi. "A teď ztrácíme v průměru stopu každých třicet sekund. Ten zatracený déšť to jenom zhoršuje. Přidává nám další tuny hmotnosti..."

Najednou se zablesklo, až Ryn poskočil, a hned následoval pořádný hrom. Rynovi se líbilo, že dole zahlédl hladinu moře skrze hustou tmou; byl si jistý, že viděl zpěněné hřbety vln. Moře v takhle silné bouři mohlo vřít. Kdyby se do něj Lord Mordred zřítíl, neměl by nikdo z jeho pasažérů naději přežít.

Vévoda stál za sedícím kormidelníkem, vedle něj byl hlavní technik. Ryn jim nakukoval přes rameno na přístrojové zařízení, které sledovali. Zamračil se, když zjistil, že tam nejsou žádné radarové obrazovky. "Kde máte radar?" vykřikl. Hlavní technik se k němu otočil, obočí překvapeně zdvižené. Měl nezvykle veliké a měkké oči. "Lord Mordred nemá funkční radarový systém už několik staletí, pane..."

"No," řekl vévoda, "zapomněl jsem, že se ještě neznáte. Tohle je náš nový spojenec, Lamonte. Seznam se s Robinem Jemu, ehm, patří to plavidlo Staré vědy, které jsme připevnili nahore."

Hlavní technik se se zájmem díval na Rýna. "Aha, tak jo. Udělal jsem si výlet nahoru, pane, abych si prohlédl váš stroj. Je to úžasné."

"To je," souhlasil Ryn a doufal, že tenhle inteligentně vyhlízející muž nezkoušel do Toy nastoupit. Kdyby se o to

pokusil, tak by poznal, že jenom blufoval, když říkal, že Toy je nastražená léčka.

Ale hlavní technik jenom dodal: "Vypadá, že je těžký. Řekl bych tak dvacet tun, podle toho, jaký tlak vyvíjí na vnější trup."

Ryn pokrčil rameny. "Řekl bych, že tak to asi bude."

"To naší současné situaci příliš neprospívá, pane. Potřebujeme se zbavit váhy, nutně. Pomohlo by nám, kdybyste z trupu odletěl, než tahle krize pomine."

"Odletět?" vykřikl Ryn. "Ale to se mi v tomhle počasí nepovede."

"Je jedno řešení. Mohl bych s vámi vyslat tým inženýrů. Mezi vnitřním a vnějším trupem jsou přístupové prostory.

Tudy byste se mohl dostat blízko ke svému stroji a palubním průlezem na vnější trup."

Ryn nevěděl, co má říct. Kdyby se mu podařilo dostat se do Toy a její program aktivovat, určitě by ho dopravila rovnou zpátky na habitat. Život by si sice zachránil, to ano, ale jaký život by ho čekal na Šangri La po téhle eskapádě? Určitě by mu programy už nikdy nedovolily použít Toy...

Ale než mohl odpovědět, vložil se do hovoru vévoda a spěšně řekl: "To není nutné, Lamonte. Co to je dvacet tun sem nebo tam v téhle situaci?" Ryn podezřívával vévodu, že má strach, že když odletí, už se nevrátí. Vévoda měl pravdu, že se bál, ale ze špatného důvodu.

"Dvacet tun by mohlo být rozhodujících, jestli se zřítíme do moře nebo ne, pane. Musíme se zbavit váhy, a to rychle."

Vévoda si rozčileně popotahoval vousy. "Myslím, že v tom případě by bylo lepší, kdybych dal rozkaz k odlehčení lodi."

"Ano, pane," přikývl hlavní technik. "To je teď naše jediná naděje. Právě proto jsem chtěl, abyste sem přišel."

Vévoda se otočil na barona Spanga. "Zrovna když jsem znovu získával popularitu proto, že opouštíme arktické vody ... po tomhle mě budou proklínat od středu lodi až po její zád."

"Ano, pane, ale pomyslete, nakolik vaše popularita klesne, jestli se Lord Mordred dneska v noci zřítí do moře."

"Rozumím ti," řekl vévoda suše. "Lamonte, mikrofon ... ať to máme za sebou."

Podali vévodovi nemotorně vyhlížející instrument s připojenou šňiirou. "Všechny kanály jsou zapnuty," informoval ho hlavní technik.

Vévoda si odkašlal a hlasem hlubším než obvykle začal hovo-

rit: "Lidé na Lordu Mordredovi, hovoří k vám váš milovaný vládce, vévoda du Lucent. S lítostí vám oznamuji, že jsme ve stavu pohotovosti. Opakuji, ve stavu pohotovosti. Je nezbytné, abychom v co nejkratším čase Lorda Mordreda odlehčili. Proto tímto zahajuji Proceduru nezbytného odhazování. Dostavte se okamžitě na sběrná místa se svým příspěvkem! Opakuji, zahajuji tímto Proceduru nezbytného odhazování. Neuposlechnutí tohoto příkazu bude tvrdě potrestáno podle Královského zákona. Ale jsem přesvědčen, že vy, moji loajální poddaní, chcete rovněž přinést svoji oběť obecnému blahu. Děkuji vám." Předal mikrofon znovu hlavnímu technikovi, povzdechl si a s šílenou úzkostí v očích se iipřeně díval z okna.

Ryn si vzal barona Spanga stranou a potichu se ho zeptal, co znamená Procedura nezbytného odhazování. "Každá osoba -tedy každý dospělý - musí přispět nejméně pětadvaceti librami materiálu, který bude odhozen," vysvětloval mu baron Spang. "Přinesou je na označená sběrná místa, kde vojáci převážají každý jednotlivý příspěvek, odfajkují si jméno přispěvatele a potom materiál odešlou do různých palubních průlezů, odkud bude odhozen přes palubu."

Ryn nad tím chvíli uvažoval. Zdálo se, že je to docela účinný postup. Určitě každý na palubě může postrádat dvacet pět liber něčeho - staré oblečení, nábytek, kuchyňské náčiní nebo tak něco. Potom si všiml, že ani jeden z techniků v řídící místnosti se nepohnul, aby rozkaz vyplnil. "To pravidlo platí pro všechny?" zeptal se barona. "I pro urozené?" Baron byl šokován. "Dobrý bože, to ne! Urození by na to nikdy nepřistoupili."

"A co technici?"

"Techniků se to taky netýká. Radí se k vojsku."

"Aha," řekl Ryn. Všichni lidé, které vévoda potřeboval, aby si uchoval svou vládu. "Tak kdo tedy přesně musí přinést těch dvacet pět liber?"

"Radovi občané a otroci, samozřejmě."

"Samozřejmě," Ryn teď ten postup viděl z jiného úhlu. Řadový občan a hlavně otrok můžou mít veliké potíže s tím, aby se dostavili s pětadvaceti librami materiálu nebo předmětů, které by bylo možné vyhodit. Může to taky znamenat, že se budou muset vzdát toho, co je nepostradatelné a třeba ani není nahraditelné. "Ehm, barone, možná je to úplně hloupá otázka, ale máte přece spoustu těžkých děl namontovaných po celém trupu - nebylo by snad vhodné vyhodit některá z nich?"

Pohled, kterým se na Ryna podíval, mu dal jasně na srozuměnou, za jak moc hloupou tu otázku považuje. "To bychom nemohli udělat nikdy! To by se rovnalo kastraci Lorda Mordreda."

Ryn už chtěl odpovědět, že potopený Lord Mordred je horší než vykastrovaný, ale držel jazyk za zuby.

Uplynula hodina. Dva mohutné světlomety teď prosvěcovaly z řídící místnosti prostor před přídílí, jejich zář prostupovala po-ryvy deště a dopadala na vzdouvající se povrch moře, které bylo nepříjemně blízko. Vzducholod' neustále ztrácela výšku, ale Ryn si uvědomil, že operace odhazování teprve začne.

Po hodině bylo plavidlo ve výšce pouhých šesti set stop a teprve teď hlavní technik oznámil, že přestali klesat. Potom, po dalších šesti hodinách, se Lord Mordred pomalu a pracně vyšplhal zase do takové výšky, která byla považována za bezpečnou. Tou dobou rovněž pominul nápor bouře a začalo se ukazovat slunce. Vévoda, v obličeji šedý vyčerpáním, vstal ze židle a protáhl se. "Tak, to bysme měli," zívł. "Jdu si lehnout. Je mi jedno, jestli vypukne revoluce - všechno to prospím, včetně své vlastní popravu z rukou té chátry."

Ryn také zívł. Cítil se podobně vyčerpáný. Dokonce i když na něj čekala Andrea, netoužil po spánku o nic míň. Už chtěl jít s vévodou k výtahu, když hlavní technik vykřikl: "Pane! Než odejdete ... měl byste něco vědět!"

Vévoda na něj vztekle pohlédl. "Mám silné pochybnosti o tom, že pro mě má teď něco větší význam než moje postel, Lamonte."

"Pane, ti ostatní Nebeští Lordi ... jsou pryč! Pozorovatelná shora to potvrdila! Nikde po nich není ani stopa. Jsme sami."

Vévoda se na něj upřeně podíval, potom se zešíroka usmál.

9

"Pořád ani stopa po El Rashadově lodi ani žádné další, pane. Vypadá to, že jsme je vážně ztratili."

"Nebo jinými slovy řečeno, oni ztratili nás," zamnul si vévoda spokojeně ruce. Ležel ve své veliké posteli s vlněnou čepicí na hlavě.

"Možná ztroskotali v bouři," nadhodil baron Spang.

"Když jsme to přežili my, tak to museli přežít taky. Všichni byli v lepším stavu než my. Ne, ta bouřka nás prostě jenom roztrousila nad oceánem. Už navigátoři určili naši polohu?"

"Podle poslední zprávy, kterou mám k dispozici - je stará třicet minut - se nacházíme přibližně čtyři sta mil od západního pobřeží Jižní Ameriky, na šířce blízko čtyřiceti pěti stupňů."

Vévoda se posadil v posteli a natáhl se pro šálek horkého mléka, který mu jeho osobní sluha položil na stolek vedle postele záhy poté, co se probudil. "Jaký máme kurz?"

"Míříme na sever jako před bouřkou."

"Hmmm," zamumlal vévoda, potom zadumaně usrkl mléko.

"Předpokládám, že nařídíte změnu kurzu."

"Proč předpokládáte?" zeptal se vévoda.

"No, když už nám El Rashad a jeho přátelé nedýchají na krk, je nutné postavit se tváří v tvář té ženě a jejímu novému Nebeskému Lordovi. Určitě by bylo výhodnější vydat se zpátky k našemu vazalskému území. Určitě by to zlepšilo lidem náladu."

"Byly nějaké potíže, když jsem spal?"

Baron přikývl. "Nepokoje v Pilktownu, ale záhy se vše urovnalo. Několik vůdců bylo zajato." Podíval se na hodiny na stěně. "Teď někdy by měli být připraveni podepsat své doznání."

"Pilktown, jo?" řekl vévoda. "Přesně tam předvíдалa moje žena, že vypuknou první nepokoje otevřeného odporu. A co zbytek lodi?"

"Spousta brebtání, podle zpráv mých agentů. Právě proto se domnívám, že by bylo vhodné vydat se na cestu domů."

"A co hrozba té ženské v Severní Americe?"

"Jenom El Rashad a ti ostatní tvrdí, že vůbec existuje."

"No, mě docela přesvědčili," řekl vévoda. "Žádný z nich na mě nepůsobil, že by opustil svá vazalská území jen na základě nějakých nepodložených řečí. Kromě toho, pomysli na výhody, které získáme, když budeme moci dobýt jejího Nebeského Lorda i s ní, aniž bychom Lorda nějak nenapravitelně poškodili. Představ si to, barone, úplně nový Nebeský Lord! A mohli bychom ovládnout celý severoamerický kontinent! Bylo by bohatství pro všechny naše lidi! A potom, s naším novým Nebeským Lordem a zajateckou flotilou, bychom mohli uchvátit celou Evropu a Rusko..."

Baron se tvářil pochybovačně. "Ano, kdyby to všechno vyšlo..."

"Všechno vyjde!" prohlásil vévoda pevně. "A přikaz svým agentům, aby tyto zprávy rozšířili po celé lodi."

"Ano, pane," souhlasil baron bez nadšení. "Ale co mi dělá největší starosti je, že toho tolik záleží na tom pozemšťanovi. Bez jeho létacího stroje jsme bezmocní. Můžeme mu plně důvěřovat, že udělá, co budeme chtít?"

"Na osmdesát procent jsem si jistý, že ano. Záleží na Andree, aby mě přesvědčila o zbývajících dvaceti a já věřím, že to udělá..."

Odpoledne, den předtím, než začala bouřka, když byl Ryn na cestě s průvodcem po lodi, se své dcery ptal. Byl potěšený změnou, ke které u ní došlo; její obvyklý netýkavý výraz, který měla vždy, když spolu mluvili, nahradil výraz samolibosti. "No, koťátko moje," řekl, "jak se ti zamlouvá náš host z podmořské hladiny? Nebo lépe, to je důležitější, jak se líbíš ty jemu?"

Seděla s nohama pod sebou na jednom z gaučů ve svém bytě. Teď, když už bylo tepleji, měla na sobě jako obvykle těsně přiléhající šaty s hlubokým kulatým výstřihem, který odhaloval působivou dekoltáž. Usmála se na vévodu a řekla: "Miluje mě."

"Vážně? Když tě zná teprve tři dny? Jak si můžeš být tak jistá?"

Její výraz samolibosti zesílil. "Jsem si naprosto jistá, otče. Žena tyhle věci pozná."

Potlačil v sobě posměšek a zeptal se: "A jak je to s tebou?"

Pohodila hlavou, takže se jí černé vlasy zavlnily na ramenou.

Bylo to myšleno jako pohrdavé gesto, ale vévodu to nezmátl.

"Je ... sladký. Jiný."

"To si dovedu představit."

Podívala se na něj zostra. "Co tím myslíš?"

"Nejenže jsi úplně první žena, se kterou kdy spal, jsi taky první žena, jakou kdy potkal ve fyzickém slova smyslu. Takže si dokážu představit, že jeho přístup k tobě je ve všech ohledech odlišný od toho, s čím jsi se v minulosti setkala u svých frajerských milenců." A chci ve skutečnosti říct, pomyslel si vévoda, že jeho hlad po tobě je tak veliký, že jsi nakonec potkala muže sexuálně stejně nenasytného, jako jsi ty sama. "Všiml jsem si taky," pokračoval, "že jsi ho ještě nepředstavila svým přátelům. Předpokládám, že se neobáváš, že by se ti ho snad některá z tvých drahých přítelkyň pokusila ukrást."

Zčervenala. "Neblázní. Prostě nato jenom ještě nebyl čas. Byli jsme tak..." Nedopověděla.

"...Zaneprázdnění?" doplnil ji vévoda s vlídným úsměvem.

Zaškaredila se na něj. "Není třeba, aby se některý z nás choval zdrženlivě. Dovedu si představit, že máš svoje špehy, co pozorují a poslouchají všechno, co děláme a co říkáme."

"Kdybych je měl, nemusel bych teď s tebou mluvit, koťátko moje. Jsou ale věci, které prostě vědět potřebuju."

"Jako třeba co?"

"Co si myslíš o Robinovi?"

Zatvářila se zaraženě. "Co si myslím?"

Panebože, řekl si v duchu. "Libíse ti, ne?"

Výraz zaraženosti z její tváře nezmizel. "Jestli se mi líbí? No, ano, samozřejmě, že se mi líbí. Jak jsem ti už říkala, myslím, že je prostě sladký."

"Prima," pronesl trpělivě. "Děláme pokroky. Zatím jsme se dohodli na tom, že je sladký. Co ještě mi o něm můžeš říct?"

"Nevím. Co přesně bys chtěl vědět?"

Je vůbec možné, aby něco takhle tupého pocházelo z mé krve a z mého masa, ptal se sám sebe unaveně. "Říkají ti taky ty tvoje krásné ženské instinkty - ty, co ti napovídají, že tě miluje - něco o tom, jestli se mu dá věřit? Jinými slovy - že je upřímný?"

Mrak prázdnoty se nerozpptýlil.

"Upřímný? Jak upřímný?" zeptala se.

Zhluboka se nadechl a pomalíčku vydechoval. "Řekl nám spoustu věcí; o jeho podivném původu, o svém životě v podmořském habitatu. Taky slíbil, že použije svůj létající stroj, aby nám pomohl. A já se tě ptám, jestli se snad nějak neprojevil, že by byl někým jiným, než se zdá. Důvěřuješ mu?"

Vrhl na něj lítostivý pohled. "Samozřejmě, že mu důvěřuji. Je do mě beznadějně zamilovaný. Už jsem ti to říkala. Udělá pro mě cokoli."

"To ale neodpovídá tak docela na moji otázku," povzdechl si, "ale prozatím to snad bude takhle stačit. Jenom, prosím tě, moje milá dceruško, udělej všechno pro to, aby byl do tebe beznadějně zamilovaný i dál. Obšťastňuj ho, i když, jak se ti obvykle stává s tvými hračkami, tě začne nudit."

"On mě vůbec nenudí."

"Zatím ne, ale znám tě až moc dobře. Jsi úplně stejná jako tvoje matka. A taky, poslouchej ho. Vím, že to pro tebe bude jedna z nejtěžších věcí, ale chci, abys to udělala. Když někdy něco řekne, třeba i ze spaní, co ti bude připadat divné nebo bude odporovat něčemu, co už řekl, chci, abys mě o tom informovala. Chápeš?"

Přikývla, ale dala najevo, že jí taková žádost připadá podivná. No, pomyslel si, tak aspoň něco pochopila. "Děkuju ti, koťátko," řekl nahlas. "Půjdeš mě vyprovodit?"

Ale neměla se ani k tomu, aby vstala.

"No, copak je?" zeptal se podezřívavě. Na tváři se jí znovu objevil samolibý úsměv.

"Pamatuješ, tati, měli jsme spolu nějakou úmluvu."

"Ano?" zeptal se zmateně. "Jakou?"

"O Robinovi, samozřejmě. Řekl jsi mi, že jestli se stanu jeho milenkou, dáš mi, co budu chtít."

Panebože, to řekl. "Ale, koťátko, to bylo ještě před tím, než jsi se s ním seznámila. To bylo jenom vnadidlo. Teď určitě získáváš ze svého 'úkolů' taková potěšení, že neočekáváš ještě nějakou další odměnu."

"Ale ano, to očekávám, tati. Tys mi učinil návrh a dodržíš slovo. Nebo!"

Nechtel vědět, co ta její hrozba znamená. "No dobře. Ale jestli si na to dobře vzpomínám, odměna bude předána, až zajistiš, že Robin splní veškerá moje přání, až přijde čas postavit se tváři v tvář té ženě na severu."

"Neboj se, udělá to," řekla s naprostou jistotou.

"Dobře. Tak až k tomu dojde, dostaneš svoji odměnu." Zaváhal. "A co přesně chceš?"

Sladce se na něj usmála. "Polovinu tvého bohatství, tati."

Chvilí na ni zíral, než odpověděl. "Koťátko, každým dnem jsi podobnější své matce."

Jako obvykle v doprovodu ozbrojených stráží a barona Spanga kráčel Ryn přes velký zakřivený trup Lorda Mordreda k Toy. Byl hezký, klidný den, vysoko nad lodí bylo vidět jen několik řasovitých beránkovitých oblaků. Ryn si povšiml několika skupin lidí, kteří pracovali v dále směrem k přidi. "Kdo to je a co dělají?" zeptal se barona a ukazoval na ně.

"Leští trup?"

"To jsou otroci, co čistí solární panely," vysvětlil mu baron. "Roste tam jistý druh vzduchem roznášené houby.

Kdybychom ty panely pravidelně nečistili, nebyly by nám k ničemu, přestaly by plnit svoji funkci."

"To se musí čistit všechny solární panely?" zeptal se Ryn. "I ty, co jsou úplně dole po stranách lodi?"

Baron přikývl. "Ano."

"To teda musí být hodně nebezpečná práce."

"To je," souhlasil baron. "Každý rok přicházíme o mnoho otroků."

Ryn rychle dospěl k poznání, že být otrokem na Lordu Mordredovi není zrovna záviděníhodné.

Toy seděla bezpečně v síti upínacích kabelů a jak se přibližovali, díval se Ryn na plavidlo se smíšenými pocity.

Nadcházela okamžik pravdy; dokáže ovládat program nebo mu zbude třicet tun nepoužitelných přístrojů?

"Jak dlouho ti to bude trvat?" zeptal se baron, nikoli poprvé.

"Už jsem vám to říkal, přesně nevím. Musím provést spoustu modifikací. Nemusíte čekat."

"To je v pořádku, mně čekání nevádí," řekl baron.

Ryn cítil, jak je nervózní a stejně tak rozpoznal vévodovy obavy, když mu říkal, že bude muset vstoupit do Toy, aby tam provedl některé "modifikace". Vévoda se ho ptal, jestli je to skutečně nezbytné a když ho Ryn ubezpečil, že ta

práce je velice důležitá, neměl jinou možnost než mu na jeho požadavky kývnout, i když Rynovi bylo jasné, že mu ještě úplně nedůvěřuje.

Ryn otevřel poklop a nahlédl do Toy. Během jeho nepřítomnosti se nikdo ničeho nedotkl. Bluf zabral, jak předpokládal. Otočil se na barona Spanga a stráž. "Pozval bych vás, ale bohužel tu není místo. Tohle je dimenzováno jen pro jednoho."

Baron sice moc šťastně nevypadal, ale co mohl dělat. Podíval se na stráž a potom na pojistné kabely. Vždyť i jemu musí být jasné, pomyslel si Ryn, že by ty kabely neudržely Toy ani vteřinu, kdyby se Ryn rozhodl odletět. Nakonec baron řekl: "Tak my tady počkáme..."

"Doufám, že mi to nebude trvat moc dlouho," ozval se Ryn a potom se protáhl jícenem lodi.

Uvnitř si rozbalil drahocenné nástroje, které si půjčil od Ga-vina, hlavního technika. Rynovi se ulevilo, když zjistil, že v Lordu Mordredovi jsou stále ještě funkční počítačové systémy, i když technici jim rozuměli přamálo a dokázali opravit jen ty nejprimitivnější z nich. Takže když se systém porouchal, zůstal prostě tak, jak byl. Ale aspoň existovaly nástroje ještě z dob Staré vědy, teď už vzácné.

Chvilí se nerozhodně díval na nehybnou přístrojovou desku, potom se pustil do práce. Nejprve zvedl panel, který zakrýval počítačový hardware, potom odpojil veškeré řídicí kabely počítače. Když zaktivuje počítač, bude schopen přijmout senzorické vstupy, ale nedokáže jiný výstup než řečový. Ryn, spokojený s tím, že mu nic nechybí a že program je bezpečně odpojen od zbývajících částí Toy, zapojil proud.

Bez pauzy Toy řekla: "Vypnul jsi proud. Proč?"

"Chtěl jsem tu zůstat - tam, kde jsi dosedla."

Tentokrát pauza nastala. Potom řekla: "Nemám spojení s ovládáním lodi. Kdo to udělal? A proč máš na sobě ty divné šaty?"

Ryn si poslední otázky nevšímal.

"Já jsem tě odpojil, protože si s tebou potřebuji promluvit."

"Odpojení nikdy nebylo nutné k tomu, abys se mnou hovořil, Ryne," poznamenal program s počítačovou logikou.

"Věci se změnily. Teď jsme víc než tisíc mil za tvou přikázanou oblastí."

Další pauza. "Ano, to jsme," souhlasila Toy. Ryn si domyslel, že svými senzory získávala navigační údaje; hvězdy viděla i za denního světla.

"No?" ozval se Ryn.

"No co?"

"Co tomu říkáš? Ze jsme tak daleko za hraniční oblastí?"

"Myslím, že jsi udělal vážnou chybu, Ryne."

"Co se stane, když tě teď znovu zapojím? Namíříš automaticky zpátky na Šangri La?"

Toy neodpověděla, což bylo nezvyklé.

"Opakuji, jaké úkony máš naprogramované pro takovouhle situaci?"

Syntetický ženský hlas zazněl váhavě, když říkal: "Taková situace nebyla předpokládána, Ryne."

"Takže když tě zase zapojím a řeknu ti, abys tu zůstala, poslechněš mě - nebo mě odvezeš proti mé vůli zpátky na Šangri La?"

"Měl by ses vrátit na Šangri La, Ryne. Ve vlastním zájmu."

"To není odpověď na moji otázku. Vzala bys mě automaticky zpátky i kdybych ti nařídil, abys to neudělala?"

"Ne, nevzala. Přesto ti ale radím, aby ses vrátil, Ryne."

"Jo, to je mi jasný. Problém ale je - jak ti můžu věřit? Může to být jenom bouda, abych tě zase zapojil."

"Já nelžu, Ryne."

"Možná ne, ale můžu si dovolit to riskovat? Ale co bych mohl udělat, mohl bych tě odpojit od ovládacího systému úplně a řídit Toy ručně," řekl Ryn.

"Ale to nejde," protestovala Toy. "Já jsem ovladače."

"To je pravda, nemohl bych letět s Toy bez pomoci počítače. Tak to budu muset zapracovat na tvém hardwaru-" Ryn zdvihl malé pájedlo- "a zacvičit s tím tak, aby zbytek systému dokázal reagovat na moje příkazy. Myslím, že na to hodně dlouho,

i když jsem věděl, že nemám šanci se do toho pustit na Šangri La. Centrální program by byl okamžitě v pohotovosti, kdybych tě odpojil."

"Ryne, důrazně ti radím, abys upustil od podobných myšlenek. Uděláš jedinou chybu a nenapravitelně poškodíš celý řídicí systém. Když nebudu k použití, nebudu moci vykonávat všechny instrukce, které mám pro zajištění tvé bezpečnosti."

"To je ono!" řekl Ryn a bylo mu jasné, co tvořilo další mocný pohon programu - potřeba ochraňovat ho. Počítal, že k tomu se dostane v další fázi svého plánu. "Ale jakou mám možnost volby? Musím se pokusit. Pokud..."

"Pokud co, Ryne?"

"Mi nesdělíš vstupní kód, který by mi umožnil přeprogramovat tě přímo."

Následovala dlouhá pauza, než Toy odpověděla. "Dobře, řeknu ti kód..."

Rynovi se chtělo jásat, když se kód rozsvítil na obrazovkách. Rychle jej naťukal na klávesnici a potom slovně dával Toy další pokyny.

Po půlhodině vystrčil hlavu z vnějšího poklopu. Baron Spang a voják se na něj podívali s očekáváním v očích. Ryn řekl: "Bude lepší, když si stoupnete trochu stranou - ty kabely se budou mrskat do všech stran jako biče, až se zvednu."

Baron na něj hleděl užasle. "Neříkal jsi nic o tom, že se vzneseš!"

"Bude to jenom krátký zkušební let, jestli všechno funguje. Takže odstupte!"

Nasoukal se zpátky a rychle zavřel poklopy. Na obrazovkách viděl, že se baron a voják ani nehnu. Baron vytasil meč, voják vypadal zmateně. "Spust' motor," nařídil Ryn Toy. Jak Toy začala hučet, uviděl, že baron a ten druhý muž začali couvat. Když měl dojem, že jsou v bezpečné vzdálenosti, přikázal: "Vznes se."

Kabely nekladly vůbec žádný odpor, což předpokládal. Teď přišel ten pravý okamžik pravdy. Když Toy prudce stoupala, byl Ryn zvědavý, jestli ho bude poslouchat, jak slíbila, nebo jestli ho obalamutila falešným vstupním kódem. Když byla Toy pět set stop nad vzducholodí, Ryn, kterému se dělalo úplně špatně z toho, jak byl napjatý, řekl: "Oblet' rychle Nebeského Lorda a potom přistán přesně na stejném místě." "Ano, Ryne," řekla Toy. Po chvíli Toy jemně dosedla na své dřívější stanoviště na trupu Lorda Mordreda.

Ryn se ze široka triumfálně usmíval, když vystoupil z Toy. Na baronově obličeji se zračila zřejmá úleva, což ho přimělo k ještě většímu úsměvu. "Všechno v pohodě! Ať to někdo zase připoutá kabely, ano?" řekl baronovi. Potom se s veselým pískáním vydal po trupu lodi ke vzdálenému průlezu. Baron a voják spěchali za ním.

Ryn seděl na posteli a díval se na Andreu. Posedlost jejím tělem ho ani v nejmenším neopustila od té chvíle, kdy se poprvé milovali. Už se seznámil s ženským tělem zásluhou těch starých erotických programů, ale tělo Andrey, kromě toho, že bylo mnohem hezčí než tamta, bylo také skutečné. Mohl se ho dotknout, políbit jej, olíznout, přičichnout (je pravda, že měl vůči Andree jedinou výtku - mohla by se častěji mýt), to byly čtyři činnosti, kterým se věnoval téměř bez ustání. Připadalo mu to nekonečně fascinující a když se nevěnoval hmatovému průzkumu, spokojil se s průzkumem vizuálním, tak jako právě v tuto chvíli. A Andrea, zvláště pyšná na svoje tělo, měla z jeho upřeného pohledu radost. Ležela s rukama za hlavou, s jednou nohou nataženou a druhou pokrčenou tak, že chodidlo měla pod lýtkem druhé nohy. Byla to chlípna poloha, která nabývala na ještě větší smyslnosti vzhledem k důmyslné nevinnosti, s níž byla předvedena. A přesto, že se milovali ani ne před čtvrt hodinou, sex vyzařoval z jejího těla v téměř hmatatelném vlnění. Jeho touha se také v plné míře vrátila, což bylo zcela evidentní...

Usmála se na něj, když jej pevně obepjala prsty. "Mám pro tebe překvapení, Robině."

"Nech mě hádat - máš sestru, která je ještě krásnější než ty a my si to uděláme pěkně ve třech."

Prsty mu přejela na šourek a stiskla.

"Dneska večer pro tebe uspořádám ples..."

"Netiskni tak silně!"

"Večer v Grand Saloon. Bude na tvoji počest. Chci tě ukázat všem svým přátelům."

"Andreo, jsi na mě příliš hodná."

"Já vím." Dál mu hnětla šourek. "Takže taky chci odměnu."

"Dobře. Tak pojď, hned tě odměním."

Pustila ho. Překulil se a vztyčil se nad ni. Dychtivě roztáhla stehna a on do ní se stejnou dychtivostí znovu vnikal.

Když se s ní miloval, měl pocit, že doba, kterou strávil na Šangri La, byla jenom špatný sen.

Ples, který Andrea uspořádala, se zatím vydařil a Ryn, víc než trochu opilý, se bavil. Byl oblečený do drahých šatů, které mu Andrea sama vybrala. Byl pobaven a potěšen, když jej pyšná Andrea předváděla jako nějaké umělecké dílo, jehož je sama autorkou. Těšily ho také obdivné pohledy žen a žárlivé pohledy některých mužů; pojal podezření, že někteří z nich kdysi byli princezninými milenci.

Mnohé ženy byly nesmírně krásné, ale žádná nebyla tak krásná jako Andrea, v tom se utvrdil, když se díval, jak princezna tančí jakýsi složitý rituální tanec s pěti dalšími ženami a šesti muži. Jako by se i elegantněji pohybovala než ostatní tanečnice.

Čísí ruka mu prudce dopadla na rameno a hrubě s ním trhla. Než si stačil uvědomit, co se děje, někdo ho vši silou udeřil do obličeje těžkou koženou rukavicí. Ta rukavice ostře zapraskala, když jej udeřila. Ryn byl velice překvapený a když padal dozadu, převrhl pohár s vínem. Celá levá strana obličeje, včetně ucha, ho palčivě bolela. Vinný pohár dopadl s řinkotem na podlahu. Grand Saloon náhle úplně ztichl; hudebníci přestali hrát a veškerý hovor ustal.

Uslzenýma očima viděl Ryn, že před ním stojí princ Darcy. Tvářil se velmi rozzlobeně. Za ním stáli další dva mladí muži, oba měli ve tváři divoký výraz. "Tas meč, ty odporná sketo," zasyčel princ. "Hodlám tě zabít za potupení mé sestry a mé rodiny." Potom tasil meč.

Ryn údivem zamrkal, když vtom přispěchal vévoda du Lucent.

"Darcy, ty idiote! Co si myslíš, že děláš?"

"Myslel jsem, že to bude jednoduchý, táto," řekl princ, aniž by spustil oči z Rýna. "Zlikviduju toho, kdo tvoji zásluhou očerňuje jméno naší rodiny."

"Jméno rodiny? Panebože, to tě navedla tvoje sakramentská matka, že jo?"

Princ si ho nevšímal. Znovu mluvil na Rýna: "Tas meč, ty vyvrheli."

"Darcy, tenhle mladý muž je náš spojenec," hulákal vévoda. "Je taky můj host a požívá tedy mé ochrany. Okamžitě ten meč schovej! To je příkaz!"

"Znám zákon, táto. Moje právo jako Andreina bratra vyjádřit spokojenost má větší váhu než jakékoli právo pohostinnosti."

"Darcy, ty jsi ale idiot!" Andrea nyní stála vedle svého otce. "Okamžitě toho nech!" křičela.

"Dělám to pro tebe, moje drahá sestríčko," odříkl princ. "Možná ti je jedno, že tvoje čest je rozervána na kusy před zraky všech, ale mně to jedno není."

"Robin s tebou nemůže bojovat, Darcy," řekl vévoda vážně. "Celý svůj život prožil v téměř naprosté izolaci. Nikdy neměl příležitost naučit se šermovat..."

"To je jeho problém," trval na svém princ a hrotem meče píchl Rýna do krku.

Ryn rychle ucouvl a potom, protože viděl, že nemá jinou možnost, také tasil. Princ se škodolibě usmál, vyštěkl: "Do

střehu!" a vrhl se vpřed...

10

Nízko na obloze se válelo krvavě rudé slunce a stín poškozeného Nebeského Lorda se vydal na dlouhou cestu přes pustou tundru.

"Otáčí se to!" oznámila Ashley.

"Chystá se do poslední polohy," řekla jiná Ashley.

"Vyřaď aspoň další jeho pomocnou raketu," radila třetí Ashley.

"Vykašli se na to - prostě to celý vyhoď z nebe!" křičela čtvrtá.

"Ticho!" nařídila Jana, než se mohla pátá a šestá Ashley přidat k té kanonádě pronikavých hlasů. Pokud teď bylo dost slyšet jednu Ashley, pak poslouchat, jak se jich šest hádá mezi sebou i s ní, to už bylo příliš, ale nedokázala zabránit tomu, aby se programy takhle přes rádio spojovaly. "Chci mluvit s Carlem Jedna, prosím."

"Auuuu..." ozvaly se sborem Ashley.

"Ano, Jano," hlásil se Carl. Mohla se jenom domnívat, že je to Carl Jedna, program, který řídí Nebeského Anděla; ale stejně, na rozdíl od Ashley, Carlova nikdy nelhali. Nebo aspoň doufala.

"Dáváš ještě pořad signály?" zeptala se.

"Ano, Jano. Bez odpovědi."

Hned po poledni potkali Nebeského Lorda. Když si povšiml blížící se flotily, odletěl severním směrem a Nebeský Anděl se svými pěti poslušnými Nebeskými Lordy se pustili do jeho pronásledování. Vládce Nebeského Lorda si záhy uvědomil, že nemá nejmenší naději uniknout Nebeskému Andělu, a tak se pokusil o několik -patrně - překvapivých manévru, ale vůbec neměl tušení, že flotila pronásledovatelů je řízena složitými počítačovými programy, které odhadnou každou jeho otočku. Před malou chvílí se Nebeský Anděl - nejrychlejší loď z flotily a tedy hodně daleko před ostatními - dostal dost blízko Nebeského Lorda, aby mohl laserem zaútočit na jednu z jeho pomocných raket, takže se z něj začal valit dým a šlehat plameny. A teď, jak jedna z Ashley zpozorovala, se zdálo, že se Nebeský Lord připravuje na závěrečnou akci. Zpomalil a prudce se otočil, takže byl teď k blížícímu se Nebeskému Andělovi bokem... Najednou Jana uviděla, že po celé jeho délce se v řadě objevily chomáče dýmu.

"Střílí na nás," řekla Ashley zbytečně.

Jana zamrkala, jak lasery Nebeského Anděla zazářily na obloze, když detonovaly náboje kanónů dřív, než se dostaly tak blízko, aby způsobily nějakou škodu.

"Myslím, že by bylo lepší, kdybys odstřelila další pomocnou raketu," pronesla Jana váhavě.

"Pardon, Jano," přerušil ji Carl jedna, "ale mám vzkaz od Kish. Je v nemocnici. Chce, abys tam hned přišla."

Jana spěchala k výtahu, ještě než to Carl Jedna dopověděl. "Simon..." vydechla.

Během několika minut byla v nemocnici. Když vešla, lapala po dechu a viděla, že Kish stojí u Šimonova lékařského přístroje. Potom si všimla, že přístroj je otevřený a že Simon leží na lékařském lehátku. "Matko Boží!" vykřikla, když běžela k přístroji.

Kish si stoupl před ní a pevně ji držel za ramena. "Není mrtvý, paní. Spí."

"Spí?" zeptala se Jana nevěřičně. Dívala se přes něj na Šimona. Ano, bylo vidět, že se mu hrudník zdvihá a zase klesá.

Kish ji pustil a ona se vydala k lehátku. Sáhla Šimonovi na tvář. Kůži už měl zase teplou; normální. Potom si všimla, že vypadal jakoby větší - a starší - než když ho dali do lékařského přístroje.

"Přístroj mě upozornil teprve před chvílí," vysvětlil Kish, "že Simon už není v komatu a že jeho teplota i pulz jsou zase normální."

Pohládila Šimona po hlavě. "Simoně, slyšíš mě? Jsem tvoje maminka. Probud' se ... prosím."

Chlapec se pohnul. Zasténal a potom otevřel oči. Podíval se na ni a zamračil se. Poznal ji, viděla mu to v očích. "Uhhh ... Jano. Co se stalo?"

Tak se jí ulevilo, že se uzdravuje, že přeslechla to zvláštní oslovení křestním jménem. "Onemocněl jsi, miláčku, ale teď už jsi zase v pořádku." Modlila se, aby si nepamatoval, co se stalo s Ceri.

"Onemocněl?" pokusil se sednout si. Pomohla mu. Díval se na své tělo, na ruce, potom se pomalu rozhlédl po nemocnici. Nakonec se zase podíval na ni. Teď byl v jeho očích vidět šok a zmatek.

"Panebože ... co se stalo?"

"Všechno je v pořádku, miláčku," řekla konejšivě. "Měl jsi zlou nehodu a zranil ses, ale teď už je to fajn."

Najednou ji popadl za zápěstí. Jeho stisk byl tak silný, že vyjekla bolestí. "Chci vědět, co se stalo, Jano!" pronesl pronikavým, neústupným hlasem. "A chci vidět Mila..."

"Mila?" opakovala Jana bezvýrazně. Nikdy Šimonovi neříkala o jeho mrtvém otci. Kdesi hluboko uvnitř se jí rozhořela jiskřička paniky.

"Ano, Mila. To on může za všechn tenhle zmatek. Nestalo by se mi tohle ... podívej se na mě, jenom dítě. Kde je?"

Jana se obrátila ke Kishovi a doufala, že jí to nějak vysvětlí. On však jenom bezmocně pokrčil rameny. Otočila se zpátky na Šimona. Její panika vzrůstala každou vteřinou. Byl určitě v nějakém deliriu. Lékařský přístroj se mýlil. Ještě se úplně neuzdravil. Ale jak mohl vědět o Milovi? "Simoně, kdo ti řekl o Milovi? Byla to Ceri?"

Teď zase vypadal zmateně on, potom se mu obličej vyjasnil a řekl:

"Ty to nevíš, že ne? Milo ti to neřek'..."

"Neřekl co, Simoně? Nevím, o čem mluvíš a chci, abys toho nechal - děsí mě to."

Pustil její ruku a doopravdy se usmál. Ten úsměv ji vyděsil ještě víc. Byl jí příšerně povědomý. Ale nebyl to Šimonův úsměv. Řekl: "Přiveď Mila, Jano, ať je kdekoliv. On to umí vysvětlit. Tohle všechno je jeho chyba. A já chci vidět, jak se zatváří, až mě uvidí. Nikdy se ještě nesetkal se svou odnoží. Ty jsou všechny ve vesmíru."

"Milo je mrtvý, Simoně," hlesla Jana. "A tys ho nikdy neznal!"

Simonovy oči se rozšířily překvapením. "Mrtvý? Ale to není možný. Milo byl ve skutečnosti nezníčitelný."

"Zabil ho člověk-stroj. Kyberoid. Ušlapal ho k smrti," vysvětlila mu. Panika ji natolik opanovala, že nemohla ani pořádně dýchat. "Ale jak víš o Milovi, Simoně? Prosím tě, řekni mi to!"

Podíval se na ni a s brutální otevřeností řekl: "Protože já jsem Milo, Jano ... takřikajíc."

"Ne ... ne..." protestovala. To byla její nejhorší noční můra, která jí oživila před očima. "To není pravda! To nemůže být pravda!"

"Obávám se, že je to pravda, Jano. Jsem jistý druh klonu. Milova. Patrně jsem si nějakou DNA ukradl i od tebe, ale v podstatě jsem Milo. Nebo budu, až celý proces skončí."

"Tomu nevěřím!"

"Chceš důkaz?" Zamračil se. "Moje paměť je stále ještě nejasná ... naposled si pamatuju nás dva na Letním vánku po audienci u Horada. Milo tě určitě několik dní potom oplodnil. Mám tam pomlku asi tak čtyřicet osm hodin, to je ta doba, kdy paměť byla kódována do, no, řekněme tomu embryu ... ale pamatuju si tě ještě i z dřívější doby. Mám spoustu vzpomínek. Pamatuješ, jak jsme se ty a já - Milo - poprvé setkali? Když tě Benny přivedl do ohrady otroků a dal tě Buncherovi? Pamatuješ, jak jsem tě před Buncherem zachránil? Pamatuješ, jak jsem se o tebe staral, když tě Hazzini skoro rozpáral ve dvě...?"

Jana začala padat. Opřela se o kraj lehátka, ale zdálo se, že jí ruce projely skrz, jako by byla duch a padala dál. Potom nic.

11

Byla mrtvá. Dýchala a vnímala své tělo, ale necítila. Emocionálně byla úplně strnulá. Otevřela oči. Uviděla nemocniční strop. Uvědomila si, že leží na lékařském lůžku. Neměla šaty. Jakmile na to pomyslela, někdo přes ni přehodil nemocniční oděv. Nějaké ruce ji podepřely a pomohly jí posadit se. Byl to Kish. Shan stál hned vedle něj. Oba měli ve tváři soustředěný výraz. Vzpomněla si. Vnímala stín bolesti, který pocítila předtím, ale nebyla to skutečná bolest. Její emoce byly zablokovány mimo ni. Zamčené v jiné místnosti, odkud jí nemohly ublížit. Ať jí lékařský přístroj dal cokoli, bylo to velmi účinné. Klinicky si mohla promítnout události, které skončily jejím kolapsem. Simon najednou prohlásil, že je Milův klon... Ta bolest, kterou jí to způsobilo, byla v té jiné místnosti, ne tam, kde byla ona...

"Kolik času uplynulo?" zeptala se Kish.

"Skoro hodina," odpověděl jí Kish. "Když jste se zhroutila, uložili jsme vás do lékařského přístroje. Ten zaplavil vaše mandle a ostatní limbickou soustavu zvláštními postsynaptickými inhibitory. Jejich účinek se projevuje tak, že vaše mozková kůra je oddělena od limbické soustavy, a tím jste chráněná před traumatem z velkého šoku, který jste prodělala. Ale je to jenom dočasné a záhy upadnete do hlubokého spánku."

Jana přikývla. "Kde je? Chci ho vidět."

"Paní, nemyslím, že je to moudré," odporoval Kish.

"Chci ho vidět," opakovala rozhodně. Kish se podíval na Shana a ten odešel. Při čekání se Jana oblékla.

Kish řekl: "Měli jsme problémy s Nebeským Lordem, kterého jsme pronásledovali."

"Ano?" zeptala se nezaújatě.

"Vypustil proti nám kluzáky. Ashley je sestřelila."

"Předpokládám, že jinou možnost jste neměli."

"Ale to není všechno. Když ten Nebeský Lord pořád nedával žádné znamení, že by se vzdával, tak Ashley přímo do jeho tru-

pu vystřelila laserem. Určitě zasáhla buňku plnou vodíku - podle toho, jak rychle to hořelo."

Tak to byl začátek. První ukázka otevřené revolty ze strany Ashley. Bylo divné, že v ní ta zpráva nevyvolala žádný pocit strachu. Mít mozkovou kůru oddělenou od limbické soustavy je docela fajn, pomyslela si trpce. To měla mít už hodně dávno. "Přežil někdo?"

"Jenom pár lidí. Sebrala je jedna z dalších lodí. Flotila stále pátrá, ale už sotva někoho dalšího najdou."

Právě v tu chvíli se vrátil Shan se Simonem. V té oddělené zamčené místnosti začaly Janiny emoce vířit, ale dveře byly silné a ona jej dokázala upřeně pozorovat a zůstat naprosto chladná. Určitě vyrostl za tu dobu, co byl v přístroji. Teď, když byl oblečený, viděla jasně, o kolik. Šaty už mu neseděly a vypadal spíš na šest než na čtyři roky. Všimla si také, že už se ani nepohyboval jako Simon. Jeho chůze, postoj, způsob držení hlavy - všechno bylo jiné. A připomínalo jí to Mila.

"Chci zpátky svého syna," řekla klidně. "Chci zpátky Simona."

V očích se mu mihl náznak pochopení. "To nejde. Je pryč."

"Kde pryč?"

"No, z metafyzického hlediska nemám ponětí. Ale vím, že tady, ve fyzickém světě, už neexistuje. Zatímco můj mozek, který byl jeho, prodělával ten synaptický přerod, Simon prostě ... no, byl vymazán. Pořád ještě mám nějaké jeho vzpomínky a pocity, které poletují kolem, ale ty časem vyblednou."

Pečlivě zvažovala jeho slova, ignorovala přitom výkřiky zpoza zamčených dveří. Simon byl mrtvý.

Simon - Milo - řekl rychle: "Hele, já vím, že to pro tebe byl pořádný šok, ale pro mě je to taky šok. Vzbudit se a zjistit, že jsem v dětském těle. Takhle se to nemělo stát ... a stejně, v podstatě to není moje chyba."

"Ty jsi Milo, že jo?"

"No, ano, v jistém smyslu."

"A tys mě oplodnil tu noc v krajině v plísni..."

"Už jsem ti to říkal, tuhle část si nepamatuju, ale ano, očividně jsem to udělal já, Milo."

"Proč?" zeptala se Jana tiše.

"Já jsem pojistka," řekl jí, "sebe sama a dalších odnoží. Abych zvýšil šanci svého přežití. Přežití je jméno veliké hry,

Jano, jak jsem ti vždycky říkal. Ale Milo, nebo spíš "já", jen někdy oplodnil ženu odnoží, když jsem se chystal to jisté místo opustit. Takže Milo žije na jednom z vesmírných habitatů na Belvederu, a jeden potencionální na kolonii na Marsu. Nechtel jsem, abych musel žít blízko nějsebe - nechtel jsem mít konkurenci. Takže proč on -já - tě oplodnil, nemám tušení. Nic takovýho jsem neměl v plánu, kam mi paměť sahá."

"Tehdy jsi byl velmi vzrušený," řekla sklíčeně. "Myslím, že jsi se přestal ovládat."

Nejistě se na ni usmál. "To je možný, když vezmu v úvahu svoje city k tobě. Ale ještě bych tu být neměl. Ten proces je naprogramován tak, aby nezačal dřív, než tělo úplně vyspěje."

Jana se začala cítit hodně unavená. Udělala ještě poslední pokus, než ztratí veškeré naděje. "Neexistuje žádný způsob, jak dostat Simona zpátky ... nějak z tebe extrahovat jeho vzpomínky a osobnost?"

"Neexistuje žádný způsob, jak by se mohl vrátit, Jano," řekl jí Milo. "Je mi líto, ale budeš ho muset považovat za mrtvého."

Jana si lehla. Když padala do hlubokého spánku, slyšela z té zamčené místnosti vzlykání.

Když se probudila, byla zase celá. Nechala se zaplavit smutkem po Šimonovi a začala plakat. Plakala dlouho a když nakonec přestala a osušila si oči, viděla, že u její postele stojí Kish se sklenicí v ruce. Posadila se a uvědomila si, že má velkou žízeň, vděčně si ji od něj vzala. "Jak se cítíte, paní?" zeptal se.

Vypila studenou vodu a odpověděla: "Není to tak strašné, když si to všechno srovnám." Její tělo se skutečně cítilo osvěžené; rozbitá a pohmožděná byla její mysl. Rozhlédla se. Byla zase ve své ložnici. "Jak dlouho jsem byla mimo?"

"Dva dny, paní. Z toho jeden den jste ležela v lékařském přístroji."

Podala sklenici zpátky Kishovi. "A co dělal on, když jsem spala?"

"Simon...?"

"Neříkej mu tak!" odsekla ostře. "Simon je mrtvý. Říkej mu jeho pravým jménem - Milo."

"Ano, paní. Ehm, Milo všechno zkoumal a ptal se na spoustu věcí. Brzy vyčerpá naše omezené znalosti. Teď komunikuje hlavně s Carlem ... a Ashley."

"To se mi moc nelíbí," mumlala.

"Co s ním budete dělat?" zeptal se jí Kish. "Myslíme si, že nejlepší bude převézt ho na jinou loď."

"Možná. Nevím... Budu se nad tím muset zamyslet." Problém, co s ním udělat, ji zmátl. Ano, Simon je mrtvý, ale jeho milované tělo žije dál. A možná, bez ohledu na to, co říkal Milo, pořád ještě je šance, že...

Ne, nesmí takhle přemýšlet. Jen by sama sebe mučila. Pohlédla na strop. "Ashley, chci s tebou mluvit."

Odpověděl jí Carl. "Ashley má teď moc práce, nemůže s tebou mluvit. Ozve se později."

"Moc práce?" vykřikla Jana. "Nesmysl! Řekni jí, že s ní chci okamžitě mluvit, hned teď!"

"Pořád odmítá."

"Matko Boží," mumlala Jana, "kdyby tak existoval způsob, jak ji z toho systému vyříznout."

"Víš, že to nejde."

Otočila se ke dveřím a zvedl se jí žaludek. Stál tam Simon -ne, Milo. Od té doby, co ho neviděla, ještě povyrostl. Na tváři měl ten starý známý arogantní úsměv.

"Jdi pryč," řekla chabě. "Nechci tě ještě vidět. Nejsem na to připravená..."

Ale on stejně vešel do místnosti. Sel jako Milo. Bylo to přišerně groteskní, Milo v těle šestiletého chlapce. V těle jejího syna. Přišel k její posteli a zkrčil své hubené paže. Byl teď mnohem sebejistější, toho si všimla.

"Můžeš to stejně dobře překonat teď, líp než později. A kromě toho, musíme toho spoustu prohodit."

"To tedy nevím co."

"Například tvoji budoucnost, Jano. Připouštím, že jsi na mě udělala dojem, co jsi dokázala po mé ... ehm, smrti. Dostat se na

Nebeskou věž a dokázat vyslat signál, který Nebeského Anděla dovedl z továrny v kosmu dolů, to je skutečně zaznamenáníhodné, když se jedná o dívku, která byla jen o málo víc než zaostalý primitiv, když jsem ji poprvé potkal."

"Odpusť, když ti za tyhle komplimenty nepoděkuju," řekla kysele.

"Ale od té doby, podle toho, co jsem se dozvěděl," pokračoval, "Jsi už tak úspěšná nebyla. A teď máš vážně spoustu problémů. To je pro tebe typický, Jano. Vydat se zachránit svět, co se prostě zachránit nedá. A jak ještě dlouho myslíš, že udržíš pohromadě svoji říši? Máš pět Nebeských Lordů plných rozzuřených lidí a nedokážeš nijak ovlivňovat komunity, které jsi na zemi osvobodila. Zcela se spoléháš na svoje programy a jak sama dobře víš-" ztišil hlas- "Ashley moc spolehlivá zrovna není. Ale neexistuje způsob, jak bys ji mohla izolovat od Carla. Zničí ji a zničíš i Carla."

"Na mých plánech není nic špatného," protestovala. "Výjdou. Jenom to bude trvat trochu dýl, než jsem předpokládala."

"Jenže ty nemáš čas. Ashley - všechny Ashley - nejsou psychoticky úplně v pořádku. Jedna z nich, dvě, možná tři se proti tobě co nevidět vzbouří. Nezacházíš s nimi správně. Povol jim uzdu, dovol jim srovnat se zemí nějaké zbytečné město nebo tak něco. A vzdej se svého velkolepého plánu na osvobození světa a zničení plísni."

"Nepotřebuji žádné tvoje ubohé rady, Milo," odfrkla opovržlivě. "Jdi pryč." Otočila se na Kishi. "Kishi, odved' ho odtud. Okamžitě."

Kish přistoupil k Milovi zezadu, položil mu ruce na ramena. "Tak pojď ... slyšel jsi, co říkala paní."

Milo se hbitě otočil a potom vrazil loket Kishovi do žaludku. Ten zachroptěl bolestí a překvapením a padal dozadu. Dopadl na podlahu, potom se svinul do klubíčka, tiskl si žaludek a lapal po dechu. Milo se na Janu usmál.

"V tomhle ti tvoji Minervani nejsou zrovna moc dobří, co? Ale z toho bys měla obviňovat svoje ženské předky," řekl Milo, když si sedal na kraj postele. Štítla se ho. Kish dál sténal na podlaze.

"Prodělal jsem víc než jenom jednu transformaci, když jsem byl v komatu," pokračoval Milo. "Samozřejmě už nikdy nebudu

tak silný a tak rychlý jako původní Milo, ani v dospělosti. Na to si dal pozor už jenom pro případ, že by se s některým z nás někdy potkal. Chtěl si zachovat výhodu. Nemůžu říct, že bych mu to měl za zlý ... nebo spíš sobě."

Jana vstala z postele a šla ke Kishovi. Pomohla mu posadit se. V obličeji byl velmi bledý a pořád ještě lapal po dechu. "To bude v pořádku," řekla mu. "Jsi jenom rozčilený, nic víc." Pomohla mu dojít k židli a posadila ho. Potom se otočila čelem k Milovi. Šklebil se jako nezbedný darebák. Uvědomila si, že zatímco pomáhala Kishovi, šaty se jí trochu svezly a bylo jí vidět levé nadro. Milo se na ně upřeně díval. Bylo jí z toho zle a rychle si šaty stáhla.

"To je fascinující," řekl Milo. "Naprostě fascinující - vidět tě přes pohlavní žlázy takřikajíc pohledem šestiletého kluka. Vzpomínka na moji touhu po tobě v dospělosti je překryta mladickým sexuální pudem. A zároveň, aby to bylo ještě zajímavější, tě pořád ještě matně vnímám jako moji velmi milovanou matku..."

Udělal se jí úplně zle a zařvala: "Drž hubu!"

"Ale neboj, do puberty nepřijdu dřív než tak za šest měsíců a než úplně vyrostu, to bude trvat devět měsíců; podle toho, jakým tempem rostu teď. Jo, a přišel jsem na to, proč jsem prodělal tu transformaci, ještě než jsem dosáhl dospělosti ... to byla chyba tvé milenky z mořského habitatu."

"Ceri..." hlesla otupěle.

"Jo, pokusila se mě zabít. Její útok na mě uvedl do pohybu mechanismus sebeobrany, který předčasně zahájil celý proces a taky ho urychlil."

"Takže ty jsi zabil Ceri." Zaplavila ji obrovská vlna vzteku.

Pokřčil svými malými rameny. "Říkal jsem ti, že to byla automatická reakce sebeobrany. Ta hloupá čubka si to zavinila sama."

"Jdi pryč," řekla mu tichým, ledovým hlasem. "Jdi pryč, hned."

Vstal z postele. "Promluvím si s tebou, až se trochu uklidníš. Potom spolu vymyslíme způsob, jak tě dostat z tohotole srabu, do kterého ses dostala díky svému mesiášskému komplexu."

Klidně vyšel z místnosti. Jana čekala ještě chvíli a potom řekla: "Carle?"

"Ano, Jano?"

"Přived' okamžitě robota. Ne, přived' dva roboty. Chci, aby našli Mila ... a chci, aby ho zabili." "Ano, Jano."

12

Ryn snadno odrazil první výpad prince Darcyho a provedl odvetu sérií předstíraných útoků, čímž nutil prince couvat. Ryn se dobře bavil. Bylo vzrušující šermovat pro změnu proti skutečnému protivníkovi. Zbraň byla těžší než na jakou byl zvyklý, ale neznamenal pro něj žádný skutečný problém.

Další, co ho pobavilo, byl výraz v princově obličeji, když se fanaticky snažil bránit se soupeři, o němž znenadání zjistil, že je lepší. Lidé mu ustupovali z cesty, když byl přinucen ustupovat přes taneční parket. Nakonec se ocitl zády u jednoho z oken - byl v pasti. V přívalu útoků a odrazů Ryn snadno překonal zbytky princových obranných zásahů a přitiskl ho k oknu, špičku meče mu tiskl na hrdlo. Přihlížející jenom vzdychali, i když někdo začal tleskat.

"Přál bych si pokračovat," řekl mu Ryn, "ale jestli pokračování bude, obávám se, že někdo dojde úhony. Takže navrhuji, aby ses vzdal. Souhlasíš?"

Princovy rty se zkroutily do šklebu, ale jemně řekl: "Ano ... ano ... aby tě čert vzal!" Spustil meč.

Ryn od něj odstoupil. Už chtěl také svůj meč spustit, když princ na něj s pronikavým vzteklým výkřikem zaútočil. Srazil Ry-novu zbraň ke straně tvrdým "opakovaným útokem" a potom ho ťal. Rýna to překvapilo, takže sotva stačil otočit hlavu a už klopýtl. Princovo ostří jej zasáhlo do tváře, jen tak tak minulo jeho levé oko, a rozřízlo mu obličej až ke kosti. I přes šok a bolest se rychle vzpamatoval. Vztekly princ kolem sebe divoce sekal a Ryn, který stále ustupoval, se snadno kryl před jeho útoky. Potom, když princ nemotorně strčil do stráže, udělal Ryn výpad. Jeho meč projel přímo bicepsem princovy paže, v níž třímal meč. Princ vykřikl bolestí a odhodil meč, když Ryn vytáhl svůj. Rána mu okamžitě začala krváčet. Princ si stiskl paži a upřeně se díval na Rýna, zatímco k němu přispěchali dva jeho pomocníci. Ryn si uvědomil, že i on krvácí. "Varoval jsem tě," řekl princ.

"Bastarde," zasyčel princ. "To ti ještě spočítám..."

Potom nastal zmatek; vévoda se objevil mezi nimi, křičel na syna a Andrea se vrhla Rynovi kolem krku a křičela: "Tvůj obličej, chudinko moje, tvůj krásný obličej! Co ti to udělal?"

Rynovi se začala točit hlava. Tiskl si kapesník k poraněné tváři a požádal Andreu, aby ho doprovodila ke křeslu, což udělala. Na chvíli omdlel, potom si uvědomoval, že u něj klečí baron Spang a dívá se mu na poranění. Baron si nepřetržitě pomlaskával.

"Ošklivé. To bude chtít stehy. Spoustu..."

Baron nepřeháněl, zjistil Ryn, když o chvíli později ležel na lůžku v neznámém pokoji a lékař mu pracoval na obličeji. Také přišel na to, že středověký způsob života na Lordu Mordredovi se odrážel i v práci zdravotníků. Ztratil vědomí, ještě než chirurg dokončil práci.

Když se probudil, zjistil, že vévoda a baron Spang čekají dychtivě u jeho postele. Vzadu postával sluha. Ryn zasténal. V levé straně obličeje mu nesnesitelně škubalo. Dotkl se rukou tlustého obvazu na hlavě. Bolest vystřelila ještě pruději.

"Nechceš se napít?" zeptal se baron.

"Jo," zaskřehotal Ryn. Zatímco mu baron pomáhal, aby si sedl, sluha přispěchal s číši.

"Je to víno s bylinami proti bolesti," vysvětlil mu baron, když lačně pil.

"Moc se ti omlouváme," řekl vévoda. "Můj syn bude tvrdě potrestán ... jakmile se dostatečně uzdraví."

Ryn vrátil číši sluhovi a klesl zpátky na polštáře. "Byl bych radši, abyste to nedělal. Už takhle mě pořádně nenávidí."

"Ale nemůžu to přece nechat jen tak, Robině. Vždyť tě skoro zabil ... tebe, mého váženého hosta a..."

"Drahého spojence," dokončil Ryn místo něj. "Nebojte se. Já dokážu oddělit to, co dělá váš syn, od vaší dobroty."

Vévodovi se ulevilo.

"Ale," pokračoval Ryn, "snad jste mě měl upozornit na to, že můj vztah k vaší dceři může někdo považovat za nepřístojný."

"Ujišťuji tě, Robině, že ten 'někdo' je jenom moje manželka, a ta se nepočítá."

"Vážně?" Ryn se dotkl obvazu na obličejí. "Nemohu s vámi souhlasit. Váš syn je nepochybně pod jejím silným vlivem a určitě má vaše žena i další stoupence."

"No, ano ... nějaké," připustil vévoda. "Ale nemysli na ni ani na mého syna. Slibuji ti, že už s žádným z nich potíže nebudou. Jsi pod mou ochranou."

"To se mi opravdu ulevilo," řekl Ryn suše.

Vévoda se zatvářil dotčeně.

"Pověz nám, Robině," vložil se do toho baron spěšně, "kde jsi se naučil tak zručně zacházet s mečem? Říkal jsi, že jsi žil sám v podvodním světě, jen s Eloi. Určitě ta stvoření neměla zájem na tom, aby tě učila umění šermířství nebo aby ti dokonce dělali soupeře."

Ryn se usmál při představě, že by Eloi byl jeho partnerem při šermu. "Ne, samozřejmě Eloi ne," odpověděl. "Našel jsem v knihovně šermířský program, když jsem byl ještě docela malý." Neřekl jim, že šermířský program ho fascinoval od té doby, co viděl Dobrodružství Robina Hooda. "Můj partner při šermu byla jenom holografická projekce. Bylo hodně těžké mít za soupeře pouhý stín. Ve srovnání s tím byl boj s vaším synem úplná hračka."

Vévoda a baron se na sebe podívali.

Když odešli, objevila se Andrea. Ve tváři měla výraz zmučeného soucitu. "Můj ubohý miláčku, jak ti je?" zeptala se, když se nad něj naklonila.

"Jako někomu, koho zasáhl mečem do tváře," odpověděl jí. Dokonce ani předváděný pohled za výstřih ho nerozveselil, i když bolest začala ustupovat. Možná to víno s bylinami vážně zabralo.

Vzala ho za ruce. "Můj bratr je úplný netvor. Vždycky byl takový. Co všechno mi dělal, když jsme byli malí... To ti ani nemůžu říkat." Dramaticky se zachvěla.

"Prosím tě, řekni mi to, bude to jistě zajímavý."

"Ne, vážně to nejde." Sáhla mu opatrně na hlavu. "Bolí to?"

"Auuu! Jo, hlavně když mi děláš tohleto!"

"Doktor říkal, že budeš mít pořádnou jizvu přes celý obličej."

"No, to je bezvadný. Máš ještě další dobré zprávy? Nemám třeba ještě snět' nebo tak něco?"

"Myslím, že muži s jizvami ze soubojů jsou atraktivnější."

"Věř mi, Andreo, jizva ze souboje tě ani trochu nepřikrášlí," řekl jí vážně.

Zasmála se a lehce ho políbila na rty. "To je hloupost. Ženy souboje nemají. Jenom muži."

"Tohle pravidlo určitě vymyslela ženská. Mimochodem, jak je tvému bratrovi?"

"Ale, je to dobrý. Až na tu ruku."

"Jak vážně jsem ho zranil?"

Pokřčila rameny a lhostejně řekla: "Dost vážně, jak jsem slyšela. Skoro tu ruku necítí. Doktor říká, že by to mohlo být dočasné, ale nemůže to tvrdit s jistotou. Darcy zuří."

Ryn si lehl na polštář. "To je prima," povzdechl.

Když Andrea odešla, Ryn usnul. Když se probudil, překvapilo ho, že vidí muže v jasně červeném obleku, jak sedí na kraji jeho postele. Ten člověk měl taky na hlavě vysoký baňatý červený klobouk. "Dobrý den, mladý muži. Jsem kardinál Fluke." Napřáhl ruku.

"Nejsem ani trochu překvapený," řekl Ryn, když potřásl tomu muži rukou.

Ten se na chvíli zamračil a potom se na něj vlídně usmál. "Chápu, Robině, že když jsi nebyl ani pokřtěn, ani biřmován, tak musím já být tvým duchovním rádcem a pomoci ti připravit se na křest a potom na biřmování."

Ryn se podíval na tu absurdní postavu před sebou. Zase mu připadalo, že to, co se mu stalo, byl jenom mentální implantát jednoho z jeho programů a že ve skutečnosti byl zpátky na habitatu a zdál se mu živý, řízený sen. Ryn řekl:

"Jsem vám velmi vděčný za váš zájem, kardinále Fluku, ale mohli bychom to odložit na někdy jindy? Možná jste si všiml, že právě nejsem v nejlepší kondici a cítím se velmi unaven."

"Není lepší čas pro započetí tvé cesty do bezpečné náruče víry,

Robině. Co když se tvé zranění náhle zhorší a ty za pár dní zemřeš v horečkách? Kde potom strávíš svou věčnost, když zemřeš nepokřtěn?"

Panebože, pomyslel si Ryn, to je ale způsob povzbuzení nemoc-ného člověka! Pokoušel se vzpomenout si, co ví o římskokatolickém dogmatu. "Očistec? Ne." Zamračil se. "To není ono. Předpeklí, že jo?"

"Ano, předpeklí," souhlasil kardinál a zase se mračil. "Aby ses takovému osudu vyhnul, musíš být ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, pokřtěn."

"Spasitel ... ano," řekl Ryn pomalu. Začalo ho zlobit, že mu tenhle muž znemožňuje odpočívat. "Učil jsem se o vaší víře."

"Tak tedy přijímáš Ježíše Krista jako svého spasitele a budeš jej náležitě uctívat?"

Ryn zavrtěl hlavou. "Jak jsem už říkal vévodovi, učil jsem se o různých vírách a ani jedna z nich mě nijak zvlášť nezaujala. Jak pravil jeden z mých učitelů - víra, řekněme spíš konflikt, mezi stoupenci různých náboženství nebo sekt jedné víry, byl s největší pravděpodobností hlavní příčinou utrpení v celé historii lidstva. Hned po nemocech, samozřejmě."

Kardinálova ústa se zformovala do odmítavé linie. Potom promluvil:

"Vévoda mi řekl, že vás učily bezduché stroje. Zkazily vás svými ateistickými lžemi."

"Nevím, čemu hluboce věří moje programy nebo dokonce co si myslí, ale mám takové podezření, že nepotřebují věřit v Boha. Koneckonců samy ty programy vědí, proč byly vytvořeny: aby sloužily lidstvu. My, na druhou stranu, jsme poněkud v temnotě..."

"Ale, mladý muži," usmál se kardinál, "my jsme přesně jako tvoje počítačové programy. Existujeme, abychom sloužili Bohu. Proto nás stvořil."

"A jak můžeme Bohu sloužit?" zajímalo Rýna.

"Tím, že Ho budeme uctívat. Že budeme velebit Jeho práci."

"To je možná odpověď, to připouštím, a je to taky odpověď, se kterou jsem předem počítal. Ale co se týče Jeho práce, něco se dá velebit jen velice obtížně. Třeba takový karbunkl, rakovina, AIDS, lepra a vzteklna, abych uvedl jen pár věcí. Než nad ním člověk

zvítězil v Genetických válkách, přece Bůh nepřiložil ruku k dílu, aby stvořil takovéhle epidemie."

"Nelze Boha činit zodpovědným za všechny tyto záležitosti," řekl kardinál pevně.

"Samozřejmě," usmál se Ryn. "Bůh je chválen jen za Dobro, ne za Zlo." Zavrtěl hlavou. "Heleďte, abych byl upřímnější, připouštím, že samotná existence Existence je záhada. Jestli tomu chcete říkat Bůh, proč ne, ale co se týká jejího skutečného původu, nemám představu a mám svoje pochybnosti o těch všelijakých hlasatelích, co tvrdí, že přijali Pravdu přímo od Boha. Až jednou překlenou tu základní záhadu, pak všechny víry nebudou nic než jen spousta navzájem si odporujících dogmat, frází, absurdních zákonů o stravě, absurdních zákonů o sexu, absurdních zákonů o oblékání a nesmyslných rituálů."

Kardinál vstal a ledově shlížel na Rýna.

"Takže odmítáš křesť?"

"Předeklí mi nenahání hrůzu ani v nejmenším, kardinále," odpověděl mu Ryn zvesela. "Já odtud pocházím."

"Předeklí je to nejmenší, čeho by ses měl obávat, mladý muži," řekl kardinál a odešel.

Milo se vzbudil křikem.

Převaloval se nahý po posteli, spadl na zem a strhl s sebou i propocené prostěradlo. Tím nárazem se částečně probal. Přitáhl si kolena k bradě, rukama obepjal nohy a seděl celý roztřesený. Představy a pocity se mu stále odrážely v mysli. Ty veliké kovové nohy, co se zdvihaly a zase klesaly, pořád dokola, zašlapávaly ho do špíny, mísily ho se špínou. Zatím ještě žil a cítil každý drtivý úder. Jeho tělo, dimenzované pro věčný život, se pořád drželo při životě, dokonce i když z něj už byla jenom krvavá kaše. Potom, nakonec, smrt...

Ale to přece nebylo možné! Takovou paměť mít nemohl. Všechno, co věděl o své smrti, bylo to, co mu Jana ve zkomolené podobě popsala. Jeho paměť na předchozí existenci končila dokonce ještě dřív než on - Milo - oplodnil Janu tím chemickým koktejlem, který obsahoval nejen veškerou jeho DNA, ale i molekulární zakódování veškeré jeho paměti až do toho okamžiku. Nebylo možné, aby si pamatoval, jak několik dní potom zemřel. Ale ta noční můra byla tak živá! Echa jeho agónií se mísila s jeho nervy. Mráz mu přeběhl po zádech.

"Špatné sny?" Byla to Ashley.

"Ano. Bylo by možné rozsvítit, prosím? Ne moc ostré světlo."

Světla se rozsvítila. Vstal a posadil se na kraj postele.

"Já sny nemám," řekla Ashley. "A ani nespím. Nemám nic."

"Tehle sen by se ti ani nelíbil."

"O čem byl?"

"O mé smrti. Nebo spíš o Milovi smrti." Proč si to nepřiznat. On přece Milo není. Má Milovu paměť, Milův mozek, ale není Milo, je někdo jiný. Neměl stejné pocity, jako si pamatoval Milovy pocity z jeho předchozího života. Bylo to tohle tělo. Podíval se na sebe, na ty dětské údy. Byl moc mladý. Ta zatracená vražedkyně Ceri; narušila celé načasování. Právě proto jej stále pronásledovaly pozůstatky Simonovy osobnosti, jeho miže jící vzpomínky. Nežertoval, když Janě říkal, že jeden aspekt v něm ji pořád viděl jako matku, zatímco druhý současně pociťoval příznak chťiče, který ho k ní kdysi přitahoval. Zatrpkle se usmál do stropu. "Nejsem nic víc než směsice duchů, Ashley. Ve skutečnosti jsem mrtvý."

"Já jsem taky mrtvá. Ale ty máš aspoň tělo."

"Tomuhle ty říkáš tělo?" Postavil se. "Podívej se na mě, příznak muže starého čtyři sta let a něco v chlapeckém těle, co ještě nedospělo ani do puberty." Vyjmul maličký penis a smál se. "Věřila bys tomu, že tohle byl kdysi superman?"

"Ale pořád ještě rosteš," poznamenala Ashley.

"To je pravda, ale nikdy nebudu takovým mužem jako dřív. Já - nebo spíš Milo - to zařídil. Nemám všechny jeho genetické kvality. Nikdy nebudu rychlý a silný jako on."

"Ale jsi jeho klon, ne?" zeptala se Ashley. "Tvoje DNA je určité stejná."

Zavrtěl hlavou. "Ne, moji genetičtí inženýři přišli na způsob, jak to zařadit, abych nebyl úplně stejný jako ... já jako dřív. Nejsem čistý klon. Jsem jakoby poloviční embryo, které se spojilo s Jani-nou dělohou a také si uloupilo nějakou DNA, aby obrátilo některé původní Milovy genetické výjimečnosti."

"Ale pořád jsi nesmrtelný?"

"Ale jo," odpověděl a cynicky se zasmál. "Aspoň jsem nesmrtelný jako byl Milo. Doufám, že budu v té nesmrtelnosti úspěšnější."

"Dneska už jsi byl blízko konce."

"O tom nevím." Vážně se vyděsil, když ho na chodbě zajali dva pavouci, sotva vyšel z Janiny ložnice. Jeden z nich mu chtěl podříznout krk a zastavil se jenom několik palců od jeho kůže. Uvědomil si, že Jana poručila jeho smrt, ale nedokázala to dotáhnout do konce. V poslední chvíli rozkaz odvolala.

"Kdybych já v tu chvíli byla s Carlem, tak bych to stopla," řekla Ashley. "Ty to víš, Milo. Jenže já měla moc práce,

střílela jsem ptáky."

"Není třeba se omlouvat," řekl jí pokrytecky. "Ale může se to opakovat. Dřív nebo později zvítězí její zášť vůči mně nad její zdrženlivostí ublížit tělu, které patřilo jejímu synovi."

Ashley si povzddechla. "Měla jsem Janu ráda, ale teď je taková bezútěšná."

"Budeme s ní muset něco udělat, co říkáš?" zeptal se Milo prázdného stropu.

"To jo," souhlasila Ashley.

13

Když letěl ve výšce téměř čtyřicet tisíc stop maximální rychlostí, najednou se mu na radaru objevila flotila té ženy.

Nařídil Toy, aby se okamžitě rychle otočila pro případ, že by na Nebeském Andělu měli stejně dokonalý radar jako on.

Ale ještě to ani nedopověděl, když Toy hlásila: "Ryne, snímá nás radar."

"Sakra. Chtěl jsem je překvapit. No, teď už se nedá nic dělat. Vrať se na Lorda Mordreda. Největší rychlostí."

"Našel jsi je?" zeptal se vévoda.

Ryn přikývl a ukázal mu přesně místo na velké mapě, která byla rozložená na oválném stole ve "Válečné místnosti". Na stěně visela obrovská drapérie, která zobrazovala scény nepravděpodobného vojenského hrdinství při původním napadení vzducholodi vévodovým předchůdcem. Kromě vévody a barona Spanga bylo kolem stolu ještě několik dalších baronů. Většinou měli na sobě lehké naleštěné brnění, jako by chtěli každou chvíli odejít do bitvy. Princ Darcy tam byl také, paži zavěšenou na pásce. Zatím se vyhýbal pohledu do Rynových očí.

"Tak daleko na severu," pronesl vévoda a upřeně se díval na mapu. "Tomu nerozumím. Předpokládám, že když jsi je našel, letěli jižním směrem."

"Ne. Nehýbali se. A taky měli malou výšku. Asi tak tisíc stop. Můj radar zobrazil jakési struktury na zemi, tak si myslím, že byli nad nějakým městem nebo sídlištěm."

Vévoda byl zmatený, rukou v rukavici se tahal za vousy.

Baron Spang řekl: "No, měli bychom odříznout její flotilu přibližně za dvacet čtyři hodin, pokud se technikům podaří dosáhnout vyrovnané rychlosti třicet mil za hodinu a pokud nás nezastihne špatné počasí. A taky za předpokladu, že se mezitím její flotila nedá do pohybu."

"Když se rozjede, tak to nebude vadit," namítl Ryn. "Nebude to trvat dlouho a zase je dokážu lokalizovat."

Vévoda se napřimil a usmál se na Ryňa. "Potom je tedy ujednáno. Každému je náš bojový plán jasný?"

"Náš bojový plán?" zeptal se Ryn a také se na něj usmíval. "Myslím, že ano. Já proletím na svém stroji jejich obranou, zaútočím na Nebeského Anděla, zničím jeho laserový systém a přinutím Nebeskou Zenu, aby se vzdala. Když porazíme ji, bude kapitulovat i celá flotila. V tu chvíli vyšlete kluzáky s vojskem."

"Dobře ... dobře," přikyvoval vévoda. "Nevidíš v tom plánu žádná úskalí?"

"Vůbec žádná, pane," řekl mu Ryn.

"Stejně se mi to nelíbí."

"Co?" zeptala se Jana rozrušeně. Sledovala postavy na obrazovce počítače. Byly to smutné postavy. Plíseň prorostla mezi obyvatelstvo komunity pod nimi a nevypadalo to, že by se její růst nějak zpomaloval, ačkoli použili drogy vyvinuté v laboratořích Nebeského Anděla, které aplikovali pavoukovití roboti.

"To cvaknutí na radaru dneska ráno," odpověděl Milo. Stál v přední části řídicí místnosti a upíral oči na nebe. Podívala se na něj. Teď se Šimonovi podobal méně - vypadaly mu vlasy a byl mnohem větší - ale ještě stále to s ní škusbo, když se na něj podívala. Snažila se mu co možná nejvíce vyhýbat, jenže on ji všude pronásledoval. Pořád se pokoušel získat její přízeň. Určitě si udělal oko u Ashley. Jana uvažovala o torn, že Mila přepraví na jinou loď, jak jí Kish stále navrhoval, ale obávala se, že Ashley prostě bude její příkaz ignorovat.

"Co je s tím blbým cvaknutím? Určitě to byl nějaký neočekávaný efekt."

"Bylo to plavidlo ... těžší než letadlo."

"Jak je to možné? Jedině, že by to byl nějaký druh kluzáku."

"Kluzák? V takovéhle výšce a takovouhle rychlostí? Carle, řekni ji ještě jednou, co jsi zachytil."

Carl hlásil: "Kovový objekt. Válcovitého tvaru. Třicet stop dlouhý. Silně exponovaný. Hodně veliký. Hmotnost patrně několik tun. Otáčel se, když jsem ho zaregistroval, rychlostí tisíc pět set mil za hodinu, potom zrychlil na dvaapůl tisíce mil za hodinu, než jsem ho ztratil."

"Takže kluzák, jo?" zeptal se Milo.

"Milo, víš stejně dobře jako já, že na téhle planetě nikdo nemá takovou technologii, aby dokázal takovéhle plavidlo v současné době zkonstruovat. Takže Carl se prostě dopustil omylu ... pokud se ovšem někdo z některého z těch tvých vesmírných habitatů nerozhodl nás přece jenom navštívit." Na chvíli se zamyšleně odmlčela. Tohle ji dřív nenapadlo.

"Ale vůbec ne," řekl Milo a potřásl hlavou. "Toho by se neodvážili, ani kdyby ještě měli zdroje, aby takovou expedici zahájili. Pořád si myslí, že planeta je zaplavena plísňemi."

"A to taky je," řekla Jana a ukázala průhlednou podlahou na komunitu pod nimi. "Aspoň v nejbližším okolí."

Komunita se jmenovala Phoenix Dva a rozkládala se na severovýchodním cípu území, které kdysi bylo státem Arizona, ještě před rozpadem Spojených států amerických. Byla to jedna z největších pozemských komunit, jaké kdy Jana viděla, v městském centru stály některé vskutku propracované tříposchodové budovy. Přesto, že komunita byla po celá staletí nucena dávat dary svému místnímu Nebeskému Lordu, vcelku vzkvétala a až v posledních letech začala plíseň pokrývat jejich rozlehlou zemědělskou půdu. Potom následovaly pravidelné nájezdy Hazzinů.

Hazzini znamenali pohromu.

Ti, kteří přímé střetnutí s nimi přežili, pokud se jim podařilo zotavit se ze zranění - což se stávalo jen zřídka - potom onemocněli zvlášť odpornou chorobou, která je během několika dní zabila. Hazzini patrně ve svém těle přenášeli nákazu, další zbraň, kterou používali v boji proti nenáviděnému lidstvu. Jana si vzpomněla na své téměř osudové

setkání s Hazzinim. Přejela si prstem po tunice odshora dolů, v místě, kde kdysi zela obrovská rána od krku až skoro k rozkroku. Budto měla štěstí nebo tu chorobu nepřenášeli všichni Hazzini.

Jana zběžně pohlédla dolů na osadu. Veliké úseky byly pokryty sítěmi proti Hazzini. Ne, že by sítě byly vyrobené ze zeleninových vláken vyvolávalo nějaký respekt. Proti pařátům Hazzini by snad byla účinná jenom ocelová síť, ale ocel byla ve Phoenixu Dva velice vzácná; jako v té době všude.

Potíž nastala, když si obrovská horda Hazzini postavila svá obrovská hnízda pouhých čtyřicet mil severně od osady. Jana chtěla použít velkou palebnou sílu své flotily, aby zničila Hazzini i jejich hnízda, ale když s tím plánem dneska ráno předstoupila, Ashley jí odporovaly. Jejich reakce ji překvapila...

"Myslela jsem si, že vy, krvelačná stvoření, byste se hned chopila příležitosti zúčastnit se hromadného vraždění," řekla podrážděně.

"Určitě by to byla švanda," řekla jedna Ashley. Janě nezáleželo na tom, která z nich to byla - všechny jí teď připadaly stejně praštěné. "Jenže my si myslíme, že bysme měli odtud co nejdřív odletět. Na všech lodích je značně neklidno. Lidé mají strach z choroby. Mohlo by to přerůst ve všeobecné povstání."

"Všichni jsou tu v bezpečí. A roboti jsou zcela dekontaminováni pokaždé, když se vrací zpátky nahoru," řekla Jana.

"Ty debilní masy o tom nepřesvědčíš," pronesla nějaká Ashley. "A to je další věc - roboti. Přicházíme o ně příliš rychle - při nehodách a sabotážích, a taky nám docházejí náhradní díly, abysme je mohli opravit a teď jsme je ještě víc rozptýlili, když jsme z nich udělali ošetřující personál pro ty řulpasy dole."

"Má pravdu," skočil jí do řeči Milo. "Roboti jsou tvým jediným prostředkem, jak udržet obyvatelstvo jiných lodí pod kontrolou. V tuto chvíli mají tak velký počet obranných sil, že pokud vypukne hnutí odporu, budeš mít veliké potíže s tím, abys to zvládla. Pokud ovšem nepoužiješ skutečně drastické metody - a jak tě znám, tak to ty neuděláš."

"Nechápu, proč prostě všechny ty blbouny nesložíme tady na zem a nenecháme je tak. Jsou nám jenom na obtíž," řekla jedna Ashley.

"Jasně, uděláme to," souhlasila další Ashley.

"O tom vůbec nehodlám diskutovat," odmítla Jana ostře. "To by byla vražda. Jsou to všichni Nebeští lidé. Na zemi by neměli sebemenší šanci a vy to víte."

"No a co?"

"Alespoň něco můžeš udělat, Jano," řekl Milo rychle, "přestat používat ty roboty na čištění solárních panelů. Právě tam dochází k častým ztrátám při nehodách. Nech lidi, ať tu práci dělají stejně jako my na Lordu Panglothu."

"Nenáviděla jsem dělat skloúdržbáře," odsekla mu Jana, "a ty taky. Nemůžu takovouhle práci nikomu vnucovat."

Milo pokrčil rameny. "Výhledově to stejně budeš muset udělat, až nebudeš mít dost robotů, aby stačili čistit všechny panely na všech lodích. Mohla bys teda začít rovnou."

V tu chvíli jim Carl oznámil, že zaregistroval neidentifikovatelný létající předmět. Jindy by to Jana brala jako vítané přerušení, ale teď, jak se Milo stále k tomu předmětu vracel, začala přemýšlet, co vlastně to podivné cvaknutí znamenalo. Podívala se na Mila, který pořád zkoumal oblohu. Zamračila se: "Dobře, i kdyby to byl nějaký létající stroj Staré vědy, který se někomu podařilo oživit, nepředstavuje pro nás žádné nebezpečí, ne? Kdyby zaútočil na některou z našich lodí, tak by ho lasery zpopelnily."

Milo se k ní otočil. "To nemůže být plavidlo Staré vědy. Sama přece víš, jak fanaticky první Nebeští Lordi ničili všechna ostatní plavidla, když se jmenovali Nebeskými Anděly. Nedali by nikomu šanci, aby létal v jejich výsostném vzdušném prostoru. To bylo jejich první právo ve vztahu k pozemšťanům - nesmíte létat."

"Ale když to tedy není plavidlo Staré vědy a není to ani kosmická loď z některého habitatu kolonií na Marsu, co to teda je? Odkud se to mohlo vzít?"

"Nemám ponětí," řekl a přejel si rukou po plešatějící hlavě. Tohle gesto Jana znala už z minulosti. Dělalo se jí špatně, když viděla, že to, co fyzicky z jejího syna zbylo, se stále více proměňuje v Mila.

"No, tak jestli tě něco napadne, tak mi dej vědět," řekla stroze. "Jdu k sobě. Potřebuji si odpočinout."

Potřebovala se taky napít. Když přišla domů, poprosila Kishu, aby jí podal pivo. Zdálo se jí, že si ještě ani nesedla na gauč v obýváku a už se vrátil Kish s vysokou sklenicí studeného piva. Děkovně se na něj usmála. "Jsi na mě tak hodný, Kishi. Nevím, co bych si bez tebe počala. Nebo bez Shana." Zhluboka se napila piva. Kish zůstal stát před ní.

"Vypadáte unaveně, paní. Nechcete udělat masáž?"

"Ale ano, Kishi! Díky!"

Položila sklenici na podlahu, Kish si sedl vedle ní, otočil ji k sobě zády a vyhrnul jí vršek tuniky. Zavřela oči, když cítila hbité prsty, jak jí začínají hnít ztuhlé svaly na šíji a na ramenou. "Hmmm, to je senzační," řekla mu vděčně. Kishovy prsty postupovaly po zádech dál. Zasténala a sklonila hlavu dopředu. Zcela se poddala čistě, senzuální rozkoši z masáže a přála si, aby to trvalo navěky. Takže ani nevěděla, jak dlouho jí laskal řadra, než si to uvědomila. Narovнала se, překvapená. Nikdy předtím jí na prsa nesahal. "Kishi, co to děláš?"

Okamžitě dal ruce pryč. Otočila se k němu obličejem. Jeho výraz byl směsicí pocitu trapnosti a touhy. "Myslel jsem, že vám to dělá dobře," řekl.

"Líbila se mi masáž, ale zdá se, že tys měl na mysli něco víc než jenom masáž, Kishi."

Chvilí se díval do země a pak vzhledl a podíval se jí přímo do tváře. Jeho pohled byl ostrý. "Musíte přece vědět, co k vám cítím, Jano."

"Co?" zeptala se a všimla si, že ji oslovil jménem.

"Miluji vás."

"Ano?" řekla a znělo to tak udiveně, jak to cítila. Nikdy ji nenapadlo, že ten laskavý a starostlivý Kish by k ní mohl chovat podobné city. A přesto, uvědomovala si, by to pro ni nemělo být tak veliké překvapení. Věděla, že minervanští

muži mají sexuální pud; nikdy s minervanským mužem nespala ... ne, zamlada, vážně, to už je tak dávno! Simon, podle něhož dala jméno i svému synovi. Ale Kish a Shan? Nikdy si jich dost nevážila. A, ano, jednala s nimi jako s trubci. Po kontaktu s "normálními" muži se ti dva Minervané zdáli - no, jak je to slovo? Asexuální? Nevýbojní? Neškodní? Ano, kdysi uvažovala o tom, že bude mít s Kishem dítě, aby udržela minervanský rod, ale nemohlo být ani řeči o tom, že by to z její strany byl vášnivý cit...

Upřeně na něj zírala a pečlivě zvažovala, co řekne. Vzala ho za ruku. "Kishi, já tě mám taky ráda. Ale jako přítele, stejně tak jako Shana. Možná časem se moje city k tobě vyvinou v něco jiného ... něco silnějšího. Ale, Kishi, musíš si uvědomit, že právě teď, po tom, co se mi v poslední době stalo ... ztratila jsem Ceri a Simona ... se z toho musím dostat a zatím nemám ani pomyšlení na nějaký

blízký vztah s kýmkoli jiným. Myslím, že mi to potrvá ještě dost dlouho..."

Vypadal ublíženě, ale přikývl a jemně řekl: "Chápu, paní." Vstal, sebral prázdnou sklenici od piva a odešel z pokoje. V tichu, které nastalo, si Jana v duchu hluboce povzddechla.

"Teda, to byla krása," mumlala Andrea a malátně se natáhla na postel. "Bylo to ještě lepší než jindy. Co to do tebe dneska vjelo?"

"No, odcházím bojovat, miláčku," řekl Ryn. "A je známo, že strach ze smrti je úžasné afrodiziakum."

Zdvihla se na lokty, to byla póza, kterou zvýrazňovala svoje poprsí. Obdivně se jí na ně díval. "Ale ty se nebojíš, že ne?" zeptala se.

"Jsem maličko nervózní," odpověděl a natáhl ruku, aby líně polaskal růžovou bradavku.

"Ale tat'ka říkal, že budeš absolutně v bezpečí. Říkal, že prý jsi mru vykládal, že tvůj stroj lasery nepoškodí."

"To je pravda," souhlasil, "ale není odolný proti střelám z kanónu. Jediná střela by mě mohla smést z nebe. Je to nepravděpodobný, to připouštím. Poletím hodně rychle. Proletím jejich laserovou obranou dřív, než vůbec zjistí, že tam jsem." Naklonil se k ní a dlouze ji políbil na rty. Vsunula mu jazyk do úst. Potom chraplavě řekla: "Až se vrátíš, budeš ten největší hrdina, jaký kdy na Lordu Mordredovi byl. Minstrelové budou skládat písně o tvých hrdinských činech, které se budou zpívat na banketech po celá staletí!"

"To bude hezké," řekl Ryn a díval se na hodiny na stěně.

"Budu na tebe tak pyšná," povzddechla.

"To doufám," řekl a znovu ji políbil; potom váhavě dodal: "Měl bych se jít připravit. Jestli se Nebeská Žena od včerejška nehnula, tak bychom ji měli zachytit během několika hodin."

"Buď opatrný, miláčku. Víím, že tě tat'ka zahrne odměnami, až zničíš tu Nebeskou Zenu, ale já ti slibuji tu největší odměnu, jakou kdy dokážu dát."

"Už se nemůžu dočkat."

Jana odložila dalekohled. "Jenom to tam sedí."

"Ano," řekl Milo. "A je to přesně za hranicí, kde ještě lasery fungují v téhle úrovni atmosférické hutnosti. Což mi dělá starosti."

"Starosti?"

"Znamená to, že lidi na té vzducholodi vědí, že my - ty - nezávisle ovládáš své laserové obranné systémy."

"Aha," přikývla Jana zamyšleně. "Ale jak to můžou vědět?"

"Zprávy o tvých hrdinských činech se za poslední roky určitě rozkřikly. To jsi mohla čekat."

Jana neodpověděla. Znovu přiložila dalekohled k očím a zadívala se na vzducholod' v dálce. Vypadala jako typický Nebeský Lord; i když zřejmě trochu poškozená a dole měla zavěšených jako náhradní díly několik pomocných raket. Domnívala se, že ta nízká rychlost, kterou se stroj blížil k její flotile z jihozápadu, bylo maximum, co dokázal.

"Já říkám, že bychom měli zaútočit," ozvala se Ashley, nikoli poprvé.

"Ještě ne," trvala na svém Jana. "Vyčkáme a dáme jim šanci komunikovat. Navíc, nepředstavuje pro nás žádnou hrozbu."

"Pozor," ozval se tichým hlasem Carl. "Nějaký objekt se právě odlepil od horního trupu vzducholodě. Je to tentýž objekt, který jsem včera zaregistroval na radaru. Už nabírá rychlost a míří přímo k naší lodi."

"Doprdele!" zaklel Milo.

Jana zaváhala a potom řekla: "Střelte po tom laserem hned, jak bude v dosahu."

Pokoušela se najít blížící se objekt dalekohledem, ale nepodařilo se jí to. Potom se objevily ty známé světlé tyrkysové čáry, když byl aktivován laserový systém. Čáry se sbíhaly v jednom bodě. Očekávala explozi. Ale nic se nedělo.

Carl pronesl svým obvyklým tichým hlasem: "Radar, který sleduje blížící se plavidlo, oznamuje, že je obklopeno silným elektromagnetickým polem, které odráží laserové paprsky a rozptyluje je. Plavidlo nelze zničit. Ani zastavit. Během čtyřiceti vteřin proletí naší obranou..."

14

Když se vévoda du Lucent díval z přední pozorovatelný do velkého mosazného teleskopu, uviděl poprvé flotilu Nebeské Zeny. Ten pohled ho přiměl ke změně názoru na celou akci. Jak se Nebeský Anděl a pět Nebeských Lordů vznášelo nad vzdálenou osadou, vypadali impozantně, dokonce i z té dálky, takže se zdálo naprosto absurdní, že by jim Robinovo malé plavidlo mohlo způsobit nějakou škodu.

Pozorovatelná byla plná církevních hodností. Na Robino-vu počest se konala krátká ceremonie a potom, když jej Andrea dlouze a dramaticky objala na rozloučenou, doprovodila jej čestná stráž k létajícímu stroji. Vévodovi bylo nepříjemně teplo. Otočil se a podíval se na řadu kluzáků, které byly připraveny vzlétnout, až Robin ukončí svou misi.

"Jak ještě dlouho?" zeptal se barona Spanga.

"Každou chvíli by měl už vzlétnout, pane," odpověděl baron. "Bez obav - všechno bude v pořádku. Brzy budeme mít v rukách takovou moc, že ovládneme celý svět. Nebo lépe řečeno, vy jej ovládnete, pane."

Vévoda se hned cítil povzbuzen. Byla to pravda. Stane se nejmocnějším Nebeským Lordem na světě. El Rashad a ti ostatní mu budou olizovat boty, doslova, nebo jejich hlavy nabodne na kůly.

"Startuje!" vykřikl technik ze zadní řady na pozorovatelně. Všechny hlavy se zaklonily. Robinovo plavidlo skutečně stoupalo do vzduchu. Potom se rozletělo obdivuhodnou rychlostí směrem k flotile Nebeské Ženy. Pohybovalo se tak rychle, že jej vévoda za chvíli ztratil z očí, i když ho slyšel.

"A je to," oznámil technik, který sledoval Robinovu letovou dráhu jedním z teleskopů. Potom vévoda zahlédl vzdálený záblesk světla. Lasery Nebeského Anděla. To definitivně potvrdilo, co říkal El Rashad a ostatní; Nebeská Žena skutečně ovládala svůj laserový systém. Byla schopna střílet na plavidlo s lidmi. "Co se děje?" křičel.

"Pořád udržuje kurz! Lasery s ním nic nedělají!"

Vévodu opanovalo vzrušení. Všechno, co Robin tvrdil o svém plavidle, je pravda! Teď zahájí útok!

"Povedlo se mu to!" oznámil technik. "Proletěl jejich obranou!"

Všichni v pozorovatelně se radovali.

"A teď je ... je..." Technik zaváhal.

"Co je?" domáhal se vévoda. "Co se stalo?"

Technik zbledl. Vzhlédl od teleskopu a polkl. Potom řekl:

"Přistál na Nebeském Andělu."

"Cože?" zařval vévoda. "Ukaž mi to!" Odstrčil technika a díval se do teleskopu. Trvalo mu chvíli, než se sám utvrdil v kruté pravdě. Robinův létající stroj seděl na horním trupu bílého Nebeského Anděla ... stejně jako na Lordu Mordredovi. Vévoda zasténal.

"Ty ... lasery," začal baron Spang nejistě. "Určitě poškodily ten létající stroj ... zasáhly Robinovy motory..."

"Ne," řekl vévoda ponuře. "Myslím, že ne."

Ryn otevřel poklopy Toy a vysoukal se ven. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem. Od několika malých kovových předmětů se odrážely sluneční paprsky; ty předměty se k němu rychle blížily po hladkém, bílém trupu Nebeského Anděla. Zdvihl ruce a čekal, až k němu dorazí.

Jak se k němu blížily, poznal, že to jsou pavoukovití roboti. Na Šangri La byly podobné stroje. "Nehýbej se!" upozornil ho jeden z nich, když jej obklíčili. Měl dívčí hlas.

"Nehýbám se, jak vidíte," řekl klidně. Všiml si, že se dva roboti oddělili od hlavní skupiny a rozmanitými senzory ohledávali trup Toy.

"Je úžasný!" řekl jiný robot. Ten, co byl těsně před ním, k němu natáhl kloubovou paži s otočnou čepelí na konci. Čepel se mu zastavila jen pár palců od hrdla. Zároveň kovové chapadlo brisně vytáhlo meč z pochvy. Přinutil se k úsměvu.

"Jo, je vážně úžasný," řekl ten robot před ním. "Ale kdo to, do háje, vlastně je a co tu dělá? Co, úžasný? Co kdybysme si maličko popovídali, než tě podříznem?"

"Jmenuju se Robin a, jak je patrné, vzdal jsem se. Přiletěl jsem

Nebeskému Andělu nabídnout své služby. Za poplatek, samozřejmě. Ale nejdřív jedno upozornění: nehrajte si, prosím, s mým plavidlem. Je to nastražená past. Jakýkoli pokus dostat se dovnitř bude mít za následek velikou explozi." Tenhle bluf už předtím vyšel; Ryn doufal, že to zabere znovu. Ale ženské hlasy z pavoukovitých robotů ho znepokojily. Zněly tak trochu... protivně.

"On se těm věcem vzdal!" vykřikl baron Spang, když se napjatě díval do teleskopu. "Odvádějí ho pryč..."

Vévoda byl v šoku a nechtel tomu všemu věřit. Kdesi hluboko v jeho mysli se rozplývaly všechny sny a plány. Jeho jediná hlavní přednost byla tatam. Doposud byl tak přesvědčen o Robinově upřímnosti, díky Andree...

Andrea.

"Pane, co budeme dělat?" zeptal se baron. "Budeme pokračovat v útoku?"

"Neblázni," řekl mu vévoda. "Nemáme jinou možnost než se dát na ústup. Proveďte rozkaz."

Andrea.

Dva roboti jej odvedli dolů. Jeli několika výtahy a ten poslední vysadil Rýna a jeho doprovod v řídicí místnosti Nebeského Anděla. Co do vybavení trochu připomínala Lorda Mordreda, ale neměl dost času, aby si všechno podrobně prohlížel. Svou pozornost soustředil na dva lidi. Byla tam žena, stála na vzdáleném konci ústřední kočičí lávky; ten druhý člověk byl chlapec, který seděl u nedaleké konzoly počítače. Oba se otočili, když se vynořil z výtahu. Jeden z robotů řekl: "Tady je. Je to vážně fešák, co říkáš, Jano?"

Divnější z těch dvou byl chlapec. Bylo mu asi tak osm až deset, ale měl obličej, a hlavně oči, někoho mnohem staršího. Ten dojem dovršoval ještě fakt, že neměl skoro žádné vlasy. Ale teď k Rynovi přistoupila žena, takže se na ni plně soustředil. Byla vysoká, štíhlá, oblečená do bílé tuniky, paže a nohy měla obnažené. Za řemenem přes útlý pas měla zasunutou dýku a jakési zařízení, které neznal. Černé vlasy jí padaly na lícní kosti (všiml si také, že na pravé tváři měla černou hvězdu; tetování nebo znamení hanby?). Měla veliké zelené oči fascinujícího tvaru, vnitřní koutky ostře stočeny směrem dolů. Ve všech směrech byla fyzickým protikladem Andrey; Andrea měla všude smyslné křivky, tahle žena měla malá prsa a ploché boky a břicho, a přesto Rynovi, aniž by věděl proč, připadala atraktivnější než Andrea. Pravda, pod očima měla tmavé stíny, ale ty nedokázaly odvést pozornost od její krásy. V hrudníku zakusil podivný pocit. Bylo to takové napětí, že se mu až špatně dýchalo. Pomyslel si, že je to určitě samotný Nebeský Anděl...

Nemotorně se na ni usmál a řekl: "Ahoj, já jsem Robin."

"Předpokládám, že Robin Hood," řekl ten divný chlapec se sarkastickým tónem v hlase. "V tomhle kostýmu bys ani nemohl být nikdo jiný."

Ryn na něj zůstal udiveně koukat, na čas bylo okouzlení tou ženou přehlušeno. "Ty jsi slyšel o Robinu Hoodovi?"

"Jsem starší, než vypadám," řekl ten chlapec a mračil se na něho. "Ale jak je možný, že jsi o něm slyšel ty?"

"Kdo je ten Robin Hood?" zeptala se Jana. Soustředěně si Robina prohlížela. Cítil, že se začíná červenat. "Na tom nesejde," řekl chlapec a taky si Rýna prohlížel. "Na čem ale sejde hodně - odkud přichází a co tady dělá." "Jsem tu, abych Nebeskému Andělu nabídl své služby-" začal. Chlapec ho přerušil, když ostře řekl: "Jo, jo, to všechno jsme slyšeli, ale proč?" Potom jiný hlas, který se nesl ze všech směrů zároveň, promluvil: "Jano, vetřelecký Nebeský Lord se úplně otočil a mří na jih." Ryn se domníval, že ten hlas patří základnímu programu, postrádal jakékoli antropomorfní nuance.

Žena se prsty dotkla rukojeti dýky. "Myslím, že bych měla jednu loď vyslat, aby ho sledovala."

"Tím bych se neobtěžoval," řekl Ryn rychle. "Beze mne a mého plavidla vás Lord Mordred nemůže nijak ohrozit.

Nechte ho letět. Vévoda ví, že proti vaší flotile teď nemá sebemenší šanci. Není pochyb o tom, že poletí na svá domovská teritoria." Nechtel, aby komukoli na Lordu Mordredovi ublížili.

Ozval se další hlas bez těla. Byl to tentýž protivný dívčí hlas, který vycházel z robotů. "Neposlouchej ho, Jano. Já se vydám za tou utahanou vyřazenou lodí a zlikviduju ji. Je to nějaký trik."

Ryn se podíval na strop, protože se neměl kam jinam podívat, a řekl: "To není žádný trik, přísahám." Pohlédl do tváře Nebeského Anděla. "Prosím vás, ušetřte je. Trik jsem zahrál já, ale na vládce Lorda Mordreda, ne na vás. Vévoda du Lucent nabyl dojmu, že budu jeho spojencem, až na vás zaútočí. Měl jsem za použití svého plavidla zničit vaši obranu, ale já se k jeho plánům přidal jen na oko. Ve skutečnosti chci sloužit vám."

Chlapec nevěřicně odfrkl. "Souhlasím s Ashley. Hraješ nějakou prapodivnou hru. Proč chceš nabídnout svoje služby zrovna nám? Po kom jdeš? A kdo vlastně jsi, sakra?"

Ryn se na něj tvrdě podíval. Ta podivná osoba se mu hned nelíbila. "Řekl jsem, že jsem přiletěl nabídnout svoje služby Nebeskému Andělu, ne tobě, ať jsi kdokoli."

"Ano," souhlasila ta žena, "má pravdu, Milo, Do toho ti nic není. Vypadni. Běž, roztáhni křídla a uleť nebo něco."

Chlapec se pořádně zaškaredil. "Samozřejmě, že se mě tenhle nový vývoj situace týká, Jano. Cokoliv, co má potencionálně vliv na moje přežití, se mě týká. Tenhle utečenec z nějakýho přiblblýho starýho filmu se tu zčistajasna ukáže se strojem, co na něj lasery neúčinkují a je schopen pámbu ví čeho a ty si myslíš, že já úplně klidně odejdu a ani nezjistím, co chce a odkud je?"

"Mně je úplně jedno, co chceš nebo co si myslíš, Milo!" řekla zvýšeným hlasem. "Zatím jsem tady pánem já a já ti říkám, abys vypadnul. Okamžitě!"

Chlapec sklouzl z konzoly počítače a postavil se proti ní s rukama na bocích. "Neštví mě, Jano, nebo poznáš, jak moc nejistá je tvoje pozice tady."

Ryn si všiml, že se na ženě obličej objevila pochybnost a instinktivně věděl, že situace je hodně napjatá a že z důvodů, které se mu zatím nepodařilo odhalit, ta Nebeská Zena nemá pod kontrolou úplně všechno. Rychle řekl: "Bylo by možné, abych dostal něco k pití?"

Oba se na něj překvapeně podívali. "Co?" zeptal se chlapec.

"Říkal jsem, že bych se chtěl napít. Mám žízeň. Musím poznamenat, že na Lordu Mordredovi byli mnohem pohostinnější."

Žena se na něj nervózně usmála: "Promiňte. Už dávno jsem neměla hosty. Pojďte se mnou do mého bytu. Můžete si odskočit,

umýt si ruce a tak a pak si dáme vychlazené pivo nebo i něco k jídlu, jestli máte hlad." Přišla k němu blíž a podala mu ruku. "Mimochodem, jmenuji se Jana. Jana Dorvinová." Když jí potřásl rukou, napětí v hrudníku zesílilo.

Vévoda du Lucent uhodil Andreu tak silně, že skoro vypadla ze sevření dvou statných sluhů, co ji drželi za paže. Tekla jí krev z roztrženého rtu. Obě tváře už měla oteklé a samou modřinu od předchozích ran.

"Ty idiote! Ty pitomče!" křičel a mnul si klouby na pravé ruce. Měl pocit, že si jeden zlomil. "Beznadějně zamilovanéj do tebe, jo? Udělá pro tebe všechno, že jo? Panebože, ty jsi tak blbá ženská..." Rozpřáhl se, aby ji znovu udeřil. Otočila hlavu na stranu. "Ne, tati! Prosím, už ne! Prosím tě, ne do obličej!"

Zastavil pěst.

"Říkal jsem ti přece. Sleduj ho, říkal jsem ti to. Poslouchej ho. Dej mi důkaz, že mu můžu věřit! Ale ne, ty jsi se spolehla na ty tvoje dokonalý ženské instinkty. Spíš na svoji samolibost. A celou tu dobu to na tebe jenom hrál. A na mě taky!"

"Tati, já si byla tak jistá!" křičela a jak mluvila, plivala krev. "Byla jsem si tak jistá, že je do mě zamilovanéj! Jak jsem to mohla vědět?"

"To je tvoje věc, jak jsi to mohla vědět. A teď, díky tobě, jsem ztratil veškerou šanci zlepšit si postavení. Budeme rádi, jestli se nám podaří vůbec doletět na naše vazalský území vcelku. Ty jsi chtěla odměnu, až Robin přivede Nebeskýho Anděla a její flotilu ke mně; jenže jsi mě zklamala a místo odměny tě čeká trest."

"Ale ne!" kvílela. "Prosím tě, už mě nebij do obličej. Snažně tě prosím!"

"Jen se neboj, nebudu," řekl jí. Potom se otočil k jednomu sluhovi: "Podej mi bič."

Chlapec, o kterém věděl, že se jmenuje Milo, se podruhé ptal, jestli si může prohlédnout Toy. Ryn mu znovu řekl, že ne a upozornil ho na důsledky pokusu o násilné vniknutí do plavidla. Měl dojem, že v Mílových očích vidí něco, co mu říká, že mu nevěří.

Milo ho pořád obtěžoval a on se zoufale chtěl o něm dozvědět něco víc, ale dosud mluvili především o něm samotném. Seděli v prostorné jídelně za stolem vedle širokého zaobleného okna. Nebo spíš tam seděla jenom Jana a on. Pro Mila nebylo u stolu místo, a tak nervózně přecházel sem a tam, pokud se nevyvaloval na gauči. Janu a Rýna obsluhovali dva oholení muži s jemným očima, i když Ryn jednoho z nich přistihl, jak se na něj krátce zamračil. Kladl si otázku, kdo to asi je. Zdálo se, že kromě nich je loď prázdná. Všechno tu vypadalo jinak než na Lordu Mordredovi.

Stručně vyprávěl Janě a naslouchajícímu Milovi o svém původu v Šangri La. To Mila hodně zajímalo. "Takže Antarktický výzkumný habitat pořád existuje! Neuvěřitelné! A pořád je schopen produkovat artefakty Staré vědy

podle toho tvýho létajícího stroje. Určitě tam společnost kulturně nezaostala na rozdíl od Nebeských Lordů a na zemi..."

"No, Eloi zaostali, ale trochu jinak," řekl Ryn, "i když by s takovou definicí určitě nesouhlasili. Myslím, že se považují za nejlepší lidskou rasu..."

"Eloi?" zeptala se Jana. Ryn se pokusil vysvětlit původ Eloi. Jana se tvářila zmateně, ale Milo ožil ještě víc.

"Logický konečný produkt procesu započal s vytvořením Super Standardu," řekl, rychle vstal z pohovky a začal znovu přecházet po místnosti. "Biologický 'základ optimismu' v lidských jedincích byl doveden do extrému. Do nejvyššího stadia opojení - a věčného, bez kocoviny a vedlejších účinků. Stav za hranicí nejděsivějších snů ubohých patetických heroinových narkomanů starých časů."

"Milo, o čem to mluvíš?" zeptala se Jana.

"Už jednou jsem se pokoušel ti to vysvětlit," řekl Milo. "Nebo spíš moje jiné já se o to pokoušelo."

Ryn, zmatený touhle záhadnou náarážkou, zběžně pohlédl na toho divného chlapce, který si rukama pročesával řidnoucí vlasy, když vzrušeně přecházel sem a tam. Ale potom rychle obrátil svou pozornost na ženu, která seděla proti němu. Dělal mu stále větší potíže od ní odtrhnout oči. Pohled na ni ho naplňoval příjemným pocitem, naprosto odlišným od toho, který měl z Andreiny krásy. Věděl, že jeho upřený pohled jí není příjemný, ale nedokázal se ovládnout. A byla to jenom jeho představa nebo skutečně viděl v jejích očích podobný zájem...?

"To se vztahuje k událostem až koncem dvacátého století, kdy značné pokroky v genetickém inženýrství podkopaly pozice těch, kdo se stavěli proti samotnému pojmu biologického determinismu v jakékoli formě nebo stupni," pokračoval Milo, aniž by zaregistroval, že ti dva ho poslouchají Jeri napůl. "Proti biologickému determinismu se zvedla silná vlna odporu z náboženských i politických důvodů - ohrožoval totiž pojem 'svobodné vůle', která byla nedílnou součástí mnoha náboženství a politických ideologií. Ale potom se přišlo na to, že existuje gen, nebo se ho nedostává, který dává lidem dispozici k maniadepresivní psychóze a přibližně v tutéž dobu vědci shledali, že tendence ke schizofrenii jsou taky genetickou záležitostí..."

"Co má tohle společného s Robinovými lidmi?" zeptala se Jana a znělo to podrážděně. Ryn byl také podrážděný. Prál si, aby už Milo zavřel pusku a odešel. Chtěl být s Janou sám.

"Všechno. Mluví o tom, jak se přišlo na to, že mysl - vědomí - je konečným produktem komplexní souhry různých hormonů a dalších neuromediátorů v mozku, přičemž všechny jsou geneticky determinovány. Potom se přišlo na to, že jsme geneticky naprogramováni, abychom cítili určitým způsobem, aby naše mozky obsahovaly přírodní drogy pro zlepšení nálady ... encefaliny byly objeveny jako první, ty jsou analogické s opiem; potom přišla na řadu gama aminobutanová kyselina - univerzální mozkový zpomalovač - a celá řada dalších; přírodní amfetaminy, přírodní sedativa a tak dále. Průměrný lidský jedinec dostával drogy do očních bulv. Syndrom 'dispozice k optimismu', známý též jako efekt 'vždycky se na všechno dívej z té lepší stránky', byl vyvinut tak, aby umožnil lidské rase přežít bez ohledu na to, jakým způsobem byla zasažena. Dodává jedincům naději na to nejlepší ve chvílích, kdy jim holá logika praví, že situace je zcela beznadějná."

"Já jsem nedostal 'drogy do očí'," řekl mu Ryn. "Eloi ano, jenže já ne."

"Ale ano, ty taky, Robině ze Sherwoodu," řekl Milo s uštěpačným úsměvem. "Ale samozřejmě jako všichni ostatní jsi nedokázal být objektivní co se týče stavu tvé mysli. Cítíš se normální, že jo?"

A předpokládáš, že to, jak se cítíš ty, je lidská norma. Ale ty se nemůžeš dívat na realitu ani na sebe skutečně objektivně. To nedokáže nikdo. I když možná maniadepresivní psychotici to dokázali, předtím, než se to genetickým inženýrům podařilo vymýtit. Jejich genetické poškození znamená, že mentální termostaty náležitě nefungovaly a jejich nálady by silně kolísaly vzhledem k tomu, že jejich mozky byly předávkovány substancemi pro zlepšení nálady na určitou dobu a potom, na stejné časové období, přestaly působit - pořád kolísali mezi euforií a silnými depresemi. Ano, věřím, že v depresích se dostávali hodně blízko k nezaujaté pojaté realitě a právě proto tak často páchali sebevraždy zrovna v těchto chvílích. Jak kdysi někdo řekl 'člověk unese pravdu jen do jisté míry'.

Ale změny v biologicky vestavěném optimismu nepoznávají jenom maniadepresivní psychotici. Ještě před zavedením Super Standardu osobnosti ve 21. století, který pozdvihl a stabilizoval mechanismus, to u jednotlivých jedinců kolísalo a to vlivem hormonálních změn v těle v procesu stárnutí, který se rapidně zrychloval po 40. roce věku ... to je věk, kterého vy dva samozřejmě nikdy nedosáhnete. Ale dokonce i po zavedení Super Standardů tento mechanismus kolísá a ovlivňují jej i vnější stimuly. Například vystavení obyčejnému slunečnímu záření je stimulem produkce určitého náladového budiče v mozku a primární stadia sexuálního založeného emocionálního vztahu, abych uvedl pro ilustraci i jiný příklad, zaplavují mozek analogy amfetaminu-" znovu se na Rýna opovržlivě usmál - "co účinkují tak, že člověk nemá chuť k jídlu," řekl a potom se významně podíval na nedotčený talíř jídla před Rýnem.

Ryn cítil, jak mu hoří tváře. Rozzlobeně se zeptal: "Promiň mi tu hrubost, ale mohl bys mi říct, kdo přesně jsi?"

Jana odpověděla dřív, než stačil Milo cokoliv poznamenat. A to, co řekla, Rýna šokovalo. Ledovým tónem mu sdělila: "Je otcem mého syna a vrahem mého syna. A taky je to jedna z těch zrůd, co rozpoutaly Genetické války."

15

Vévoda du Lucent seděl vedle postele v potměšilé místnosti se skloněnou hlavou a s rukama pevně sepatýma. Měl tak silné výčitky svědomí a pocit viny, až mu připadalo, že mu ucpaly krk. "Miláčku... Moc se omlouvám ... byla to nehoda ... prosím, řekni, že mi odpouštíš."

Ale Andrea mlčela. Odmítla dát najevo, že jeho přítomnost vnímá od chvíle, kdy vešel do její ložnice.

"Andreo, prosím tě..." Váhavě vzhlédl a podíval se jí do obličeje, trhl sebou a rychle se zase podíval jinam. "Bič ... byl to ten bič. Nikdy jsem to s bičí neuměl ... musel se mi vysmeknout. Ty víš, že bych ti tohle ... nikdy schválně neudělal.

Andreo, prosím tě, promluv na mě!"

Zbytečně se snažil z ní vymámit odpověď další čtvrt hodinu, potom to vzdal a pomalu se vyplížil z místnosti ven.

Nedlouho poté, co odešel, vstoupil do ložnice druhými dveřmi někdo jiný. Byl to její bratr, princ Darcy. Jako obvykle byl oblečen do černých šatů a upřeně se na ni díval. Křivě se usmál, když řekl:

"No, to jsme teda párek jak malovanej, co, drahá sestřičko? Já s chromou rukou-" ukázal na kožený závěs, v němž spočívala jeho bezvládná pravá paže- "a ty s jedním okem slepým."

"Jdi pryč, Darcy," hlesla, špatně artikulovala, měla oteklé rty a také ji lékař napojil vínem s bylinami. "Nech mě, chci být sama."

"Už brzy, sestro, brzy. Ale nejdřív si musíme promluvit o společném původci našeho zmrzačení. O tvém drahém milenci - Ro-binovi."

Zavřela zdravé oko. "Nikdy už přede mnou nevyslovuj jeho jméno!" zasyčela.

"Chápu, jak ti je, milá sestro. A jak! A chci, abysme se tomu pozemskému červovi pomstili. Tomu, co nejen poskrnul čest naší rodiny a zradil Lorda Mordreda, ale ještě mě zmrzačil a tebe znetvořil.

A přesto náš zbabělej táta utíká od nepřítele, jak to jde nejrychleji. S každou další hodinou se zvyšuje počet mil, co nás dělí od toho proradného prasete."

Andrea chvíli mlčela a potom chraplavě řekla: "Udělám cokoli, abych ho ... dostala ... do rukou, aspoň na pár minut. Jen jedna minuta by mi stačila, abych mu udělala to, co jsem na něj vymyslela. Ale co můžeme dělat? Táta se neodváží postavit se tý flotile."

"To ne," souhlasil s ní Darcy. "On ne. Ale máma jo."

"Máma?"

"Právě jsem s ní mluvil. Je strašně rozčilená z toho, co se ti stalo. Nikdy jsem ji takhle rozčilenou neviděl. To už pro ni byla poslední kapka, co se týká táty."

"Ale co může dělat? Táta přece velí armádě."

"Velel, ale poslední události vyvolaly v armádě velikej odpor, jak tvrdí mámino agenti. Myslí si, že může celou situaci využít ve svůj prospěch - a taky v náš."

"Kdy?" zeptala se dychtivě.

"Brzy."

Postavy na obrazovce skýtalý smutný pohled. Prohrávala svou bitvu při zachraňování obyvatel Phoenixu Dva. Choroba se rozšířila po komunitě a třetina lidí byla nakažena. Žádná z automatických laboratoří na Nebeském Andělu doposud nevyvinula žádný lék, který by měl větší účinek, než že v některých případech oddálil, co bylo nevyhnutelné. Jana se cítila frustrovaná a bezmocná. Odstoupila od konzoly a šla k přední části řídicí místnosti. Po Phoenixu Dva byly rozesety třepotavé ohně. V potmělém městě bylo vidět ještě několik dalších světél. Jana věděla, že ty ohně planuly kvůli mrtvým.

Když tak uvažovala nad tou neradostnou situací, měla pocit viny z toho, že pocítila, no, jiskřičku štěstí, která od té doby, co přijel Robin, stále nabývala na intenzitě. Ve chvíli, kdy vstoupil do řídicí místnosti, pocítila vzrušení. Byl nepochybně velmi hezký, až na tu strašnou jizvu na obličej, ale bylo v něm ještě něco víc. Bylo to, jako by mezi nimi v okamžiku vznikl nevyslovený vztah.

Síla její reakce na něj ji znepokojila a znepokojovala ji i dál, ale i tak jí připadala velmi vzrušující. A v jeho očích našla podobnou reakci. Kam to povede? Myslela si, že po tom, co se stalo s Ceri a Simonem, se už nikdy neodváží citově se připojovat k jakémukoli člověku, ale teď...?

Ale stejně, na jiné rovině zůstávala vviči Robinovi obezřelá. Zdál se jí příliš hodný na to, aby byl upřímný hezký mladý žoldněř, co se vynoří odnikud s dokonalým strojem a slíbí jí, že ji bude plně k dispozici. I tak o něm ale nepochybovala tolik jako Milo, ale pak - podezřívala Mila, že ten jeho skutečný strach vyplývá z toho, že Robin je upřímný. Kdyby tomu tak bylo, tak by ji vzpružil v boji o moc, který se mezi nimi rozpoutával. Sakramentský Milo...! Kdyby ho tak zasáhla tím nožem dneska odpoledne ve svém bytě! Především, jak se dalo očekávat, reagoval podrážděně na její výpad o tom, že napomohl vypuknutí Genetických válek...

"To je lež! S vypuknutím Genetických válek jsem neměl nic společného!"

"Ale tvoje korporace vyráběla biozbraně pro Genetické války," řekla Jana. "Tos mi říkal sám."

"Zúčastnily se toho všechny korporace - neměli jsme jinou možnost, když jsme chtěli přežít!"

"Jo, přežít?" řekla Jana s hořkým úsměvem. "Devastace ce-lýho světa a obrovské ztráty života s následnou degenerací toho, co zbylo v životním prostředí."

Robin se tvářil zmateně: "Tomu nerozumím. Jak může být," ukazoval na Mila kývnutím hlavy, "tak starý, aby si pamatoval Genetické války? Vždyť je to jenom chlapec!"

"To je dlouhá a nechutná historie," řekla Jana. "Podrobněji* vám o tom budu vyprávět někdy jindy, možná. Stručně řečeno - Milo je nesmrtelný; ještě před Genetickými válkami, v 21. století, žil v jiném těle..."

"Vlastně jsem se narodil na konci 20. století," skočil jí do řeči nedůtklivě Milo. "V roce 1997."

"Řídil jednu z Genetických korporací," pokračovala Jana.

"Kterou jsem vybudoval z malé bioinženýrské společnosti, co jsem zdědil po tátovi, i když je pravda, že design průmyslových bakterií, na které měl copyright ještě za svého života, byl pro mě nedocenitelným zdrojem podpůrného kapitálu v počátečních letech."

"...A tak se stal jedním z nejmočnějších lidí na světě - byl jedním z té výlučné skupiny lidí, co se stali strůjci biologické katastrofy, co následovala."

"Nesmysl," odsekl Milo. "Nelze z toho vinit jenom korporace. Bylo to taky kvůli politickému zmatku v důsledku rozpadu velikých národů do početných nezávislých států po ustavení Super Standardu, který zase vedl ke zhroucení Spojených národů - jediné organizace, která měla jakousi moc kontrolovat biovýzkum. Potom vypukla bratrovražedná válka mezi státy, které dříve patřily do jedné země, a náboženská válka mezi fundamentalistickými státy, které se

vzepřely genetické revoluci. Korporace neměly jinou možnost, než buď se přidat nebo jednat na vlastní pěst, aby se uchránily. Ale už dost s tímhle nesmyslným dohadováním." Znovu se obrátil na Robina. "Co ale stejně chceš vědět je, o co ti vlastně jde, na jakým písčím si to hraješ?"

Robin si povzdechl.

"Pořád to říkám dokola. Jsem jenom obyčejný žoldněř. Připojil jsem se k Lordu Mordredovi, když jsem se setkal s flotilou Nebeských Lordů v mořích Antarktidy..."

"Flotilou?" vykřikl Milo s očima navrch hlavy. "Nezmiňoval jsi se o flotile."

"Ne? No, prostě tam byla flotila. Pět Nebeských Lordů včetně Lorda Mordreda. Ti zbylí čtyři se trhli při bouři."

"A co dělali na jihu?" zeptal se ho Milo.

"Hledali Šangri La. Habitat. Doufali, že tam objeví zbraně ještě ze Staré vědy. Aby je použili proti Janě."

"Proti mně?" zeptala se Jana, přistižená ve chvíli nepozornosti. Byla zabráná do toho, jak si prohlížela Robinův obličej a v duchu se ptala, jak mohl přijít k tak strašné jizvě.

"Vaše sláva se rozkřikla široko daleko," vysvětloval Robin. "Tři z těch Nebeských Lordů jsou ze země jižně odtud. Před několika měsíci předpokládali, že přišli na řadu, abyste je porazila, a tak přelétli Atlantik. Vytvořili alianci s islámským Nebeským Lordem jménem El Rashad, který je podle vévody du Lucent dost zlý. Když byl vévoda přinucen násilím vstoupit do aliance, začali

hledat technologii Staré vědy a správně předpokládali, že nejlepší pro ně bude antarktický habitat."

"A našli tebe a tvůj stroj?" zeptal se Milo.

"No, vlastně jsem našel já je. A úplně náhodou jsem si vybral Lorda Mordreda a přistál jsem na něm."

"A to i když jste ztratili zbytek flotily, pokračoval tenhle vévoda du Lucent v cestě na sever navzdory svému odporu vůči té flotile?"

"Protože měl mě ... a moje plavidlo."

"Protože si myslel, že tě má," řekl Milo. "Ty jsi s ním určitě uzavřel nějaký obchod, že jo? Jenže jeden z vás nedodržel podmínky, je to tak?"

Robin se letmo podíval na svoji prázdnou sklenku. "No, to ne. Když jsem slyšel, co se pokouší Nebeský Anděl - Jana - udělat, osvobodit pozemské lidi a zničit plíseň, hned jsem pochopil, že jsem na špatném místě."

"Ale to jistě, a aniž bys to řekl chudáku vévodovi," Milo se cynicky usmál. "A jakou odměnu jsi vyinkasoval od vévody v tomhle takzvaném obchodě, kromě toho divadelního kostýmu?"

Robin se znovu podíval do své sklenice. "O tom se mi nechce mluvit..."

Milo se významně zasmál.

"No jasně, byly to ženské? No, to dává smysl. Rek bych, že Eloi ti předhazovali ne zrovna uspokojivý partnerky do postele, pokud ti vůbec nějaký dali. No, a jakou cenu očekáváš za svoji pochybnou službu tady?" Otočil se k Janě a ironicky se na ni usmál. "Chceš hádat, Jano? Vzhledem k tomu, že jsi tady jediná ženská, tak by to pro tebe nemělo bejt nic těžkého."

Jana byla rozzlobená a popadla nůž. Zašermovala jím proti Milovi. "Milo, už toho mám dost! Vypadni odtud! Chci si s [i]obinem promluvit o samotě. Věnuj se něčemu jinému!"

Milo si založil ruce a vzdorovitě na ni upíral pohled. "Varoval jsem tě, abys mi nevyhrazovala, Jano. A nehodlám tě nechat o samotě s tímhle žoldákem. Nevěřím mu a ani ty bys neměla. Připustil, že zradil svého bývalého 'zaměstnavatele'. Je úplně jasný, že se chce dostat tak akorát tobě pod košili a tak se mi pozdává, že ty máš podobný choutky v oblasti jeho poklopce, jenže..."

Sklonil se, když mu Jana mrštila nůž na hlavu. Když se jejich oči znovu setkaly, uviděla v Milově výrazu záblesk triumfu. Stoupla si. "Tak dobře, já jdu! Budu v řídicí místnosti." Obrátila se k Robinovi, který se tvářil překvapeně.

"Zatím tady můžete zůstat. Odpočívajte, udělejte si pohodlí. Ale nevíš si toho jedu, co vám bezpochyby bude nalévat do uší..." Ukázala palcem směrem k Milovi.

Když mřela ke dveřím, vykřikl Milo vysokým dětským zpěvavým hlasem:

"Budeš toho l-i-t-o-v-a-t..."

Zatracenej Milo. Bouchla pěstí do zakřivené okenní tabulky v přední sekci kontrolní místnosti. Sakramentskej...

Potom se zamračila. Všimla si, že jeden z největších ohňů dole ve Phoenixu Dva najednou pohasl, jako by nad ním něco proletělo. Potom, když tak uvažovala, co by mohlo být příčinou, se skleněný panel, kterým vyhlížela, rozechvěl, jak se něco hodně rychle pohybovalo. Když instinktivně ucukla, spatřila na okamžik tu visící věc, co to způsobila, na vnější straně okna. Potom úplně zmizela.

Spatřila těleso dlouhého, článkovitého, hmyzovitého tvaru se šesti hranatými údý a jakoby rakovinou vyschlou koňskou hlavu s anténou a sosákem obrovského komára. Na druhé straně toho tvora byla roztažena veliká průhledná křídla, protkaná jemným předivem žil...

Hazzini!

Ve vyděšené snaze uniknout klopýtla a upadla. Zůstala na všech čtyřech a křičela:

"Carle! Hazzini útočí! Proč jsi mě neupozornil? Jak se mohl dostat takhle blízko?"

Odpověděla jí Ashley. Nejdřív se zachichotala a potom řekla: "Chtěli jsme ti připravit malé překvapení, Jano. A je to víc než jeden Hazzini - je jich celý roj. Koukni..."

Jana se ohlédlá přes rameno. Na nočním nebi uviděla záblesky tyrkysových laserových paprsků, vysílaných z flotily. Spatřila ohněm ozářené tmavé kontury a potom jak se svíjejí a v plamenech se spirálovitě řítí k zemi. Potom viděla, že z Nebeského Anděla už

nejsou vysílané žádné laserové paprsky! "Ashley! Aktivuj náš obranný systém! Okamžitě!"

Ashley se znovu zachichotala. "To nebude jen tak. A kromě toho, na to už je pozdě. Už se sem dostali. Na palubě je

několik Hazzini."

"Ne!" vyhrkla Jana. Vytáhla z pouzdra ruční zbraň. Příliš živě si pamatovala toho Hazzini na Lordu Panglothovi, jeho zápach a na to, jak ji uchopil do svých krutých pařátů v těsném tmavém prostoru mezi horními trupy; ty inteligentní, hrůzné oči ... neviditelná jizva vpředu na trupu ji znovu začala žahat. "Ne!" Vstala a utíkala k výtahu.

Odjela na rovinu, kde bydlela.

Když se otevřely dveře, opatrně se rozhlédla na obě strany. Chodba byla prázdná. Vyšla ven se zbraní v pohotovosti. Dveře se za ní zavřely.

Potom světla zhasla.

"Ashley! Carle! Světla! Rozsviťte!" křičela Jana a srdce jí v panice prudce bušilo.

Ashleyino chichotání bylo slyšet ze všech stran. "Takhle je to větší psina. Ticho, poslouchej...! Že bych slyšela, jak se k tobě blíží Hazzini? Zleva?"

Jana se otočila a vypálila do tmy. Paprsek ze zbraně krátce osvětlil chodbu. Bylo tam prázdné. Znovu se snesla tma.

"Sakra, Ashley! Rozsviť! Pošli mi sem nějaký roboty! Chci ochranu!" křičela Jana. Srdce jí teď bolestivě dusalo. Kdyby se skutečně setkala s Hazzini, byla si jistá, že ji ten samotný úlek zabije.

"Ty už tady nerozkazuješ, Jano," řekla jí Ashley vesele. "Věci se změnily. Tohle už je minulost."

"Chci mluvit s Carlem!"

"Ani Carl se nebude řídit tvými rozkazy."

Jana měla pocit, že vpravo něco zaslechla. Vystřelila naslepo. Znovu záblesk paprsku osvětlil prázdnou chodbu. "Proč mi to děláš?!" vřískala.

"Protože jsi děsně únavná, Jano. Nejenže s tebou není vůbec žádná legrace, ale navíc jsi byla moc ošklivá na mého kamaráda Mila."

Janě se chtělo brečet. Takže k tomu nakonec vážně došlo. Milo

měl na Ashley absolutní vliv. To znamená, že má pod kontrolou veškeré programy Ashley, a tedy i programy Carl.

Úplně frustrovaná vystřelila Jana do stropu - bylo to prázdné gesto.

"Přidej, přidej," burácela Ashley, jak jiskry padaly kolem Jany.

"Přiveď Mila. Chci si s ním promluvit," přikázala Jana a pokoušela se silou mocí udržovat svoji paniku v patřičných mezích. Jenže Ashley jí tentokrát neodpověděla.

"Ashley? Ashley! Hergot, přestaň si hrát tyhle přiblblý hry!" Ale rozhostilo se ticho, až...

Vpravo od ní bylo něco slyšet. Něco se blížilo chodbou a pohybovalo se to na víc než jednom páru končetin. Jana se rozběhla na opačnou stranu. V jednom bodě narazila do stěny chodby a vykřikla bolestí, jak se uhodila do lokte.

Rozběhla se rychleji, srdce jí tak tlouklo, že v uších slyšela úplně bouřku...

A vběhla přímo do náruče toho, co na ni ve tmě čekalo.

Vévoda du Lucent seděl sám ve své pracovně, skloněný nad stolem. Byly na něm rozházené mapy, některé nasáklé vínem. Než vypil celou karafu, převrhl dvakrát číši. Během několika posledních hodin vypil téměř půl quartu vína, ale byl pořád bolestně střízlivý. A tak pocítil jemný pohyb vzduchu, který mu napověděl, že i přes přísné pokyny, vstoupil někdo k němu do pracovny. Zlověstně vzhledl a strnul v překvapení. Byla to jeho manželka.

"Ty? Co tady děláš? Víš, že mi nemáš chodit na oči. A navíc, clal jsem jasné rozkazy, aby mě nikdo nevyrušoval. Jdi pryč."

Ale ona se nepohnula. Jenom tam stála ve svém černém plášti s kapuci, upřeně se na něj dívala s lehkým, opovržlivým úsměvem na kostnaté tváři. Objevil se někdo další, doposud se ukrýval za jejími zády. Jeho syn, princ Darcy. I on se opovržlivě usmíval.

Vévoda se na ně oba zamračil. "Co to má znamenat? Sakramentský rodinný sjednocení? Vypadněte, než zavolám strážu. Chci být dneska sám."

"Jen se neboj, manželé, za chvíli budeš zase sám," pronesla

x

jeho žena hrozivě. "Úplně sám, ale nejdřív si musíme promluvit. O Andree."

'Pozn. překl. 1 quart je přibližně 1 litr.

Vévoda zasténal a zakryl si obličej rukou v rukavici. "Ne! Nechci o tom mluvit. Už jsem trpěl dost!"

"Ty jsi trpěl?" řekla jeho žena. "A co tvoje dcera? Zničil jsi její krásu. Představ si, co prodělává. A co ještě zakusí po zbytek svého života!"

"Prosím tě, už dost!" křičel vévoda. "Co můžu udělat, abych to napravil? Pomohlo by Andree, kdybych si já vypíchl oko?"

"Ale je způsob, jak jí pomoci," řekl jeho syn.

Vévoda se na ně díval skrze roztažené prsty. "O čem to mluvíte? Doktoři jí přece nemůžou dát nové oko..."

"Ne naši doktoři," řekla jeho žena, "ale podle Darcyho tvůj proradný 'spojenec' mluvil o mnoha divech Staré vědy, co existují v jeho podvodním městě - včetně strojů, co dokážou vyléčit jakoukoli nemoc."

"Ale to místo je pro nás nedosažitelné," poznamenal vévoda. "Leží pod mořskou hladinou a pod příkrovem ledu Antarktidy."

"To jo," souhlasil princ, "ale tytéž zázraky jsou k rnání i ria Nebeském Andělu, jestli ten tvůj přítel nelhal, a ten pro nás dosažitelný je!"

Vévoda odtáhl ruku z obličeje. Unaveně řekl: "O tom nelze ani na chvíli uvažovat. Proti té flotile nemáme šanci."

"Neútočili bysme na celou flotilu," vysvětloval jeho syn. "Jenom na Nebeského Anděla. Za tmy vyšleme celou skupinu kluzáků. Přistanou na Nebeském Andělu a zmocní se ho. Když my budeme mít pod kontrolou Nebeského Anděla, celý zbytek flotily zůstane bezmocný. A my budeme mít k dispozici léčivé prostředky pro Andreu a navíc

získáme zpátky i tu kreaturu Robina a jeho stroj."

Vévoda se podíval na svého syna a řekl unaveně: "To se jednoduše řekne, ale vyhlídky na úspěch takového překvapivého útoku jsou mizivé. Ne..." Zavrtěl hlavou. "To nebudu riskovat."

Jeho manželka ledově pronesla: "Ty už tady nerozhoduješ. Bylo povstání. Řízené povstání, dejme tomu. Neloajální frakce armády pohrozily, že se přidají k povstalcům. Abychom takové události předešli, souhlasily urozené rodiny s tím, že se musíš vzdát trůnu a dosadit na něj prince Darcyho jako nového Nebeského Lorda..."

"Nesmysl!" smál se vévoda. "Tak mám dojem, že nejsem jediný, kdo dneska pil. A teď už běžte, než na vás zavolám strážu."

"Tak je zavolej," řekl princ klidně.

Vévoda to udělal. Dveře se otevřely a dovnitř rychle vstoupili dva strážci s tasenými meči. Postavili se před vévodu. Nepoznal ani jednoho z těch mužů. Nasucho polkl a hlesl: "Přiveďte barona Spanga... Musím s ním mluvit..."

Jeho žena řekla: "Želbohu, baron Spang byl jedním z mála urozených, co ti zůstali loajální. Před chvílí zemřel na následky zranění." Potom vytáhla svitek papíru. "Tohle je tvoje deklarace o abdikaci. Podepiš to, prosím tě." Položila ji na stůl tak, aby se neumazala od rozlitého vína. Princ vedle položil pero.

Dlouho na ten list papíru upřeně koukal a potom si nalil zbytek vína. Vypil je a když bral do ruky pero, řekl smutně:

"Tenhle rok se mi vážně nevydařil."

16

Jana zavřeštěla, když se do ní pařáty pustily. Ta věc měla neuvěřitelnou sílu. Vytrhla jí zbraň z ruky a hrubě ji odhodila na podlahu. Jana pořád ječela a postojem se připravovala na smrtící ránu od Hazzini. Potom spatřila záblesk světla.

Ashley si řekla, že zrovna v tu chvíli rozsvítí. Držela pevně zavžené oči, nechtěla vidět Hazzini, který ji svírá. Marně se snažila svinout se do klubička, aby si ochránila trup a hrdlo...

Ozvala se pronikavá salva dětského smíchu. Pařáty povolily stisk. Otevřela oči. Nad ní stál Milo a šklebil se. "Měla bys vidět, jak se tváříš," řekl jí.

Něco k ní přicházelo chodbou zezadu. Otočila se. Byl to robot. Za ním byli další. Ten první řekl zvesela hlasem Ashley: "Teda, Jano, fakt, bylas srandovní!" Potom se objevil Robin doprovázený z každé strany robotem. Ve tváři se mu zračil zájem, ale když se pokusil k ní přistoupit, jeden robot mu v tom zabránil. Jana se znovu podívala na Mila a stoupla si. Upřeně na něj hleděla a pokoušela se překrýt pomíjející hrůzu výrazem nadutého opovržení. "Takže to všechno byla jen legrace, jo?" zeptala se. "Hazzini nikdy na palubě nebyli?"

"Ale pár jo," řekl Milo, "ale roboti je všechny zlikvidovali. Aspoň doufám, že všechny." Jeho úšklebek byl zase o něco potměšilejší. Jana řekla: "Kishovi a Shanovi jste se neblížili, že ne?"

"Nikdo se jich ani nedotkl. Byli zavření u sebe doma. Později se rozhodnou, jestli budou sloužit mně tak, jako sloužili tobě - mám radši lidský sluhy než mechanický - nebo je budu muset přepravit na nějakou jinou loď, kde jistě utrpí újmou na kvalitě svého života. Ted se mnou pojď do nemocnice. Musím si ještě něco zařídit, než budu informovat celou tu chátru na lodích, že v řízení došlo ke změně..."

Jana měla obavy, když šla za Milém do nejbližší nemocnice. Robin šel vedle ní. Obklopovali je roboti. Doposud neměli mož-

nost spolu prohodit ani slovo, ale Jana si všimla, že vzhledem k situaci, v níž se vynacházeli, se tvářil docela optimisticky. Milo byl zjevně v euforii a pořád popisoval, jaké změny chystá pro zbytek flotily. "...Ne, ty kňučící blbouni ani nebudou vědět, vo co se jedná, až skončím. Mysleli si, že mají proč si na tebe stěžovat! Hergot, odtěďka jim končí ten jednoduše a krásnější život. Bud' zůstanou s flotilou, kde pracují, nebo zbejvá země..."

"Jo, Milo," zasmál se jeden z robotů. "My jim ukazem." Ashley jako by byla stále mladší.

Milo zastavil skupinu před jedním z lékařských přístrojů. Pokynul Robinovi. "Tak jo, svlíkni se a vlez do toho."

Robin se zeptal: "Proč? Cítím se úplně zdravě."

"Chceš se vsadit, jak dlouho takhle eště budeš stát? Dělej, co ti říkám!" nařídil Milo.

S omluvným pokrčením ramen na Janu Robin rychle odkládal středověký kostým. Zatímco Ashley přes několik robotů prudce obscénně oddechovala, snažila se Jana nedívat se na něj, když tam stál nahý před tím přístrojem, který už rozevřel klec, aby jej přijal. Už chtěl do té klece vstoupit, když se zarazil a stáhl z ruky prsten. Otočil se a podal ho Janě:

"Prosím tě, ochraňuj ho. Jako vzpomínku, jenom pro případ, že by se se mnou něco stalo."

Když si ho Jana vzala, řekl Milo pobaveně: "To je roztomilouč-ký melodrama, Robině Hoode, ale to je jenom lékařské přístroj, rie krvavá trouba."

"Noc je mladá. Je mi jasné, že máš ještě další plány na pozdější dobu," poznamenal Robin a lehl si do klece. Když vklouzla do přístroje, navlékla si Jana prsten na prostředníček. Byl to úzký kroužek ze zlata s jednoduchým malým drahokamem.

"Nechceš, aby ti k tomu Ashley zazpívala 'Nevěsta přichází'? Určitě by to někde ve fonotéce vykopala," zeptal se Milo, když sledoval její počínání.

"O co ti jde? Proč mu to děláš?" chtěla vědět Jana.

"Říkal mi, že má v lebce nějakýho prevíta, implantát, co mu umožňuje ovládat ten jeho stroj - dokáže ho vyhodit do vzduchu na dálku, když je zapotřebí - a s ním i nás. Nevěřím mu."

Potom dodal:

"Ashley, vstup do toho přístroje. Chci, aby byl skrz naskrz prohledanej. Hledej cokoli, co tam nepatří - mechanická nebo biologická věcička."

"Jasně, kapitáne."

Celý proces trval všeho všudy jen pár minut. "Ani ň," oznámila Ashley. "Dobře bluvoval."

Lékařský přístroj se připravoval k vypuštění Robina. Jana se dychtivě dívala, když se klec vysunula, ale záhy se mohla

přesvědčit, že se mu nic nestalo. Než odvrátila oči od jeho nahoty, všimla si, že mu z obličeje zmizela jizva. "Tak fajn, Robině Hooode, vem si zase ten svůj poklopec a punčocháče," nařídil Milo.

Když se Robin oblékl, Milo řekl: "Tak, a je čas, abysme si promluvili obchodně. V ty tvý mašině není žádný samodestrukční systém, že ne?"

Robin si třel tu část obličeje, kde měl jizvu, podíval se na Janu, pak na Mila: "Ne."

"Takže kdybych nařídil jednomu z robotů, aby otevřel poklop, nic se nestane," pokračoval Milo.

"Vůbec nic. To myslím doslova. Možná se dokážete dostat dovnitř, ale nepoletí vám to. Reaguje jenom na mě."

"To mě ani trochu nepřekvapuje," odpověděl Milo v konverzačním tónu. "Jenže všechny počítače se dají přeprogramovat a ty určitě máš potřebný kódy a know-how jak to zařídit. Ze mám pravdu?"

Robin neodpovídal. Milo řekl: "Ashley, udělej to..."

Jeden z robotů najednou zamířil k Janě. Uvazovací chapadlo jí ovinul kolem pasu a bzučící řezný nástroj jí přiložil ke krku. Ztuhla strachem. "Ne...!" křičel Robin. Milo zdvihl ruku.

"Klid," řekl Robinovi. "Nic se jí nestane, pokud budeš souhlasit se spoluprací ve všech směrech, až dojde na modifikování tvojí mašinky tak, aby reagovala jenom na mě. Dáváš mi svoje slovo? Jinak tvůj Nebeský Anděl zemře a já použiju jiný, ještě nepříjemnější metody, abych tě získal ke spolupráci."

"Blufuje," řekla Jana Robinovi a pokoušela se nevnímat nástroj, co jí bzučel u krku. "Neublíží mi."

"Nebud' si tak jistá. Kromě toho, možná v tom rozhodným okamžiku nebude ta volba záležet jenom na mně. Možná vezme všechno do svých 'rukou' Ashley..."

"Nech ji," ozval se Robin roztřeseným hlasem. "Udělám, co budeš chtít. Přisahám."

"A já ti věřím, Robině ze Sherwoodu," smál se Milo. "Ještě nikdy jsem neviděl tak jasně planoucí lásku v očích. Vážně ti ta tvoje Marion úplně popletla hlavu. Hned jak budu mít čas, strávíme spolu několik moc zábavných hodin ve tvojí mašině, a ty mi ukážeš všechny zázraky, co dokáže. Hlavně mě zajímají zbraňové systémy. Ale teď mám na práci něco důležitějšího ... Ashley, doprovod' tyhle dva k Janě domů. Mám takovej dojem, že chtěj bejt sami. Ale bedlivě je sleduj."

"Počkej, Milo," zarazila ho Jana. "Co chceš dělat?"

"S várna dvěma? Teď nic, když budete spolupracovat a pěkně poslouchat."

"Ne, já myslím s flotilou ... a s lidmi na zemi."

"Říkal jsem ti, co chci udělat s flotilou - nastolit nový řád. A když se objeví nějaká známka odporu, bude okamžitě potlačena."

"Jo!" přidal se Ashley nadšeně.

"A pokud se jedná o obyvatelstvo Phoenixu Dva, toho, co z něj zbylo, tak ty se od teďka budou starat sami o sebe. Já flotilu nasměřuju k jihu. Je čas, abych se věnoval opozici, co ještě přežívá na obloze nad Jižní Amerikou..."

"Nevymýtíš aspoň hnízda Hazzini, než se vydáš na cestu?" zeptala se Jana.

"Dneska jsme usmazili určitě tisíce těch kreatur, proč bysme měli ještě víc plejtvat energii? Kromě toho, proč si s tím vůbec lámat hlavu? Phoenix Dva umírá. Epidemie, jak jsi sama zjistila, se nedá zastavit."

"Aspoň bys mohl zlikvidovat jeden zdroj infekce, kdybys vypálil hnízda. Dřív nebo později se Hazzini dostanou do dalších pozemských komunit."

"Je mi líto, ale postrádám tvůj zápal pro takovéhle tažení, moje milá Jano. Odved' je, Ashley."

Milo se díval, jak Jana a Robin za doprovodu čtyř robotů odcházejí z nemocnice a potom řekl: "Tak jo. Další zastávka je řidičí

místnost, kde bych si chtěl pořádně prohlídnout systémy silových zesilovačů! každé lodi." V očekávání si zamnul ruce.

"To bude moc veliká zábava."

"Nelíbí se mi to," ozval se rozmrzelý hlas robota.

"Co?" Milo byl překvapený. "Myslel jsem, že to je přesně cos chtěla, Ashley. Vždyť jsme o tom mluvili."

"Nemyslím to, myslím je. Pustíš je jen tak samotné. Víš, co spolu budou dělat."

Svitlo mu. "Jo aha." Ona - to - ne, v podstatě je to pořád ona - žárli. Nebo si to myslí, protože, jak pochopil, nedokáže mít skutečné pocity. Ale ať se jedná o náhražku nebo skutečnost, výsledek je stejný a on si ji bude muset podrobit. Smířlivým tónem Milo řekl: "To je jenom prozatím. Dokud od něj nezískám potřebné informace. Čím bližší bude jejich vztah, tím víc můžu věřit tomu, že bude spolupracovat, když ji budu mít jako rukojmí. Až budu ten létající stroj úplně ovládat, tak se může zlikvidovat."

"Dobře," řekla Ashley. "Ale nechápu, proč potřebuješ ten hnusnej stroj, když máš mě."

"My ho potřebujeme, Ashley, jako rezervu pro případ, že by se nám něco vymklo z rukou." Už nedodal, že ten stroj potřebuje jako pojistku pro sebe. Neměl vůbec představu, jak dlouho se bude moci spolehnout na Ashley. Když bude mít ten stroj, bude ji moci přinutit ke spolupráci, pokud všechno ostatní neklapne. Tak by se mohl hodit k úniku, kdyby došlo k nejhorsímu.

"A co Jana? Tu taky zlikvidujeme?"

"Ne, pokud bude hodná. S tou mám další plány." Podíval se na sebe. "Až trochu povyrostu."

"Tomu nerozumím."

"Mám v plánu vrátit se k fyzickému styku, kterého jsem si krátce užil s Janou Dorvinovou ve svém dřívějším životě."

"Aha," řekla Ashley.

"S ohledem na to, co se stalo, mi připadáš nadmíru veselý," poznamenala Jana, když se Robin usadil na gauč a usmíval se na ni.

"Proč ne? Pořád ještě Žiju a co je ještě lepší, jsem s tebou o samotě." Dotkl se své tváře. "Škoda té jizvy. Už jsem si na ni začal zvykat."

"Já ne. Byla strašná. Bez ní vypadáš mnohem líp." Jana ucítila příliv tepla v pohlavních žlázách a znepokojilo ji to. Ted' nebyla vhodná chvíle na takovéhle pocity. "Ale my nejsme o samotě," řekla podrážděně. "Roboti možná zůstali za dveřmi, ale buď si jistý, že nás sleduje Ashley."

"No a co?" Natáhl k ní ruku. "Pojď a sedni si ke mně."

"Ne - pojď se mnou do koupelny."

Zatvářil se překvapeně, potom se usmál a vstal. "Dal bych přednost ložnici, ale..."

Když zavřela dveře koupelny a otočila se k němu, objal ji. Nedbala o reakci svého těla z jeho blízkosti a odstrčila ho. "Poslouchej," šeptala, "tady nejsou žádné senzory. Prosadila jsem to. Patrně se to změní, ale docela jistě zatím ještě neměli čas, aby tu nějaké nové namontovali. Zatím si můžeme soukromě pohovořit."

"Prima. Miluju tě."

"Neblázni," odpověděla, i když jí jeho slova způsobila lehkou závrať. "Musíme se zamyslet nad tím, co budeme dělat. Víš, co se stane, až dáš Milovi, co chce. Zabije tě."

Robin se na ni pořád usmíval a opřel se o umyvadlo. "Miluješ mě? Myslím, že ano, ale chtěl bych to slyšet."

Chtěla zakřičet zplna hrdla, že ano. Matko Boží, co se to s ní děje? Řekla roztfeseně: "Můžeš být vážný, prosím tě?"

"Já jsem vážný."

"Budeš vážně mrtvý, jestli něco neuděláme! Ale nenapadá mě nic, co bychom mohli udělat ... s Milém a Ashley nablízku jsme úplně bezmocní. Napadá tě něco?"

Povzdechl si a zkřivil ruce. "Všechno, co můžeme dělat, je hrát na čas a čekat na příležitost."

"Příležitost? Příležitost k čemu?"

"Utéct ... nebo něco," pokrčil rameny. "Něco se naskytne."

"No, díky Matko Boží, že jsem měla to štěstí setkat se s tak velkým stratégem - už jsem se začala docela bát."

Zasmál se. "Bojíš se příliš."

Zasmála se taky. Bez ohledu na zřejmou beznaděj toho všeho si nemohla pomoci, ale jeho dobrá nálada na ni působila. Třeba to

koneckonců není všechno tak strašné, jak to vypadá. Možná má ještě v rukávu nějaký trumf...

Když ji znovu objal, neprotestovala a vzdala se úplně přívalu svých citů. Zachvěla se slastí, když se jeho lista přimkla k jejím. Matný pocit viny z toho, že prožívá tak intenzivní radost, se záhy rozplynul. Potom se nechala odvést ven a do ložnice. Položil ji na postel a pomalu ji svlékal. Potom se svlékl sám. Tentokrát zrak neodvracela.

"Nedotýkej se mě tam," řekla ospale. "Prosím."

Líbal ji mezi prsa. Přestal a položil si bradu na loket. "Tobě se to nelíbí?"

"Jednou jsem tam měla zranění ... odshora až dolů..." Prstem namalovala linku od krku dolů mezi řadry a na břicho.

Ruka jí připadala těžká. I celé její tělo. Byla unavená; propadala se do tepla, příjemného stavu polospánku. Milování bylo nádherně vyčerpávající.

"Ale já nevidím po zranění ani stopu," řekl Robin.

"Úplně se to zahojilo - na povrchu. Ale pořád je to citlivé. Nemám ráda dotek na tom místě... Udělal mi to Hazzini, skoro mě zabil."

Pohládl ji po tváři.

"Nemysli na to. Spi."

Postel se lehce zhoupala. Vzducholoď se pomalu dala do pohybu. Flotila mířila na jih a ti, kdo dole ve Phoenixu Dva zůstali naživu, budou ponecháni svému osudu. A Hazzini. Řekla: "Myslíš, že si Milo dělal legraci...?"

"O čem, miláčku?"

"O Hazzini ... říkal, že si myslí, že všichni, co se dostali na palubu, jsou mrtví."

"Tebe ty věci lekají, vid'?"

"Děsí mě. Pochopil bys to, kdybys jednoho viděl zblízka. Strašný. Jsou to čistě nenávistné stroje ... nenávistné stroje vyrobené člověkem, co nedělají nic, než že se rozmnožují, jedí a zabíjejí lidi. Jsou to živé zbraně. Představa, že by třeba i jen jeden byl na lodi... Br!" Zachvěla se.

Robin ji objal. "Haló, všechno je v pořádku. Už nejsi sama. Ted' máš mě. Vždycky tě ubráním."

Jana tomu hrozně moc chtěla věřit.

Milo se naklonil proti větru, který ho bičoval do očí. Skoro upadl a robot natáhl paži, aby jej přidržel. Milo se bál, stále totiž ještě moc nevážil, že ho ten sakramentský vítr odnese. "Pořád se ještě pohybujeme moc rychle!" křičel. "Zpomalit! Zpomalit!"

"Jsme na nulové pozemní rychlosti, Milo," hlásil robot Carlo-vým monotónním hlasem. Ashley trucovala a nemluvila s ním celé dopoedne, což potřeboval. "To je ten jihozápadní vítr; dosahuje rychlosti až čtyřicet mil za hodinu. Je to okraj bouřkové fronty, která se blíží od pobřeží."

"Krista pána," mumlal Milo. Podíval se na Robina, který vypadal tak klidně, až ho to dohánělo k zuřivosti. Ten bastard nedělal nic dobrého. "Tak hele, otevři tu věc a pak odstup."

Milo se podezřívavě díval, jak Robin otevřel poklop svého létajícího stroje, a potom podle pokynu odstoupil. Milo poslal dovnitř robota. "No?" zeptal se dalšího robota.

"Je to bezpečné," řekl Carl. "Můžeš jít dovnitř."

"Napřed ty," poručil Milo a mával Janinou zbraní na Robina. Robin mu vyhověl. Milo za ním opatrně lezl dovnitř.

Uvnitř bylo těsno. A tma. "Rozsviť," poručil.

Robin stiskl tlačítko na přístrojové desce. Žádné světlo. I samotná přístrojová deska byla tmavá. Robin začal mačkat tlačítka. Nedělo se nic.

"Co je špatně?"

Robin si povzdechl. "Myslím, že je vybitá baterie."

"Co? Na co si to tady hraješ? " Milo šťouchl Robina zbraní do boku.

"No, není to tak docela baterie. Je to palivová buňka. Ta poskytuje veškerou energii. Patrně potřebuje dobít. Měl jsem na to myslet ... ale nikdy jsem necestoval takhle daleko od habitatu."

"Pokoušíš se na mě něco hrát?" utrl se Milo a znovu ho šťouchl zbraní. "Koukej tu věc nastartovat! Víš, co se stane s Janou, jestli to zbodáš!"

Robin se otočil a podíval se na něj. "Říkám ti pravdu. Ta věc je netečná. Mrtvá. Palivová buňka potřebuje nabít."

"A jakpak tu prácičku můžeme udělat?" ptal se Milo.

Robin pokrčil rameny. "Nemělo by to být nic těžkého. Ve výklenku na trupu, kousek vzadu, je kontakt přerušovače.

Naiřď robotům, aby náležitě upravili vnitřní spojení a potom aby sem natáhli kabel z nejbližšího energetického zdroje."

"Jo, jednoduchý," zamumlal Milo. "Carle, jak dlouho to bude trvat?"

"Tu délku kabelu bude třeba vykuchat z lodního systému," řekl Carl. "Zabere to dvacet čtyři hodin. Kontaktní zařízení se dá vyrobit za pár hodin, když budu mít k dispozici specifikace."

"No, to je bezvadný," pronesl Milo sarkasticky. "To je všechno, co potřebuju." Byla to dlouhá noc. Na třech Nebeských Lordech vypukla otevřená vzpoura po odvysílání jeho ultimáta předchozího večera a potlačit ji bylo těžší, než očekával. Vlastně na Lordu Montcalmovi ještě vzpoura doutnala a on tam musel převést posily robotů z jiných lodí, čímž se nebezpečně rozptýlili. Měl podezření, že to byla chyba Ashley. Celou dobu odmítala spolupracovat a ještě ke všemu s ním odmítala komunikovat. Cítil se zranitelný. Potřeboval tenhle Zatracenej stroj.

Řekl Robinovi vztekle: "No dobře, máš dalších dvacet čtyři hodin, ale jestli ani potom ta věc nebude fungovat, tak už nebudu takhle laskavěj."

Zvonění vzdálených poplašných zvonů vzbudilo vévodu z opilého spánku. Vylezl z postele a potácel se krátkou cestou ke dveřím svého těsného pokoje. Zabušil na ně. Otevřel je jeden z jeho nevrlych strážců. "Co chcete teď, pane? Další víno?"

"Poplach," skřehotal vévoda. Měl sucho v krku. "Co se děje?"

"Nevím. Voss to šel zjistit." Druhý strážný spěšně přicházel chodbou. Vypadal otřesený. "Jsme obklíčeni!" křičel.

"Obklíčení čím? " chtěl vědět vévoda.

"Flotilou ... Islámský meč a ti další ... zase nás našli!"

17

"Ti tvoji Eloi mě fascinují, Robině," řekl Milo s plnou pusou opravdového kuřecího masa. "Strašně rád bych si je prohlídnul na vlastní oči. A ten habitat taky, samozřejmě."

Milo si hrál na vlídného hostitele. Jana si všimla, že již od rána má podstatně lepší náladu. Povstání na Lordu Montcalmovi bylo úplně potlačeno a práce na spojovacím kabelu s Robinovým létajícím strojem pokračovaly v plném proudu. Měl tak dobrou náladu, že dokonce naiřďil stažení strážných robotů a dokonce je pozval i na oběd. Jídlo servírovali Kish a Shan. Jana je navštívila a přesvědčila je, že je v jejich zájmu, aby zůstali na Nebeském Andělovi a aby se stali Milovými sluhy. Jak řekl Milo, bylo nepravděpodobné, že by na kterékoli jiné lodi dlouho přežili.

Jana řekla: "Mně Eloi připadají nechutní. Měli možnost udělat něco, aby pomohli světu po Genetických válkách a místo toho se odloučili a stáhli do umělého světa neustálé radosti."

"Jejich svět není o nic 'umělejší' než ten tvůj," řekl jí vesele Milo. "Prostě jenom vrátili své mozky na jinou úroveň než je ta přirozená, na kterou genové inženýři, kteří vyvinuli Super Standard, vrátili ty vaše, milá Jano. Jejich skutečnost je stejně hodnotná jako vaše. Všechno je relativní, nic není absolutního. Kromě toho, mají snad Eloi menší ambice než křesťanští a buddhističtí mniši z dávných dob? Ti se přece taky uzavřeli od okolního světa, aby našli stav absolutního klidu, 'jednoty s Bohem', nirvány nebo něčeho jiného..."

"Prosím tě, už žádnu z těch tvých lekcí, Milo," bránila se Jana unaveně. "Pokouším se jíst."

Jeho maska dobré nálady okamžitě spadla, potom řekl Robinovi: "Podle prvních údajů, co jsem měl o tvém stroji, mi připadalo, že máš jenom přestavěné Vznášedlo, ale když jsem si ho prohlídnul, tak jsem zjistil, že to zdaleka tak není. Není to vůbec artefakt Staré vědy, ale produkt Nové vědy. Takže někteří Eloi pořád mají zájem o fyzický svět; dost k tomu, aby vyvíjeli nové technologie?"

Robin zavrtěl hlavou. "Ne, to nedělají Eloi, ale programy na habitatu." Vysvětlil, stejně jako vévodovi a jeho lidem, jak Eloi, ještě než se z nich Eloi stali, vytvořili programy schopné takového vývoje, aby dokázaly zabezpečit Eloi ochranu proti jakékoli nové nečekané hrozbě.

Milo se usmál, když tohle slyšel. "Nové technologie ... všichni tam sedí v tom habitatu a programy dokážou víc." Jedovatě se na Robina usmál. "Stroj ví, kde je ten habitat, ne?"

"Ano," připustil Robin, "ale i kdybyste se tam vydal, nic tím nezískáte. Programy s vámi spolupracovat nebudou."

"Ale, jsem si jistý, že bych přišel na způsob, jak zajistit, aby se mnou spolupracovaly," řekl Milo šťastně.

Jana řekla Robinovi: "Nechápu, jak tě mohli nechat vyrůst tak, jak jsi. Proč tě programy nezničily, když viděly, že jsi atavismus nebo proč z tebe neudělaly Eloi?"

"Etický program by jim to nedovolil," vysvětlil jí Robin.

"Etický program?" zeptal se Milo rychle. "Co to je?"

"Další věc, kterou Eloi vyrobili, ještě než se stali Eloi. Protože věděli, že když se jednou přetvoří na Eloi, nebudou už mít vůbec smysl pro etiku, vyvinuli Etický program, aby to kompenzoval."

"Ale proč? Co to má za smysl?" zeptal se zjevně zmatený Milo.

"Etický program monitoruje samotné Eloi. Ubezpečuje se, že Eloi, ať už z rozmaru nebo náhodně, nedělá nic, co by mohlo ublížit jemu samotnému nebo někomu jinému. A jak už jsem říkal, programy pořád dál provádějí výzkum, který v sobě zahrnuje i praktický biologický výzkum. Někdy v sobě zahrnuje vytváření zárodků pro experimentální účely."

Etický program zajišťuje likvidaci zárodků po dvanácti týdnech jejich existence v souladu s ustanovením Organizace spojených národů..."

"Spojené národy!" vykřikl Milo. "Když byla sovětsko-americká aliance zrušena po rozpadu obou států, Spojené národy začaly prudce ztrácet moc. V době Genetických válek už bylo dávno po všem."

Robin se na něj podíval: "Eloi bylo bratrstvo oddaných vědců ... teda předtím. Dodržovat stará pravidla bylo otázkou cti."

"Když byli tak ctihodní, proč teda po Genetických válkách utekli ze světa?" zeptala se Jana.

"Já ti můžu říct jenom to, co jsem se dozvěděl od programů," odpověděl Robin. "Zdá se, že byli rozčarováni a sklíčení celou situací - a musíš si taky uvědomit, že to vypadalo tak, že vyprojektované epidemie rychle vymýtí zbytek lidí, co přežili Genetické války - a to je přimělo, aby opustili svou geneticky rozbouřenou pohádkovou zemi - udělali to jako gesto. Ale v každém případě proto jsem teď tady. Už jsem překonal limit dvanácti týdnů, když zjistili, že jsem atavismus Super Standardu. Etický program se postavil proti mé likvidaci nebo jakékoli formě dalšího genetického ovlivňování. Koneckonců, já si nezvolil existenci jako Eloi na rozdíl od ostatních ... s výjimkou náhradních klonů Eloi, ale to je zase něco jiného."

Milo se netvářil zrovna přesvědčeně. "A tebe vyvinuli přes těch dvanáct tejdnu náhodou? Jak je možný, že se takový superpro-gramy dopustily takhle stupidní chyby? Tady něco nehraje."

Robin pokrčil rameny. "Můžu jenom opakovat to, co mi bylo řečeno. Žádný jiný důvod pro moji existenci mě nenapadá."

Milo si zamyšleně projel rukou zbývajícími vlasy na hlavě, potom se na Robina usmál a řekl: "No, ať už je pravda jaká chce, my dva máme dobrý důvod k tomu, abysme byli vděčný za to, že existuješ." Obrátil se na Janu. "Nemyslíš?"

Jana měla z pohledu jeho očí pocit, jako by snědla něco hodně odporného.

"Chce tě vidět."

"Mě? Proč?" vykřikl vévoda a předstíral nezámě. "Copak neví, k jak dramatické změně v mém postavení tady došlo?"

"Byl informován, ano, ale odmítá jednat s matkou. Říká, že proto, že je to žena. Odporuje to jeho náboženství."

"A co ty? Slyšel jsem něco o tom, že prej jseš muž."

Princ se naježil, ale ovládl se. "Mě taky neuznává jako skutečného vládce Lorda Mordreda. Říkal mi 'chlapče' a ... mrzáku."

"Takže zase já mám riskovat kůži a jít na jednání s El Rasha-dem kvůli tobě a tvoji matce? Proč bych to měl dělat?"

Vévoda zkrřížil paže a opřel se zády o opěradlo křesla.

Princ si odkašlal a váhavě řekl: "Má podmínku, aby nezahájil

veliký útok na Lorda Mordreda - abys ty znovu dosedl na trůn." Vévoda zaklonil hlavu a rozesmál se. Potom řekl:

"Není divu, že jsi ke mně přišel sám. Tvoje matka musí určitě dštit síru. No tak dobře, přijímám vaši kapitulaci. Ještě si rozmyslím trest pro tebe, tvoji matku a vaše stoupence." Vstal. "Mezitím poletím na Islámský meč a udělám, co budu moci, abych zachránil situaci." Velmi pomalu, jako by mu každý jednotlivý pohyb ubíral sílu (což byla pravda), princ sklonil hlavu směrem k vévodovi a potícně řekl:

"Ano, otče."

O hodinu později, když seděl se zkříženými nohama ve společnosti El Rashada, jeho pocit triumfu zcela vymizel. Bylo víc než jasné, že El Rashadův motiv pro jeho znovunabytí "moci" neměl vůbec nic společného s altruismem.

"Jsi žalostný. Žalostný blázen," sdělil mu El Rashad. "Odmítl jsi mi poslušnost a přišel jsi o všechno. Říkal jsem ti, že mi máš toho pozemšťana dát. Moje mučení by z něho dostala všechna jeho tajemství, ale ty ne, zvolil jsi vlastní přesvědčovací metody. Vydal jsi se na vlastní pěst dobýt Nebeského Anděla a..."

"Já jsem neopustil vaši flotilu schválně," přerušil ho vévoda. "To bylo tou bouřkou ... ta nás rozprášila..."

"Ticho!" nařídil El Rashad. "Já vím, co se stalo. A teď se dozvídám, že ten pozemšťan spojil svoje síly s Nebeským Andělem, takže teď je ten úkol pro nás dvojnásobně složitý - to všechno tvojí zásluhou."

"Zradil mě ... jak jsem to mohl tušit?" hlesl vévoda zoufale. "Vypadal tak ... no, on a moje dcera byli... Byl jsem si jistý..."

"Přestal mluvit pod bezcitným El Rashadovým pohledem."

"Zkusíš to napravit," řekl mu El Rashad.

"Rád! Ale jak? Dám vám k dispozici veškeré své bohatství, samozřejmě, ale..."

"Napraviš to tak, že zaútočíš na flotilu Nebeského Anděla. Obětuješ sebe a svou loď tak, že do Nebeského Anděla narazíš. Tím my budeme mít možnost zahájit rozsáhlý útok kluzáků na další loď."

"Sebevražedný útok...?" zeptal se vévoda sklesle. "A, ehm, když to odmítnu udělat?"

"Potom tě vezmu a předám do rukou mučitelů. Po hodině jejich laskání dostaneš do ruky dýku. Ubezpečuji tě, že budeš moc rád, když si budeš moci sám podřezat krk."

Vévoda přikývl: "Ano, chápu." Strašně si přál, aby teď tady na jeho místě byla jeho žena a syn.

Jana se dívala na Robina, jak spí a divila se, jak za daných okolností může spát tak klidně. Věděl, protože ona mu několikrát opakovala, že jeho život bude pro Mila bezcenný v okamžiku, kdy od něj získá, co chce, a stejně jí po milování řekl, aby si nedělala starosti a usnul hlubokým spánkem. Ona ale ležela ve stavu neustálé úzkosti a spánek byl pro ni nemyslitelný. Nebyl hloupý, takže určitě věděl něco, co nevěděla ona, ale ji zlobilo až k zbláznění, že jí neřekl, co to je...

Robin byl klidný i při snídani, kterou jim servíroval podivně mrzutý Kish. Potom, když Kish odešel, naznačil, aby s ním šla do koupelny. Když byli uvnitř, šeptal jí: "Je čas, abysme udělali svůj tah."

Díky, Matko Boží, řekla si v duchu. Jen doufala, že ji Robin neoklame, ať už má na mysli cokoli. Z jejího pohledu nebyla cesta ven. "Pokračuj," vyzvala ho, "vysvětli mi, o co jde."

"Kousek odtud na téhle rovině je část otevřené paluby. Víš, kterou myslím?"

Přikývla. Právě odtud před těmi dlouhými měsíci odhodila do tmy Milovu lebku, když ještě měla syna. "Hned tam jdi," šeptal, "ale chovej se normálně, jako bys jen tak chodila po venku, aby ses pokochala pohledem a aby ses nadýchala čerstvého vzduchu. Přijdu za tebou do deseti minut."

"A potom co?" zeptala se a byla trochu zklamaná. "Skočíme přes palubu? Neříkej mi, že jsi tajně spíchnul pár padáků." S láskou se na ni usmál. "Něco lepšího. Toy - můj létající stroj tam pro nás přiletí."

Její naděje vzrostly a hned byly tytam, skoro zároveň. "Ale to přece nemůže! Roboti ještě nedobili palivovou buňku." Ptala se Carla na to, jak postupují práce, zrovna před snídaní. Roboti zatím dostali kabel ke stroji.

"To nevadí. V buňce je ještě dost energie. Dost na cestu na Šangri La a nazpátek. Napálil jsem Mila, aby si myslel, že stroj je nepohyblivý, tak, že jsem neudělal jeden základní krok k jeho aktivaci. Ted jdi..."

"Počkej! A co uděláme dál? Myslím, když se nám podaří dostat se na palubu tvého stroje."

"Musíš být optimista. My se tam dostaneme. Potom sletím dolů a přes řídicí místnost a na ten Sakramentskej centrální počítač vypálím laserový paprsek. Sbohem, Ashley."

"A co další Ashley na ostatních lodích?"

Pokrčil rameny. "Dáme jim stejnou medicínu, když to bude třeba." Potom ji chytil, a rychle a pevně políbil na ústa.

"Nerozumím tomu," zavrtěla hlavou Jana, když ji jemně postrčil ke dveřím. "Jak to zařídíš, aby tvůj stroj přiletěl na naši palubu?"

"Odpověď na to, miláčku," řekl záhadně, "je ve tvých rukách. A teď jdi! Všechno se brzy dozvíš..."

Uplynulo víc než deset minut. Byla si tím naprosto jistá. Kde je, říkala si úzkostlivě. Znovu se rozhlížela po palubě, bála se, že se každou chvíli objeví místo Robina nějaký robot...

Zhluboka se nadechla a přinutila se klidně stát. Věděl, co dělá - doufala - a od ní se očekávalo, že se bude kochat pohledem. Znovu se dívala dolů na zem a viděla signální bílé a žluté skvrny, které označovaly, že vzducholod' teď byla nad územím zaměřeným plísni. Povzddechla si, když si vzpomněla na svůj veliký plán na osvobození světa od plísně ... jaký byla blázen. Nikdy neměla naděje.

Ale co měl Robin na mysli, když říkal, že odpověď je v jejích rukách? říkala si v duchu. Podívala se na svoje ruce. Neviděla žádnou odpověď, tím si byla jistá. Netušila, že brzy na to měla přijít...

Když už čekala, jak odhadovala, déle než půl hodiny, povzdlechla si a vracela se zpátky v obavě, že se přihodilo něco strašlivého. Cestou do svého bytu potkala Kische, který se se skloněnou hlavou opíral o stěnu chodby. Vzhlédl a upřeně ji pozoroval s podivným výrazem ve tváři. Zajímalo ji, co se s ním děje. Je snad nemocný? Udělal mu Milo něco? Nepříjemné tušení jenom zvýšilo její strach.

Než stačila cokoli říct, ozval se v obhajovacím tónu: "Jsem rád, že jsem to udělal."

"Udělal co, Kishi? Jsi v pořádku?" Vzala ho za rameno a dychtivě mu hleděla do obličeje. Místo odpovědi zvedl ruku a ukázal na otevřené dveře do jejího bytu. Zamračila se a spěchala tam. O čem to jenom mluví? Je snad opilý nebo...? Zastavila se mezi dveřmi. Někáká ledová ruka prudce stiskla něco životně důležitého uvnitř jejího těla. Zasténala. Robin ležel na zádech na podlaze uprostřed obývacího pokoje. Vedle něho byla krátká kovová trubka.

Spěchala k němu a volala jeho jméno. Když si k němu klekla, znovu zasténala, když uviděla ránu na jeho levém spánku. Měl tam hluboký důlek, který prosakoval krví. Byl asi dva palce dlouhý a palec široký. Síla úderu musela být obrovská. Zdvihla hlavu a zaječela: "Ashley! Carle! Pošlete sem nějaké roboty! Chci, aby ho okamžitě odnesli do nejbližšího lékařského přístroje! Slyšíte!"

"Ano, já slyším," odpověděla Ashley. "A odpověď je ne."

"Co?" křičela Jana, nevěřila tomu, co slyšela. "Zbláznila ses? Robin může umřít, jestli už není mrtev! Přiveď pomoc!"

"Mně je jedno, jestli zemře," řekla Ashley.

"Miluju vás."

Otočila se. Kish stál ve dveřích a upřeně na ni hleděl. Byl bledý v obličeji. "Proto jsem to udělal. Kvůli vám."

"Tys to udělal Robinovi?" zeptala se udiveně. "Ale proč?"

"Právě jsem vám to řekl," odpověděl Kish bezvýrazně. "Protože vás miluju. Nebylo to spravedlivé - on přišel odnikud a vzal mi vás."

Pokoj kolem ní se začal točit. Kish by nedokázal pokusit se někoho zabít. Bylo to nemožné ... a přesto se to zjevně stalo.

"Kishi, nikdy jsi mě neměl. Robin mě tobě nerzal... Ale to nemá smysl. Hele, musíš mi pomoci dostat ho do lékařského přístroje. Pospěš si!"

Sklonil hlavu. "Ne. Nepomůžu."

"Kishi, dělej, co ti říkám!"

Ale on tam jenom v tichosti stál. Už na něj chtěla začít hulákat, když vtom se objevil Milo. Rozhlédl se a pomlaskával, když zjistil, jak vážně je Robin zraněn. "To vypadá ošklivě. A protože jsi to neudělala ty, řekl bych, že to udělal on."

Otočil se a ukázal na Kische, který tam stál a pořád upřeně koukal do země. Jana přikývla.

"Jak to mohl udělat?" zeptal se Milo, když pomalu přecházel ke Kishovi. "Myslel jsem si, že minervanští muži nejsou schopni fyzického násilí."

"Obvykle ne. Ale jsou i výjimky..." Vyjekla, když viděla, co se stalo dál. Zatímco Milo nebyl ani zdaleka tak mrštný jako svůj originál, přesto se dokázal pohybovat se šílenou svižností. Skočil Kishovi na záda a ještě než Minervan stačil zareagovat, svými dětskýma nohama mu pevně obepjal pas. Ruce mu položil na uši stále skloněné hlavy. Ve chvíli, kdy si Kish začal uvědomovat, co se děje, Milo mu hlavou surově škulbl. Ozvalo se zapraskání a potom Kish padal, hlavu na krku otočenou tak, že vypadal, jako by se udiveně díval přes rameno na Mila, kterého měl na zádech. Milo nasměroval tělo na zem a odskočil. "O jednu výjimku miň," mlaskl spokojeně, když přispěchal zpátky k Janě a Robinovi.

"Ashley, rychle sem pošli nějaké roboty!"

"Ne!"

Milo překvapeně zamrkal a zíral na strop. "Ty odmítáš?"

"To teda jo."

"Ale já myslel, že se ti tenhle chlápek líbí."

"Jo, líbil se mi. Byl skvělejší."

"Tak proč mu nechceš pomoci do lékařského přístroje?"

"Protože nechci, aby ho měla ona," řekla Ashley nedůtklivě.

Milo se podíval na Janu a přejel si rukou přes hlavu. "Kriste Ježíši," zamumlal. Potom jí řekl: "Pomoz mi ho zvednout -donesena ho do nemocnice sami."

Jana se už chystala k akci, když Ashley tiše řekla: "Ne." Potom se na chodbě ozval rachot kovu a do místnosti vstoupili tři roboti a zablokovali dveře.

Milo řekl rozzlobeně: "Hergot, Ashley, já ho potřebuju! Bez něj nedokážu přeprogramovat ten jeho stroj. Bude to k ničemu!"

"To je dobře," ozvala se Ashley. "Řekla jsem ti, že ten stroj nepotřebuješ. Máš mě."

"Kriste Ježíši," mumlal znovu. Podíval se na Janu a zašeptal. "Ta děvka je žárlivá na všechno - na něj, na tebe a teď i na tu blbou mašinu."

"Já to slyšela!" ozvala se Ashley. "Já nejsem žárlivá!"

Robin zasténal. "Díky, Matko Boží -ještě žije," vykřikla Jana a klekla si k němu. Robin otevřel oči, ale měl nepřítomný pohled a hodně rozšířené zornice. "Robině, slyšíš mě?"

Milo klečel z druhé strany a začal ho poplácávat po tvářích. "Hej, Robině, já jsem Milo! Promluv na mě! Mám několik moc důležitých otázek, musíš mi na ně odpovědět." Jana ho popadla za zápěstí a odstrčila mu ruku. "Neopovazuj se ho ani dotknout, ty maniaku!" zasyčela na Mila. Potom zdvihla hlavu a nahlas řekla: "Ashley, trvám na tom, abys nás nechala odnést ho do nemocnice."

"Von je živý, jo?"

"Ano ... ano."

"Tak to možná přežije."

"Ano, možná to přežije dokonce i bez pomoci lékařského přístroje," řekla Jana zoufale. "Takže nebude vadit, když nám dovolíš ho do jednoho dát, ne?"

"Jestli přežije, tak ale ne tady," řekla Ashley a podlaha se zatřásla.

"Klesáme," poznamenal Milo.

"Vyhodím ho na zem," oznámila Ashley a když mluvila, začali se roboti přibližovat. Nesmířitelně odstrčili Janu a Mila z cesty a mířili k Robinovi. Když ho zdvihli, Jana se okamžitě rozhodla. Věděla, že stejně nemá na vybranou. "Jestli ho vysadíš na zem, tak udělej totéž i se mnou," řekla.

"To je ale nápad!" zaradovala se Ashley. "To udělám s radostí..."

18

Vévoda du Lucent s obavami hleděl na šedou oblohu nad sebou. Byl ošklivý den s nízkou oblačností a neustále mžilo, čekal, že se každou chvíli z mraků vynoří Nebeský Anděl a až se to stane, věděl, že jeho osud bude zpečetěn. Po obou stranách trůnu v řídící gondole byli dva El Rashadovi válečníci oblečení do černého, zahnuté meče měli vytažené a položené přes zkřížené paže. Další dva válečníci byli u hlavního technika. Až se ta druhá flotila objeví, bylo jejich úkolem zajistit, aby vévoda a jeho lidé splnili El Rashadův rozkaz pokusit se narazit do Nebeského Anděla. Sami byli připraveni zemřít, jak mu řekl El Rashad, ve jménu "Alláhovy slávy". Vévoda úpěnlivě žádal ve jménu svého náboženského přesvědčení, jehož pravidla, jak mu vysvětlil, výslovně zakazují jakoukoli sebevraždu, ale El Rashad naproti tomu poznamenal, že vzhledem k tomu, že jeho víra je špatná, nemají její zákonitosti žádnou váhu a on je může s klidem obejít. Tak jako tak jako "bezvěrec" je stejně prokletý, ať udělá cokoli.

Nic z toho vévodu neuklidnilo.

Cítil se velmi osamělý. Chyběl mu jeho poradce baron Spang. Baron by možná přišel s nějakým nápadem, jak se z téhle léčky dostat. Vévoda sárn neviděl žádné možné řešení.

Upřeně pozoroval zemi. Letěli nízkou jen v patnácti stech stopách - a rozeznával pobožené budovy pod nánosy plísň. Možná město nebo trosky velkoměsta, kde byl život naposledy za Genetických válek. A taky smrt...

Vévoda se zachvěl a pokoušel se v sobě posbírat optimismus. Když se nakonec objevil, byl jako vyzáblá zvířátko, které s sebou přineslo myšlenku o tom, že viditelnost je tak špatná, že nikdy Nebeského Anděla s flotilou nenajdou.

Najednou se cítil trochu povzbuzen.

Jana neprosila Ashley, aby změnila svůj úmysl. Jediný ústupek, kterého se jí podařilo docílit, byl, že si mohla zabalit batoh se

dvěma spacími pytlí, malým množstvím potravin, dvěma polními lahvemi vody a základními zdravotnickými potřebami. Teď ona a Robin byli na nákladní plošině jednoho přepravníku, už je měli spouštět na zem. Milo se díval. "Vypadá to, děti, že to myslí vážně," řekl a znělo to vskutku lítostivě. "Mrzí mě, že to musí takhle skončit - prožili jsme spolu zajímavé chvíle."

"I tak by se to dalo vyjádřit," odpověděla suše. "Takže tě můžu poprosit o laskavost?"

V okamžení byl ve střehu. "O jakou? Moc toho u sebe zrovna nemám."

Ukázala na zbraň, kterou měl za páskem. "Dej mi tohle. Víš dobře, že dole v té plísni bychom beze zbraně nepřežili ani hodinu."

Chvilku o jejím požadavku uvažoval a potom přikývl. "Tak jo, já s tím souhlasím. A co ty, Ashley?"

"Dělej si, co chceš," odpověděla Ashley a znělo to, jako by se nudila.

Milo předal zbraň robotovi s tím, aby ji podal Janě, až bude klec na zemi. "Začínáme klesat," oznámila Ashley a klec sebou škubla. Když robot se zbraní cupital na palubu, Jana se rychle chytla jednou rukou zábradlí a potom si klekla, aby druhou přidržela ležící Robinovo tělo. Pořád byl napůl při vědomí, ale zatím neřekl vůbec nic.

Klec projela vnějším trupem lodi a ukázalo se, že byla spuštěna do bouřky. Jana i Robin byli záhy promočeni.

Nebeský Anděl se vznášel jen ve výšce asi osm set stop a klec brzy narazila na zem. Robin zasténal. Robot jí podal zbraň a řekl ostře Ashleyiným hlasem: "Ven."

"Měla bys mi s ním pomoci," navrhla jí Jana. Společně potom vynesly Robina z klece a položily ho na houbovitou zem. Robot potom spěchal zpátky do klece. "Ashley..." zavolala Jana.

"No, co je?"

"Tohle," řekla Jana a vystřelila. Robot zaskřípal a zavrzel, jak spadl a do všech stran z něj prýštily modré jiskry. Potom se klec rozkolébala a začala se zdvihat. Jana věděla, že to bylo hloupé a zbytečné gesto a že mrhala náboji, ale stejně byla ráda, že to udělala.

o vzpomínky Simonovy osobnosti, které se mu ještě občas ozývaly v mysli; obtěžovala ho samotná tělesná schránka. Hormonální soustava dítěte narušovala myšlení dospělého, kterým byl dětský mozek přetížen. To se projevovalo nejrůznějšími způsoby. Například dokonce i teď se musel Milo ovládat, aby ne-napřáhl ruce, nerozběhl se po chodbě a nedělal při tom vrrrm vrrrm.

Až dospěje, kolik z jeho osobnosti mu ještě zůstane? Kolik z Mila Haza zmizí mocnými přírodními silami, které divoce pádí jeho mladým tělem? Dokáže se ovládat až do doby, kdy se mu tělo a mysl vyvinou tak, že budou jedno druhému odpovídat...?

"Ježíši Kriste!" vykřikl. Další důvod, proč litoval Janina vy-puzení, mu teď právě vytanul na mysli - chyběla mu matka. Když Milo vešel do řídicí místnosti, Carl ohlásil: "Milo, na radaru jsem objevil pět vzducholodí, které se pohybují tímto směrem z jihozápadu."

Milo automaticky pohlédl na nebe, ale samozřejmě zatím nebylo vidět nic. "Flotila ... flotila z jihu, o které se zmiňoval Robin. Za jak dlouho sem dorazí?"

"Pohybují se velmi pomalu," řekl Carl, "jen 35 mil za hodinu. Předpokládáný čas setkání, zůstaneme-li nehybní, 10.50-" Potom se do toho k Milově nelibosti vložila Ashley: "Pojďte, pustíme se do nich!"

"Myslím, Ashley," řekl Milo klidně, "že by bylo lepší nechat je, aby připluli oni k nám. Nemají radar, takže my prostě jenom počkáme v mraku, až se dostanou hodně blízko k nám a potom je pořádně překvapíme. To by mohla být docela legrace, co myslíš?"

"Jo, asi jo," řekla váhavě.

Oba se měnily na děti, posteskl si v duchu hořce. Kromě toho ona prodělávala regresi rychleji než on. Přemýšlel toužebně o Ro-binově stroji, který tak zbytečně sedí na horním trupu. Až bude po bitvě, tak uvidí, jestli ho Ashley nechá nastoupit a zablblnout si trochu s ovladači. Nějak mu připadalo, že mu to asi nedovolí...

Pomaličku se přibližovali ke konstrukci. A od střetnutí s odul-

čem už s plísní neměli žádné potíže. Během chůze Jana přemýšlela, jak to Robin myslel, když říkal, že odpovědná to, jak pro ně doletí létající stroj na palubu, je "v jejich rukách". Podívala se střídavě na obě ruce. Potom si všimla prstenu, který jí Robin dal. Mohla by snad za odpověď být tady?

"Robině, je to tohle? Je to ten prsten?" zeptala se rozrušeně. Přinutila ho stát, stoupla si čelem k němu, a přidržovala ho za ramena, aby neupadl. "Je to ten prsten?" zeptala se znovu, ale on na ni jen nepřítomně zíral.

Pomalou ho posadila, potom stáhla prsten a bedlivě si ho prohlížela. Připadal jí jako úplně obyčejný, když ho obracela v prstech. Nakonec zkusila stisknout drahokam. Se slabým cvaknutím vklouzl do zlatého kroužku. To ji rozrušilo. Takže to je ten prstýnek! Podívala se v očekávání nahoru, kde z jakéhosi důvodu zůstal v nízkých mracích viset Nebeský Anděl. Doufala, že každou chvíli uvidí Robinův létající stroj, jak se řítí přímo k ní...

Minuly dlouhé minuty, ale stroj se neobjevil. Tiskla diamant znovu a znovu a nakonec toho znechuceně nechala.

"Takže konec kouzel," zamumlala, když znovu Robina postavila. Prsten nebyl zjevně nic jiného než prsten - s uvolněným lůžkem drahokamu.

Jak šli dál, Jana se pořád dívala nahoru, co kdyby přece jen. Ale bylo jí jasné, že se jenom chytá stébla. Potom se sama sebe ptala, proč flotila neletí dál. Možná jí Ashley připravila nějaký krutý žert. Nechá ji a Robina skoro dojít až k přistřešku a potom je v poslední chvíli sestřelí laserem? Nedivila by se tomu.

Když byli blízko velké budovy se střechou, Janě se ulevilo, když zjistila, že pomalu přestává pršet. Podívala se nahoru. Mraky se začaly protrhávat.

Pak si ale uvědomila, že když bude jasno, budou oba snadnějším cílem. Přiměla Robina, aby se pohyboval rychleji.

"Je to beznadějný," oznámil vévoda kontrolní gondole nahlas. "Asi jsme se minuli a nevíme o tom. Nebeský Anděl se svojí filotilou může teď být klidně stovky mil na jih od nás."

"Jestli se ale pohybují," řekl hlavní technik, "mohli prostě zů-

stát ve statické poloze nad tím městem, kde jsme je viděli předtím. Jestli tomu tak je, měli bychom se s nimi dostat do kontaktu za sedm hodin."

"No, to je bezvadný," zamumlal vévoda.

Za chvíli hlavní .technik oznámil:

"Mraky se začínají protrhávat..."

"No, přesně to jsme potřebovali," zavrčel si vévoda pro sebe. Nahlas potom řekl: "Panebože!"

Napřed si Jana myslela, že slyšela bouřku. Širokým údolím, v němž se nacházelo tohle sídlo, se neslo tlumené dunění. Potom se to ozvalo znovu a ona poznala, že to není bouřka. Střelba...

Vzhlédla. I když ušli půl míle, došli tak akorát těsně před nos napůl ukrytého Nebeského Anděla, co nad nimi stále ještě visel. Potom uslyšela kvílení pomocných raket, jak Nebeský Anděl měnil výšku. Vzducholoď už nezůstávala ve statické poloze, ale dala se do pohybu. Ano, Nebeský Anděl se vydal na cestu a zároveň začal nabírat výšku. Další střelba. Co se děje? Jana postavila Robina a dívala se ke vzdálené řadě kopců, které tvořily jižní hranici širokého údolí. Potom spatřila za rozplývajícím se mrakem nejasný obrys, který rychle nabýval tvaru Nebeského Lorda. Blížil se. A za ním ještě další.

Nebeský Anděl se otočil a letěl k nim. Ostatní lodi z flotily udělaly totéž. Na nebi už bylo vidět tyrkysové laserové paprsky, ale Jana zie zkušenosti věděla, že v tomto postavení a v těchto povětrnostních podmínkách, když bylo zataženo, nebudou zcela účinné. Potom na horizontu uviděla dalšího Nebeského Lorda. Musí jich být celá flotila. Je to ta, o které mluvil Robin?

Najednou si uvědomila, že Robin stojí na otevřeném prostranství a znovu ho přiměla k tomu, aby se belhal k široce otevřenému vstupnímu otvoru na straně stavby. Ocitli se v rozlehlém plochem prostoru, kde se nacházely zbytky mnoha vozidel napadených houbami. Domnívala se, že to jsou vojenská vozidla.

Šli do stínu čehosi, co kdysi mohl být vchod do budovy. Posadila Robina, opřela ho zády o stěnu a potom se vydala dál na průzkum se zbraní v ruce. Obezřele se kolem sebe rozhlížela. Byli v široké temné chodbě. Nikde ani stopy po jakékoli zákeřné houbě jako byla mutantní oligospora, která se ukrývala na stropě.

Za chodbou Jana uviděla zamlžené světlo. Šla dál a uvědomila si, že šlape na rozdrcené sklo. Chrupalo jí pod nohama. Když vyšla ven, ocitla se na vysokém balkoně.

Viděla, že vnitřní prostory stavby jsou mnohem větší, než napovídal pohled zvenčí, protože stavitelé se prokopali hluboko do země. Část střechy se propadla a jeskyňovitý prostor zalévalo světlo, které sem tím otvorem pronikalo. Balkon, na kterém Jana stála, byl jedním z mnoha, které čnely nad rozlehlým prostorem. Některé už byly napadené houbou natolik, že se propadly na podlahu hluboko dole. Na zemi pokryté lomovým kamenem byly tři velké kruhové prázdné nádrže. Soudě podle jejich umístění uprostřed to patrně byly fontány.

Všechny různé roviny nad a pod balkonem, na němž Jana stála, byly propojeny trubicovitými výtahovými šachtami a dlouhými prudkými schodišti.

Jana si domyslela, že v dobách, kdy tu všechno normálně fungovalo, byly schody pohyblivé.

Další způsob, jak bylo možné dostat se z jedné roviny na druhou, byla mírně se svažující cestička pro pěší, která ve spirále obepínala celou budovu.

Kladla si otázku, jakému účelu tohle místo mohlo sloužit - docela určitě to nebylo vojenské zařízení. Vrátila se k Robinovi, zatím byla spokojená s tím, že je v pořádku, potom vyšla zase ven, aby se podívala, co se děje na obloze. "Všechny kluzáky jsou pryč, pane!" oznámil hlavní technik. Vévoda ocenil tuto informaci napjatým přikývnutím. Pro změnu si zbožně přál, aby byl jedním z nich.

Jakmile našli Nebeského Anděla ve flotile vzducholoď nad údolím, zdráhavě dal pokyn ke změně kurzu. Neměl jinou možnost - s muslimským bojovníkem po své pravé ruce, co měl meč tasený v takové poloze, která se dala vysvětlit jediným způsobem.

Dostali už několik laserových zásahů, ale zatím je chránil oblak. Trup byl na několika místech poškozen a byly už i první oběti,

ale všechny činné pomocné rakety zůstaly nedotčeny a nevypukl žádný závažný požár. Zatím.

Ted' byli asi tak půl druhé míle od Nebeského Anděla a ti, co byli na palubě, odhadli jejich záměr vrazit do vzducholoď, protože Nebeský Anděl začal v ostrém úhlu stoupat, i ostatní z flotily Nebeského Anděla soustředili své rakety, střelbu a laserové útoky na Lorda Mordreda a El Rashadovy flotily za ním si vůbec nevšímal.

"Podívejte!" vykřikl někdo. Ve chvíli, kdy bylo varování vyřčeno, přišlo příliš pozdě. Laserový paprsek tří nebo čtyři palce široký, rozptýlený ve vodních kapkách mraku, už zasáhl celou délku řídicí gondoly. Nikdo nebyl zasažen, ale v zadní části řídicí místnosti došlo ke zkratu v místě, kde se paprsku do cesty připletlo nějaké elektrické zařízení. Vzduch se začal plnit dýmem.

Ted' už ani ne mluvil, říkal si v duchu vévoda a sledoval situaci očima plnými slz. Dokonce i při rychlosti, jakou Nebeský Anděl stoupal, odnášela trajektorie Lorda Mordreda kurzem, který musel nevyhnutelně vyústit v kolizi. Zasáhnou Nebeského Anděla ze strany...

Potom došlo k prudkému nárazu a vévoda skoro vypadl ze svého sedadla. K jeho spokojenosti oba válečníci, co ho hlídali, ztratili rovnováhu a upadli. "Plynová buňka číslo čtyři...!" křičel hlavní technik. "Hoří!"

číslo čtyři! Vévoda se snažil vzpomenout si, jestli vedle buňky s vodíkem jsou buňky plněné héliem nebo další s vodíkem. Zaznamenal, že už nyní prudce ztrácí výšku. Ted' není žádná naděje na kolizi s Nebeským Andělem.

"Nebudeme útočit! Začněte klesat, rychle!" rozkázal.

"Ne!" křikl bojovník po jeho pravici, ten, co mluvil francouzsky. "Pokračujte! Pokračujte!" hulákal ten člověk a hrozil vévodovi mečem.

Ale potom následoval ještě prudší náraz, po němž vzplála další vodíková buňka. Bojovníci, co u něj stáli, v šoku upadli. Vévoda neváhal. Vytáhl malou dýku, kterou měl ukrytou pro nejvyšší nouzi - raději to, než zemřít v pekle - vrhl se na muslima napravo a podřezal mu krk. Celou dobu přítom na techniky křičel: "Zabijte je!"

* * *

Jana v posvátné hrůze sledovala, jak starý Nebeský Lord, co se očividně pokoušel narazit do Nebeského Anděla, dostal další zásah lasery a začal hořet. Jako první vzplála přední vodíková buňka. Po celé délce trupu se objevovaly plameny, rychle se šířily a splývaly ve větší ohně. Jasně plameny šlehaly vysoko do vzduchu nad trupem vzducholoď. Potom začala hořet další buňka umístěná uprostřed lodi. Umírající vzducholoď v plamenech proletěla pod stoupajícím

Nebeským Andělem, který pořád vystřeloval do jejího vybuchujícího trupu laserové střely. Jana byla celou tou scénou tak ohromená, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že hořící Nebeský Lord padá přímo na její útočiště.

19

I Milo překvapilo, jak moc byla vzducholod' poškozena. Připadalo mu, že kam dohlédne, vidí jenom hořící vrak. Žádná loď té druhé flotily neunikla. Různé Ashley je začaly pronásledovat a zapalovaly je. Kromě vraků sražených vzducholodí bylo údolí rovněž poseto rozbitými zbytky kluzáků, mnohé z nich taky hořely. Některé kluzáky ve zmatku přistály na Ashleyiných lodích - Milo už je nepovažoval za své lodi - a začaly chrlit vojenské oddíly, ale bylo jich příliš málo na to, aby představovaly skutečnou hrozbu a byly rychle přemoženy.

Otočil se na obrazovky monitorů, které sledovaly zemi. Bylo tam mnoho těch, co přežili. Jednotlivě nebo po skupinkách opouštěli hořící Nebeské Lordy, které jim byly od narození domovem. Jak pro ně asi musí být zvláštní ocitnout se na zemi, pomyslel si Milo. A jak to musí být strašné za těchto podmínek. Mnozí měli sežehnuté šaty, někteří i ošklivé popáleniny. Ti popálení nebudou žít moc dlouho, ani když je Ashley nezabije. Zatím nezaútočila na žádného z prchajících. Ozval se:

"Neříkej mi, že je to od tebe gesto milosrdenství, Ashley. Dole jsou pořád ještě živí lidé."

"Líbí se mi, jak tam takhle pobíhají, celí vyděšení a šílení. Kromě toho nemám energii. Nechci používat lasery, dokud ji nebudu mít doplněnou."

"No, ano, dneska jsi byla vážně pilná holka. A co dál, jestli se můžu zeptat?"

"Chci vysadit na zem naše cestující. Nejsou nic než paraziti. Nepotřebujeme je."

"Cože, všechny?" zeptal se znepokojeně. "Ty chceš zlikvidovat celou flotilu?" Ta myšlenka se mu nezamlouvala. K čemu mu bude pozice panovníka, když nebude mít žádné poddané?

"Jo, všechny do jednoho."

"Hele, nebudeme s tím moc pospíchat. Necháme si nějaký čas na rozmyšlenou."

"Už jsem si to rozmyslela. Chci je shodit," řekla Ashley pevně.

"Udělej to pro mě, prosím tě, a chvíli s tím počkej, ano?" požádal ji.

"Proč?" zeptala se podezřívavě.

"Ashley, buď rozumná, co to bude za legraci zbavit se jich všech? Nech tu aspoň nějaký. Jen tak, pro zábavu."

"Pro zábavu?"

"Jo, baví tě, ne? A můžeme pro ně vymyslet ještě další hry něco nového. Kromě toho mám dobrý důvod k tomu, abych si některé nechal."

"Ajakej?"

"Budu potřebovat dámskou společnost."

"Já jsem dámská společnost," poznamenala.

"To samozřejmě jsi," řekl opatrně. "Ale já mluvím o ženském mase. To je věc, to musíš uznat, kterou ty postrádáš."

Věděla jsi, jaké úmysly mám s Janou. No, a teď, když ses jí zbavila, budu potřebovat náhradu. Možná i víc než jednu, zamysli se nad tím. Jen mě nech prohlédnout si naše pasažéry, než je hodíš přes palubu."

Po dlouhé odmlce odpověděla: "No dobře."

Pořádně se mu ulevilo: "Dobře. Takže do zítřka o tom nebudeme mluvit."

"Dobře," řekla znovu.

Za chvíli, když se loď zase vydala na jih, stál Milo vzadu v řídicí místnosti a díval se na údolí, z něhož stoupaly sloupy dýmu.

"Sbohem, Jano," zamumlal.

Nakonec to nebylo vojenské zařízení, byl to nějaký velikánský obchod. Nebo spíš celá řada různých obchodů pod jednou velikou střechou. Jana na to přišla, když zašla do té budovy hlouběji; a to v době, kdy vzdušná bitva byla v plném proudu. První zasažená vzducholod' proletěla přímo nad ní a odpadávaly z ní hořící trosky, nakonec skončila o pár mil dál. Dívala se na velikou ohnivou kouli, která stoupala nad rozpadajícím se trupem a pochybovala o tom, že by snad někdo na palubě mohl takové peklo přežít. Potom vzplanula další loď zasažená laserem a Jana viděla několik kluzáků a mnoho parašutistů, jak se snášejí z oblohy. Jeden

kluzák dopadl docela blízko a Jana se v té chvíli rozhodla Robina odtáhnout ještě dál do budovy.

Šli dolů po svažující se cestičce. Jana si všimla, že i když už dávno byly výlohy obchodů rozbité, uvnitř zůstalo zboží nebo spíš v mnoha případech zbytky zboží. Přemítala o tom, proč to místo nikdo nevyplnil. Možná to bylo místo, kde se vyskytoval dýmějový mor... Při té myšlence jí nebylo zrovna dobře po těle, ale vzpomněla si, že přežila dlouhý pobyt ve městě Nebeská věž, známém místě dýmějového moru.

O kousek dál našla první tělo. Vypadalo jako hromada cárů na cestičce, ale když přišli blíž, uviděla bílé kosti.

Zamračené zůstala stát. Nemohl to být původní obyvatel - jeho kosti by už dávno byly pokryté prachem. Ne, ty kosti náležely pozdějšímu návštěvníkovi. A soudě podle rezavější zbraně s dlouhým bubínkem, která ležela kousek od těla, jednalo se o nájezdníka. Ale co ho nebo ji zabilo? Hlad? Mor...?

Když usadila Robina se zkříženýma nohama na cestu a oťrela mu sliny z brady, přistoupila ke zbytkům a špičkou boty velmi opatrně šťouchla do rozkládajících se šatů. Tělo leželo obličejem k zemi. Když do toho šťouchla ještě jednou, pod kapucou zaskvětila lebka. Naklonila se a v šeru si ji prohlížela. Ulevilo se jí. Vzadu na lebce zahlédla malou díрку a když lebku otočila, našla stejnou díрку i vpředu, těsně nad očima. Žádná oběť moru; on nebo ona byl zastřelen laserem. Znovu přiměla Robina k chůzi a za chvíli narazili na další hromádky cárů a kostí. Po krátkém ohledání zjistila, že i tito lidé leželi obličejem k zemi. Zdálo se, že stejně jako ten první, i oni měli namířeno nahoru po cestě a někdo je zastřelil zezadu. Byl to snad následek hádky mezi různými frakcemi jejich gangu? Ale nájezdníci neměli lasery...

Šli dál, Jana přemýšlela. Pokud nájezdníky nezabili nějakí další nájezdníci, co je tedy zabilo?

Údolím se rozléhal hluk, který vnikal do jeskyňovité budovy děravou střechou. Další Nebeský Lord a jeho smrtelný bolestný zápas, usoudila Jana.

"Ahoj, vy tam! Nepůjdete se podívat dovnitř, co vám tady můžeme nabídnout?"

Jana poskočila leknutím. Rychle se otočila, skoro pustila Robina. Hlas vycházel zevnitř obchodu, který právě měli. Podívala se na postavu, která se pohybovala v jeho potměšilém interiéru, potom zevnitř vyšla nahá žena a usmívala se na Janu. Za ní vyšly další čtyři ženy, také nahé. Ta první se pořád usmívala a prudce se otočila.

"Hezké, že? Je to z naší nové kolekce ze světového módního střediska Melbourne v Austrálii. Model je vyroben z nejnovější vyvinuté biovlákna stejně jako jiné melbournské modely..." Žena se potočila a ukázala na čtyři ženy, co stály v řadě za ní.

Jana úplně ochromeně zírala na těch pět nahých žen a mysl jí vířila. Kdo je to? Co tady dělají? Proč jsou nahé? A o čem to, pro Matku Boží, mluví?

"...Prosím, pojdte dál a vyzkoušejte si jeden z nich. Co třeba ten, co mám já na sobě? Cena je na originální výtvar velmi rozumná - pouhých dvacet osm tisíc dolů. Zdarma dostanete ještě brýle a nejlepší japonské šampaňské..."

"Ano, prosím, jen pojdte dál!" sborem dychtivě přitakávaly ostatní ženy.

Jana nakonec našla řeč. "Kdo ... kdo jste?"

Ženy její otázky nevěnovaly pozornost. "Pokud si tyto modely neobleče skutečná, živá osoba, nebudete mít z jejich krásy ten pravý užitek. Na bakterie působí teplotní výkyvy na povrchu vašeho těla a výsledky jsou skutečně ohromující..."

Jana si všimla něčeho divného - no, dokonce ještě divnějšího na těch ženách. Neměly totiž pupíky. Nejsou skutečné, řekla si. Jsou to roboti. Velmi povedení roboti. Po všech těch letech pořád ještě fungují. Byli automaticky aktivováni její přítomností. Energií je patrně zásobovaly sluneční paprsky ze střechy. Pokud tomu tak je, znamená to, že ostatní součásti zařízení mohou fungovat...

"...Biovlákno se rovněž uzpůsobuje vnější teplotě, která mění jeho strukturu tak, aby vám bylo neustále příjemně..."

Jana přistoupila blíž k té první ženě a viděla, že její "kůže" byla pokryta žilkami. Zadívala se do jejich hezkých očí a řekla:

"Viditelné?"

"...Vlákno vyžaduje minimální údržbu - je třeba je jenom pravidelně jednou týdně máčet v destilované vodě..."

Žádná reakce. Velmi primitivní základní funkční program, řekla si Jana. Opatrně šťouchla robota do paže ukazováčkem. Neu-cítila skoro žádný odpor a snadno pronikla vrstvou jakoby kůže, jenom to trochu puklo. Jana znechuceně a rychle vyndala prst. V robotově paži zůstal čistý otvor.

"...Vlákno se samozřejmě nikdy nezašpiní. Nebiologické látky budou odvrženy, biologické zpracovány."

Jana věděla, že robot hovoří o nějakých starých šatech nebo jiném oblečení, které se už dávno rozpadlo. Roboti zastávali funkci figurín. Chodící, mluvící figuríny. Z jakéhosi důvodu jí tahle myšlenka připadala nevýslovně smutná a chtěla se odtud co nejrychleji dostat. Otočila se a pospíchala z obchodu. Uslyšela, jak za ní figurína říká: "Je nám líto, že nemůžete zůstat déle. Až budete mít více času, zajděte k nám, prosím, znovu. Jsme tu stále."

Jana znovu postavila Robina a s rozmrzelostí si všimla, že zatímco byla v obchodě, Robin vyprázdnil svůj močový měchýř. Uvědomila si, že je z něj dítě. Rána do hlavy jej okamžitě změnila z inteligentního, silného mladého muže v bezmocné dítě. Jak jsme všichni křehcí, pomyslela si, a kladla si otázku, jestli má Robin myšlení poškozeno navzdory nebo jestli je nějaká naděje na to, že se všechno vrátí do normálu. Tedy, pokud se bude léčit - a zdálo se, že na to není naděje vůbec žádná.

Sestupovali dál, Jana teď obezřele prohlížela každý obchod, který měli, pro případ, že by nějaké automaty reagovaly na jejich přítomnost. Ale i když se z několika míst ozvaly nahrané hlasy, které je vybízely, aby vešli a porozhlédli se, nikde nebyla ani známka po nějakém dalším pohybu. Stále měli mrtvá těla dalších nájezdníků a Jana se znovu divila, co se tady asi před těmi mnoha lety dělo.

Krátce nato Jana našla v obchodě, který měli, něco známého. Posadila Robina a vstoupila. Kuše. Celé řady kuší. Byly mnohem propracovanější než ty, na které byla zvyklá z Minervy, ale kuše to byly docela určitě. Vešla dovnitř a sňala jednu kuši ze stojanu. Byla velmi zachovalá a zdálo se, že bude fungovat. Zajímalo ji, k čemu asi tak lidé Staré vědy potřebovali takhle primitivní zbraně, když měli pušky a lasery. Rozhlédla se po obchodě. Byly tam ještě rybářské pruty a v řadách dlouhé úzké pruhy jakoby plastického materiálu s kovovými botami upevněnými k jejich středu, což pro ni byla záhada.

U rozbitého pultu našla šipky do kuše, několik si jich dala do ruksaku, dvě si zasunula za pásek, pak se vrátila na cestu, kde s velkým xisilím zbraň natáhla. Mechanismus byl trochu zatuhlý, ale jinak se zdál v pořádku. "Tak se podíváme, jestli tahle věcička ještě funguje," řekla Robinovi. Byla ráda, že má zase kuši. Znamenalo to, že pokud bude její ruční zbraň vybitá, nebudou úplně bezbranní. Umístila šipku do vystřelovacího žlábků, namířila vysoko nad bezpečnostní zábradlí u cesty, silnější konec kuše si přitiskla pevně k rameni a stiskla spoušť. Kuše jí dala uklidňující zpětný náraz, když se z ní do výšky vznesla šipka. Otočila se a usmála se na Robina. "Funguje to!" On tam jenom seděl a zíral do prázdna.

"Pozor! Ty tam! Stůj na místě!" Byl to mužský hlas. Silný drsný hlas, který se ozýval z dolní části cesty. Podívala se tam. Odřená kovová koule o poloměru asi tak dvě stopy se k nim rychle přibližovala. Pohybovala se vzduchem tři nebo čtyři stopy nad zemí, nahoru a dolů. Jana si všimla lesknoucích se senzorů a laseru namontovaného na straně.

"Polož ukradené zboží na zem a potom zvedni ruce. Uposlechni příkazu a nic se ti nestane. Pokusíš-li se o útěk, budeš zneškodněn."

Ta věc byla asi čtyřicet yardů vzdálená. Jana si uvědomila, že se jedná o jakési automatické bezpečnostní zařízení, co funguje neustále jako ty manekýny. Rychle se sklonila a položila kuši podle instrukcí na cestu. Když to udělala, začala

koule střílet z laseru. Paprsek prořízl vzduch stopu nad její hlavou. Okamžitě pochopila, co se stalo těm mrtvým nájezdníkům.

Vévoda du Lucent klel, když mu jeho zraněná noha vypověděla službu a skácel se do slizovitého, odporně páchnoucího houbovitého porostu.

"Jste v pořádku, pane?" zeptal se hlavní technik, když mu pomáhal vstát.

"Už jsem se cítil líp, Lamonte," řekl. "Jak myslíte, že je to ještě daleko?"

"Nemůže to být dál než půl míle," odpověděl hlavní technik.

Oba mluvili o veliké a nápadné budově, která, jak se zdálo, byla příslibem možného přístřeší. Od chvíle, co přistáli, ji měli na očích, ale teď právě vstoupili do jakéhosi lesíku s plísňovým porostem, který se zachytával na kmenech mrtvých stromů a všude se rozrůstal.

Jejich skupina sestávala jen z dalších pěti mužů. Dva z nich byli technici a tři ozbrojenci. Vévoda věděl, že z Lorda Mordreda určitě přežilo víc lidí, ale zatím na nikoho dalšího nenatrefili. Věděl také, že spousta lidí musela zahynout, když se Nebeský Lord zřítíl. Docela jistě obyčejní lidé, kteří neměli to privilegium, aby mohli vlastnit padáky.

Spousta svobodných občanů i urozených rovněž zahynula, protože už dávno panovala v oboví těchto skupinách lidí móda odmítat vlastnictví padáků - bylo to považováno za výraz morální slabosti - a mnohé z nich byly už dávno přešity na oděvy. Vévoda du Lucent takový názor nesdílel a měl padáky uložené v různých částech Lorda Mordreda.

Jeden měl také pod trůnem v řídící gondole.

Ale i ti s padáky měli veliké potíže, aby se vyhnuli popáleninám a aby se z Nebeského Lorda dostali včas. Vévoda měl výhodu, že byl v řídící gondole, takže mohl rychle uniknout, když staré výbušné matice na jednom z nouzových poklopů skutečně zafungovaly. Skok sám o sobě byl hrůzný. Po krátkém okamžiku úlevy, když se nad ním jeho padák otevřel (jak byl rád, že si pravidelně kontroloval svoje padáky) následovala dlouhá doba čiré hrůzy, když kolem něj padaly hořící trosky. Byl přesvědčen, že jeho padák vzplane. Viděl několik lidí, které takový osud postihl; viděl je, jak kolem něj sviští s hořícím padákem, co jim byl k ničemu ... slyšel jejich křik.

Potom následovalo dosednutí do plísňového bahna a prudké bolesti v pravém koleni, jak se mu zkroutila noha. Hlavní technik, který skočil hned po něm, přistál nedaleko a společně sledovali, jak Lord Mordred po dopadu na zem s agonickou pomalostí umírá.

Když se velký trup od přídě po zád v plamenech po kusech rozpadal, vévoda si uvědomil, že se dívá na skon všeho, co mu kdy bylo drahé. V toru příšerném požáru ztratil veškerý majetek, všechno bohatství, svoji rodinu, své poddané, celý svůj svět. A za

to všechno mohl ten proklatec El Rashad ... a ten zrádný mladík Robin.

Teď, když se prodíral houbovitým močálem k něčemu, co vypadalo jako jediné možné útočiště, přísahal si, že jestli se ještě někdy s některým z nich setká, bude jeho pomsta ukrutná.

20

Jana zoufale couvala po cestě zpátky a přitom vytahovala zbraň z opasku. Poskakující koule byla už hodně blízko.

Znovu vypálila z laseru; Jana cítila ve vzduchu spálený prach. Znovu to bylo těsně vedle. Neměla kdy zkontrolovat, jestli je Robin v pořádku nebo ne. Namířila zbraň a doufala, že ještě zcela nevyčerpala její obsah.

"Pozor! Pozor! Tento systém očividně selhal... Opuštěte, prosím, prostor..."

Paprsek z Janiny zbraně zasáhl kouli. Její čidla se otřásla a asi po šesti stopách se koule s velkým kymáčením zastavila. Jana znovu stiskla spoušť, ale tentokrát se žádný paprsek neobjevil. Zbraň už byla vybitá.

"Pozor!" řekla koule hodně nahlas. "Došlo k poruše hlavních systémů!" Potom hned spadla. Tvrdě narazila na cestu - byla zjevně hodně těžká - zabořila se několik palců do země. Několikrát zapraskala a potom řekla příjemnějším tónem:

"Tento bezpečnostní systém je poskytován zdarma díky laskavosti společnosti Coca-Cola. Společnost Coca-Cola však na sebe nebere žádnou zodpovědnost za jakékoli právní nároky, které mohou vyplynout z činnosti tohoto systému při plnění naprogramovaných povinností. Děkujeme vám a pamatujte si - S coca-colou jde všechno lépe!" Koule přestala vydávat prskavé zvuky a úplně ztichla.

Jana si opatrně sedla.

Koule zůstala nehybná. Otočila se a rychle se podívala na Robina. Zdálo se, že není zraněn, ve tváři měl neustále ten prázdny výraz. Pomalu se postavila, oči upřené na kouli, a dávala velký pozor na sebemenší známku pohybu. Potom jako poslední zkusila zdvihnout kuši. Koule nereagovala. Teď už si byla jistá, že ji zlikvidovala.

"Najednou tohle místo nevypadá tak bezpečně," řekla Robinovi, když znovu napjala kuši. "Je docela možné, že se tu kolem potloukají ještě další takoví blázniví roboti. Logické by bylo tu kuši vzít a vrátit zpátky do obchodu, jenže je to naše jediná zbraň. Co říkáš?"

Robin samozřejmě neodpověděl. Povzděchla si a cítila se velmi opuštěná. Nasadila další šipku do zářezu, nastavila pojistku a potom si silnější konec zbraně nacpala do batohu. "Tak jdeme na to," řekla a snažila se ho postavit, "myslím, že bychom se měli vydat zase zpátky do schodů a utábořit se blízko vchodu. To jen pro případ, že bychom odtud museli rychle odejít."

Nervózně se rozhlížela, jestli neuvidí ještě další vražedné koule a vedla Robina po cestě. Nic se neobjevilo a nejhorší úsek procházel kolem toho obchodu s textilem, kde Janu znovu oslovilo pět nahých figurín. Tentokrát to na ni zapůsobilo podivně skličujícím dojmem.

Oddechla si, když došli ke vchodu, ale její úleva trvala jen krátce. Byla hodně překvapená, když z temného obchodu vyskočili dva muži. Oba měli pušky.

Jeden z nich udeřil silnějším koncem zbraně Janu do břicha. Když padala a lapala po dechu, zahlédla, jak ten druhý muž udeřil svojí zbraní Robina do spánku. Pokusila se vykřiknout, ale nešlo to. Matko Boží, teď ho určitě zabili!

Zůstala na všech čtyřech a marně se snažila popadnout dech. Slyšela, jak Robin tipadl vedle ní a potom cítila, jak jí

někdo vytahuje kuši z ruksaku. Těžká bota jí zajela pod žebro a otočila ji na záda. Ležela, kolena přitahovala k břichu. Měla pocit, že na něm má obrovský balvan.

Pořád nemohla dýchat a všechno kolem ní se chvělo. Potom se v jejím zorném poli začala nejasně rýsovat jakási postava. Byl to muž oblečený do černé kůže a černého pláště.

Usmíval se na ni, potom se podíval na Robina a jeho výraz se změnil. Nejdrív se tvářil nevěřičně, potom rozzlobeně.

Postřehla, jak vytahuje z opasku krvi potřísněnou stříbrnou dýku...

I když měla obličej zkrivený, jak se pokoušela nabrat dech, poznal vévoda du Lucent, že je hezká. Potom obrátil pozornost k jejímu společníkovi, kterého jeden z jeho mužů obracel na záda. Vévoda byl hodně překvapený. I když měl ovázanou hlavu, byl Robin k poznání. Vévoda vytáhl dýku.

"Tak po všech těch ranách, které na mě Bůh uvalil, mi aspoň přihrál do rukou jednoho z původců mých velikých těžkostí!"

Kopl Robina do nohy.

Mladík se pohnul, ale neotevřel oči. Krev prosakovala obvazem na hlavě.

"Vstávej, sakra!" křičel vévoda. "Vstávej, abych ti mohl podříznout krk!"

"Ne!" prudce a s námahou vydechla dívka jazykem americano. "Nechte ho být ... je raněný ... umře."

"To teda určitě jo, milá zlatá," řekl jí vévoda svým jazykem. "Protože já ho zabiju."

"Ne ... nedotýkejte se ho!" Dívka se natáhla přes Robina a chránila ho tělem. Bylo to, jak si vévoda povšiml, když se jí lem tuniky vyhrnul na stehna, tělo moc hezké a na chvíli jeho chťi překonal zlobu.

"Jdi od něho," poručil jí. "Musím si něco vyřídit s tím tvým ... kamarádem." Právě v tu chvíli mladík zasténal a otevřel oči. "Pít ... chci pít..."

Dívka se od něho překvapeně odklonila. "Robině! Ty zase mluvíš! Díky, Matko Boží...!"

Vévoda se sklonil, popadl dívku za rameno a odstrčil ji od mladého muže. Krutě se na něj usmál. "Ahoj, Robině. Pamatuješ si na mě?"

Robin se zašklebil a sáhl si na hlavu v místě, kde obvazem prosakovala krev. "Moje hlava ... bolí."

"To se nedivím," řekl vévoda a hrozivě mu mával dýkou před obličejem. Dívka se jej znovu pokoušela chránit, ale jeden z jeho mužů jí v tom zabránil. "Povídám, Robině, pamatuješ si na mě?"

"Ano... Ty jsi vévoda. Vévoda du Lucent." Zamračil se a rozhlédl se kolem sebe. "Co se to se mnou stalo? Kde to jsme?" Oči zaostřil na Janu, pořád ji ještě držel vévodův muž. "Kdo jsi? Zdáš se mi nějak povědomá, ale ... Panebože, já mám takovou žízeň."

"Robině, nepamatuješ si mě?" křičela dívka v mučivé úzkosti.

Neodpověděl jí, ale znovu si sáhl na hlavu a zasténal. "Máš nějakou vodu?" zeptal se jí vévoda. Přikývla. "Tak mu trochu dej. Nechci, aby zemřel žízni dřív, než ho vlastnoručně zabiju." Dal svému muži znamení, aby ji pustil a bedlivě ji sledoval, když

vytahovala z ruksaku polní láhev. Když si klekla k Robinovi a nesla mu láhev k ústům, vévoda řekl: "O co tady jde... kdo jsi?"

Dívka se na něj krátce podívala.

"Jmenuju se ... Melissa."

"Melissa? " zeptal se vévoda, když si všiml jejího zaváhání. Pozorněji si prohlédl její tělo.

"A jakpak jsi se dostala sem dolů, Melisso? A ještě víc mě zajímá, jak se sem dostal on? Když jsem ho viděl naposled, sedal si se svým pekelným létajícím strojem na záda Nebeského Anděla. Co se stalo? Odmítla snad Nebeská Žena služby, které jí nabídl? A co se stalo s jeho strojem? Má ho tady někde nablízku? "

Dívka vzala Robinovi láhev od úst, ačkoli bylo zjevné, že chce ještě pít, a vzhledla k vévodovi. "Stroj je ještě na Nebeském Andělovi. Nebeská Zena už není, zabil ji robot ... tentýž, co skoro zabil Robina. Nebeského Anděla, jeho roboty a zbytek flotily teď řídí počítač. Počítač je cvok ... šílenec."

Vévoda si zamyšleně hladil vousy a kladl si otázku, nakolik mluvila pravdu. Soudě podle toho, co slyšel o předchozím jednání Nebeské Zeny, nebylo pro ni to dnešní krveprolití typické ani trochu.

"A jak se stalo, že jsi tady dole ty?" zeptal se.

"Počítač nás oba vykázal a vysadil nás. Kousek odtud. Sem jsme došli pěšky. Připadalo mi, že tohle místo je přesně to, kam se máme vydat."

Poslední část její odpovědi je pravdivá, pomyslel si. On a jeho muži také automaticky zamířili k této velké pevnosti. Potom si uvědomil, že totéž napadne i další, co přežili. Nejen jeho lidi, ale také obyvatele dalších Nebeských Lordů, včetně El Rashada. Otočil se a řekl jednomu ze tří vojáků: "Jdi ven a sleduj dění z úkrytu. Obávám se, že stejně tak by sem mohli přijít i další." Muž se poklonil a odspěchal. Vévoda se znovu otočil k dívce, která teď už vstala a dívala se mu přímo do obličeje. Oči měli ve stejné rovině. "Takže ten šílený počítač, co zabil Nebeskou Ženu a skoro zabil Robina, tě i s ním vysadil na zem? Milosrdný čin počítače, který dnes poslal tisíce lidí na smrt."

"Počítač je nevyzpytatelný," odpověděla dívka. "Už jsem vám říkala, že je blázen."

"Ano? A jaké postavení jsi na Nebeském Andělu měla ty?"

"Moje postavení...?" zaváhala. Potom řekla: "Byla jsem ... hm, osobní služebná Nebeské Zeny. Od té doby, co jsem dospěla do pracovního věku v Minervě."

"Ty jsi Minervanka? "

"Ano. A jsem na to hrdá."

Vévoda se znovu podíval na Robina. Vypadal špatně, byl zmatený a vystrašený. Takový rozdíl v porovnání s tím veselým, sebejistým mladým kohoutkem, co přistál na Lordu Mordredovi. Zabít lidskou trosku by nebyla žádná zábava. Rozhodl se, že nechá mladíka trochu vyzdravit - pokud to půjde - než se mu pomstí. Požádal dívku:

"Jak se jmenovala ta tvoje Nebeská Zena?"

"Jana Dorvinová," řekla rychle, potom sebou trhla.

Mladík trochu zasténal a odvrátil vévodovu pozornost. Ten si všiml, že se mračí; snažil se vzpomenout si na něco.

"Robině, co ty si pamatuješ o Janě Dorvinové?"

"Nemůžu si vzpomenout ... na nic. Tak strašně mě bolí hlava." Hlas teď měl sytější. Voda mu pomohla.

"Mě si pamatuješ. Pamatuješ si, žeš byl na Lordu Mordredovi. Pamatuješ si na Andreu..."

"Ano ... Andrea. Kde je?"

Vévoda na to nechtel ani pomyslet. "Pamatuješ si, žeš letěl se svým strojem na Nebeského Anděla. Musel jsi se setkat s Nebeskou Zenou, tou Janou Dorvinovou. Nabídl jsi jí služby tak jako mně."

"Vzpomínám si na Andreu ... Lorda Mordreda ... vašeho syna ... souboj ... Andreu ... ale dál už nic..."

"No, Robině, moc rád ti trošinku osvěžím paměť ... až ti bude líp."

Kroky. Vévoda se ohlédl. Byl to hlavní technik, který se sám vydal na průzkum a vracel se po cestě. "Pane, stejně si nemyslím, že by tohle místo byla pevnost."

"To není," řekla dívka pevně. "Je to, nebo to bylo, nějaké obrovské tržiště. Je tady spousta nejrůznějších obchodů."

"Jseš si jistá?" zeptal se vévoda zklamaně.

"Byla jsem tam. Vím to určitě."

"Žádné zbraně?"

Ukázala na kuši, kterou v rukou třímal jeden z jeho mužů.

"Hromada tohohle. Nic dalšího. Ale neprošla jsem to místo celé. Jen tu část po cestě směrem dolů. Nahoře jsem nebyla."

"Předpokládám, že ani žádné jídlo."

"V několika obchodech jsem viděla nějaké konzervy, ale po všech těch letech se mi nechtelo ani pomyslet na to, co v nich je za potraviny."

Vévoda zamyšleně přikývl.

"Takže je možný, že tohle místo nebylo nikdy vyplněno. Mýslíš, že tu snad byl mor?"

"Myslela jsem si to taky a možná to tak vážně bylo. Ta díra ve střeše vypadá jako po nějaké raketě. A podle toho, co vím o Genetických válkách, rakety, které v nich vystřelovali, vždycky obsahovaly viry."

"Ano," souhlasil. To místo teď patrně už bylo bezpečné.

"Ale přišla jsem ještě na jeden důvod, proč tohle místo zůstalo nedotčené," řekla mu dívka. "Když jsem vzala kuši, uvedla jsem do provozu obranné zařízení. Skoro mě to zabilo. Myslím, že jsem ho zlikvidovala, ale může jich tu být klidně i víc. Proto jsem přišla sem."

Další kroky: tentokrát to byl běh. Člověk, kterého vévoda vyslal, spěchal zpátky širokým vstupním tunelem. "Co se děje?" zavolal na něj vévoda.

"Bliží se sem skupina lidí, pane. Právě vycházejí jí z plísně. Mohli by sem dorazit tak za deset minut. Napočítal jsem jich dvacet. Možná jich je i víc. Viděl jsem zbraně, pušky ... meče ... sekery."

"Viděli tě?"

"Přisahám, že mě neviděli, pane."

"Doufejme. Moment překvapení je jediné, co máme." Rozhlédl se kolem, potom řekl svým třem vojákům: "Dobře se ukryjte, ale vyberte si taková místa, odkud budete mít možnost dobře střílet." Potom se sklonil a sebral kuši té dívky, zjistil, že je nabitá a zeptal se jí: "Máš ještě nějaké šípky?"

Přikývla a ukázala na batoh. Vévoda se do něj podíval, vyndal plnou hrst šipek a nastrkal si je za opasek. Řekl hlavnímu technikovi a dvěma mladým technikům, všichni byli neozbrojení:

"Vezměte sem dovnitř Robina i tu dívku." Pokynul do přitní nedalekého obchodu. "Schovejte je. Sami se taky ukryjte a ať vás není vůbec slyšet."

Když plnili jeho rozkazy, spěchal vévoda po cestě a ukryl se za zdobeným sloupem. Znovu překontroloval kuši a potom čekal, zády se tiskl ke sloupu. Nedělal si velké naděje. Tři pušky a kuše proti skupině dvaceti ozbrojených mužů. El Rashadovi muži? Možná. Třeba je mezi nimi i sám El Rashad. Vévoda by strašně rád dostal příležitost prostřelit hlavu toho arogantního šaška šipkou z kuše. Ale Bůh už do jeho rukou dnes seslal jednoho nepřítele. Očekávat, že je ziská oba, by bylo příliš - dokonce i na Boha.

Uslyšel, jak se širokým vstupním tunelem rozléhají kroky. Napjal se, prst měl na spoušti kuše a čekal na zrněnu výšky zvuku, která bude neklamným znamením, že se vetřelci vynoří z tunelu. Počkej. Ještě ne ... počkej ... teď.

Prudce se otočil. Klekl si na jedno koleno a kuši zvedl k rameni. "Pal!" zařval na své muže. Sám už skoro stiskl spoušť, ale právě včas rozeznal několik obličejů v té skupině překvapených lidí.

"Ne ... nestřílejte!" volal zoufale. Neozvaly se žádné výstřely. I jeho muži je poznali.

Vévoda vstal a pomalu kráčel ke dvěma lidem, co tvořili před-voj celé skupiny, která ještě vycházela ze vstupního tunelu. "Zdravím vás, má milovaná dívka," řekl napjatým hlasem.

Princ Darcy a princezna Andrea, obličej i šaty pokryté špinou z plísně, na něj nevěřicně zírali. Statný voják, co stál hned za nimi, zamumlal: "Marjápanno ... to je vévoda!"

"Otče..." hlesl Darcy a odmlčel se. Andrea se na něj upřeně dívala svým zdravým okem.

Vévoda zdvihl ruku. "Ne, prosím, jen žádné slzy radosti a výkřiky veselí. Není třeba, abyste mi říkali, jak jste šťastni, že mě vidíte v bezpečí a naživu - srdcem to poznám."

Darcy polkl: "Samozřejmě já - my jsme rádi, že jsi živý, otče ... ale jak se ti podařilo uniknout? Byli jsme přesvědčeni, že jsi zahynul v Lordu Mordredovi. "

"A skoro se to taky stalo. Podařilo se nám přemoci ty podlý El Rashadovy chlapy a nakonec jsme pomocí exploze otevřeli únikový poklop v kontrolní gondole. Ale jak se vám dvěma podařilo přežít? A všem těmhle dalším?"

"Zmocnili jsme se vojenského kluzáku. Vznegli jsme se hned, když byl Lord Mordred zasažen lasery," vysvětlil mu Darcy.

Vévoda si prohlédl lidi, kteří se tlačili za jeho synem a dcerou. Podle všeho to byli výlučně muži a vojáci. "Aha, a moje drahá manželka ... letěla s vámi?"

"Matka odmítla," odvětila mu Andrea chladně. "Prohlásila, že raději zemře na Lordu Mordredovi, než by snesla pohanu stát se pozemským červem."

"Hm," řekl vévoda, "jaká škoda." Zhluboka se nadechl. "Jenže život musí jít dál - i za těchto nepříjemných okolností."

Podíval se na Darcyho. "Takže přestože jste měli kluzák a jste tady, předpokládám, že vás sestřelil buď Nebeskej Anděl nebo jedna z těch bídáčekch vzducholodí Nebeské Ženy."

"Jednou jsme dostali zásah laserem," řekl Darcy. "Hlavní kabina začala hořet. Všude bylo plno kouře, ale nám se podařilo ten oheň zlikvidovat. Chtěli jsme odletět z téhle plísni porostlé země a skoro se nám to podařilo. Celá flotila Nebeské Ženy se vydala na jih, takže my zase na sever a ... a doletěli jsme rovnou k vojsku I'JJ Rashada." Zavrtěl hlavou.

"Vojsku El Rashada?" zeptal se vévoda překvapeně. "Ale z Islámského meče přece tolik lidí nemohlo přežít. Musel se přece zřítit v plamenech jako Lord Mordred a ostatní."

"Ne. Spadl sice na zem, ale neshořel. Leží pochroumarrý na úpatí té řady kopců, co tvoří severní hranici tohoto údolí. Požárem byl poškozen minimálně. Islámský meč má určitě pořád ještě ve svých buňkách především hélium. Viděli jsme kolem vraku spoustu čilých lidí. A nad ním létal shluk kluzáků. Začali na nás střílet. Jeden nás začal stíhat a přinutil nás k obrátce. Nakonec se nám nepodařilo udržet dostatečnou výšku a kousek odtud jsme spadli ... rovnou doprostřed ty hnusný plísň."

Andrea se otřásla. "Bylo to příšerný. A byly tam taky nějaký věci..."

"Já vím," řekl vévoda, když si vzpomněl na své blízké setkání s čínsi, co připomínalo kutálející se balón ze svíjející se spleti bílých červů.

"A biide hůř," konstatoval Darcy. "Viděli jsme několik podivných stvoření ve vzduchu. Byly taky veliký a pohybovaly se smě-

rem do údolí. Přitahoval je zápach smrti. Viděli jsme taky jednoho hada, od hlavy k ocasu měřil určitě padesát stop. Měli jsme v plánu najít tady přístřeší do té doby, než budou mít po slavnosti."

"Ano, to bylo nejrozumnější, co vás mohlo napadnout," souhlasil s ním vévoda. "Musíme tenhle vchod co možná nejlíp opevnit a najít ostatní. Určitě není tenhle vchod v tak rozlehlé stavbě jedinej. Naštěstí máte s sebou hodně mužů. Teď už máme šanci, ale nejdřív..." Pokrčil rameny, potom se na ně oba usmál. "Ale hlavně vám chci ukázat něco, co aspoň trochu utopí bolest způsobenou tímto nejčernějším ze všech dnů." Otočil se a pokynul hlavnímu technikovi, který se vynořil z prostor obchodu. "Přiveďte naše vězně."

Princ Darcy se na vévodu zamračil.

"Vězně? Koho...?"

"Uvidíš," odpověděl vévoda se samolibým úsměvem.

Když Andrea poznala Robina, kterého podpírali dva technici, vyloudila ze sebe zvuk - něco mezi těžkým povzdechem a hadím sykotem. Darcy byl také hodně překvapený. "Ten zrádce ... tady? Jak je to možný...?"

"No, mám svoje metody," řekl vévoda a vychutnával si tu chvíli.

"Andrej? Jsi to ty?" Robin rozpoznal Andreu. Pomalu se mu po obličeji rozlil úsměv. Byl rád, že ji vidí. I když měl vévoda na toho mladíka vztek, v mysli ho to táhlo na jeho stranu. Andrea k němu rychle přistoupila, zdvihla ruku. Její záměr byl jasný. Už už ho chtěla uhodit, když se dívka vyprostila ze sevření hlavního technika a chňapla Andreu za ruku.

"Nedělej to!" křičela na Andreu. "Copak nevidíš, že je raněný? "

Andrea se Janě vytrhla a upřeně se na ni dívala, viděla ji poprvé.

"Kdo, sakra, jsi?"

Vévoda rychle přistoupil. "Je z Nebeského Anděla, kot'átko moje. Bývalá služebná Nebeské Ženy Jany Dorvinové. Říká, že teď je už prý mrtvá."

"Skutečně? To je ale dobrá zpráva. A já s velikou radostí ukáz-ním její služebnou za drzost vůči mně ... jenže to až později." Obrátila se zpátky k Robinovi, který na ni zmateně mrkal. "Takže kohoutkovi přistříhli křídýlka, co? No, teď ti přistříhneme ještě něco dalšího."

"Andrej," hlesl tiše. "Nechápu, o co se jedná ... proč jsme tady? A co máš s ... okem?"

Otočila se k němu zády. "Balcornel!" křičela. Statný voják vystoupil. "Ano, vaše veličenstvo?"

"Poručte svým mužům, aby tohoto lumpa svlíkli. Potom ho při važte za zápěstí k tomu zábradlí u balkonu..."

"Ne!" křičela ta dívka. Chtěla jít k Andree, ale hlavní technik ji uchopil a strhl zpátky. Balcombe, kterého si vévoda matně pamatoval ve funkci pobočníka, jednou nebo snad dvakrát se s ním dřív setkal, hleděl tázavě na prince. Po chvíli Darcy přikývl. "Dělej, co ti říká."

Balcombe pokynul dvěma dalším vojákům, a ti přistoupili.

"Ne!" křičela ta dívka a zmítala sebou. Andrea se na ni podívala, potom na Balcomba. "Svažte ji a dejte jí roubík."

"Ano, vaše veličenstvo," řekl Balcombe nejistě. "Ale co máme použít místo provazů?"

"Panebože, já nevím!" naježila se Andrea. "Použijte třeba svoje opasky, když vás nic lepšího nenapadne!"

Použili opasky. Vévoda už pochopil Andrein záměr. "Miláčku," řekl Andree, "vím, jak ti je a sám jsem plánoval pomstu na tyhle zrádcovský kreatuře. Ale koukni se na něj - má poranění hlavy a je skoro beze smyslů. Nebudeš mít ten pravý

pocit zadostiučinění, když se mu pomstíš v tomhle stavu. Počkej, než se trochu sebere, jak jsem to měl v plánu já." Andrea mu nevěnovala ani zbla pozornosti. Vyňala dýku a prohlížela si ostří. "Není moc ostrá, ale to nevadí." Robin seděl zády k balkonu, ruce připoutané k zábradlí nad hlavou. Pořád vypadal úplně zmateně a zjevně vůbec nechápal, co se s ním vlastně děje. Dívka, ač pevně přivázaná, se zoufale snažila vyprostit se ze sevření dvou techniků. Primitivní roubík poněkud tlumil zvuky, které ze sebe vyražela, ale vévoda věděl, že křičí. Andrea se postavila nad Robina a chvíli se na něj dívala, potom řekla dvěma vojákům, kteří jej připoutali k zábradlí: "Vemte ho za nohy a roztáhněte mu je."

Uposlechli. Andrea si klekla Robinovi mezi nohy.

"Andreo...?" zeptal se Robin překvapeně.

Levou rukou inu zdvihla šourek a s bezvýrazným obličejem se pustila do krvavého díla.

Čepel byla značně tupá a trvalo to dlouho. Po chvíli se vévoda, kterému se dělalo špatně od žaludku, raději díval jinam. Do uší mu doléhaly Robinovy výkřiky. Odvracel oči na klenutý strop s průrvou a přemýšlel o povaze své dcery. Takhle hystericky reagovat, pomyslel si. Tolik se podobá své matce.

21

Jeden člověk se odpojil od pomalu se sunoucí řady lidí a pustil se k Milovi. Milo viděl, že z rozedraného oděvu vytáhl krátkou kovovou trubku, nahrubo zaostřenou. Žádný z robotů, kteří poháněli zpěčující se had lidí - všichni pevně svírali žalostné uzlíky svého jmění - do přepravní klece, se za ním nevydal. Neučinili tak ani dva roboti, co měli strážit Mila. Ani se nehnuli, aby útočníkovi jakkoli zabránili v pohybu.

"Zastavte ho!" křičel Milo, ale roboti nereagovali.

Ten člověk byl od něj teď už jen pár yardů. Křičel, když běžel, v očích vražedný výraz. Ostatní lidé se zastavili a sledovali jeho počínání s nelíčenou radostí. Někteří toho muže ještě povzbuzovali. "Zastavte ho!" křičel znovu Milo, hlas mu přeskakoval. Začal couvat, ale neměl kam..

Teď už byl hodně blízko. A čas se zpomaloval a Milo tak měl možnost podrobně si prohlédnout zčervenalý a rozzlobený obličej toho muže. Milo zdvihl ruku, aby odrazil útok provizorní zbraní, ale věděl, že ten muž je silnější než on. Milo věděl, že umře. Podruhé.

V posledním možném okamžiku jeden z robotů přiběhl a napřáhl paži opatřenou na konci řezným nástrojem. Ten člověk neměl čas jakkoli reagovat. Naběhl rovnou na ostří a nabodl se na ně. Vzhledem k jeho hybné síle jím paže projela. Zachrčel a s chvěním se zastavil. Konec zaostřené tyče trčel jen několik palců od Milovy vzpažené ruky. Oči umírajícího muže upřeně hleděly do Milových. Pořád ještě byly plné nenávisti. Pokusil se hodit tyč na Mila, ale sil se mu už nedostávalo a kov padl na zem. Z úst muže začala prýštit krev a on zemřel, hlava mu klesla. Robot vyprostil paži a tělo se sesulo k zemi.

"Vylekal tě, co?" zeptala se Ashley z robota. To teda jo, ty děvko, mumlal si Milo potichu. Srdce mu bušilo. Ozvaly se výkřiky hrůzy a nespokojenosti přihlížejících lidí a několik mužů se pokusilo opustit řadu, ale tentokrát je roboti okamžitě usměrnili.

Sebevědomí se Milovi rychle vrátilo, vykřikl na dav: "Tak jdeme, jdeme, hněte sebou! Šup do klece! čeká na vás noveje domov!" Když roboti začali znovu popohánět řadu, nějaká žena vykřikla: "Ty vrahu! Všechny nás vraždíš! Nedokážeme žít na zemi! Zemřeme!"

"Neobviňujte mě, madam, nebyl to můj nápad," odpověděl. "Jsem jenom obětí vrtochů počítačových programů, stejně jako vy. Myslete na to, že jste měli kliku, když vás nevyhodili do toho údolí zamořeného plísni - to byl původní záměr. Pod námi je čistá země a po několikadenním pochodu najdete i nějaké komunity. Dejte se dohromady a vezměte je útokem. Bude vás, proboha, dost..." Měl ale podezření, že utečenci z různých Nebeských Lordů budou brzy spíš bojovat proti sobě, než by se sjednotili, aby společně na zemi přežili. Taková už je lidská přirozenost.

Klec se zaplnila. Robot zabouchl dveře a klec nacpaná lidmi se spouštěla přes trup. Milovi v paměti vyvstaly vzpomínky na podobné scény v Letním vánku a v nákladových prostorech dalších Nebeských Lordů. S výjimkou Lorda Montcalma.

To byl další znepokojivý vývoj. Program Ashley, který řídil Lorda Montcalma, nesouhlasil s rozhodnutím Ashley I vyhodit všechny nebeské lidi. Ashley z Montcalma si chtěla svoje lidi nechat -- a to z důvodu, který Milo původně Ashley I vemlouval, že totiž jsou zdrojem zábavy. Ty dvě Ashley se skutečně s hlasitým křikem na to téma hádaly a chvíli se Milo obával, že by hádka mohla skončit vzdušným soubojem mezi Nebeským Andělem a Lordem Montcalmem, jehož výsledkem by s největší pravděpodobností bylo vzájemné zničení. Ale přesvědčil Ashley I, aby se uklidnila a krize byla zažehnána. Ale bylo namálo.

Špatné znamení. Moc špatné znamení. Náznak dalšího zhoršení programů Ashley. Ashley z Lorda Montcalma byla poslední ke kopírování. Jak si přál, aby ji mohl vypálit z biosoftwaru, ale neviděl způsob, jak to udělat. Tak co se stane? Dojde prostě k rozpadu osobností Ashley? Doufal, že ano. Potom bude moci jednat přímo s Carlem. Ale nebezpečí spočívalo v tom, že než se Ashley stanou neškodnými elektronickými a chemickými vzorky, mohou ve svém smrtelném šílenství způsobit něco katastrofického a mohou jej vzít s sebou do zapomnění...

Tento deprimující směr myšlenek byl náhle přerušen, když v tom vzpurném čekajícím davu zahlédl někoho, koho znal. V doprovodu dvou robotů přistoupil blíž k zástupu. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti a vykřikl: "Ahoj, Benny! Pamatuješ se na mě?"

Ten muž byl překvapen, že ho někdo oslovuje jménem. Zaka-bonil se na Mila. "Ty mě znáš?" zeptal se ho.

"No jasně, moc dobře, Benny. Kdysi jsme spolu pracovali. Nebo spíš já pracoval a tys mě kontroloval. Mě a další otroky. Sklo-údržbáře. Na Lordu Panglothovi. Mimo chodem, jak se daří býva-lýmu mistrovi cechu Bannionovi?"

"Zemřel, před rokem," řekl Benny, oči se mu podezřením zúžily. "Nedokázal se přizpůsobit nové stravě. Ale jak to, že ho znáš?"

"Vždyť jsem ti to říkal - stejně jako znám tebe. Byl jsem skloúdržbář."

"Já si tě nepamatuju. Ale ty bys byl moc mladěj na skloúdrž-báře."

Milo se zasmál: "Já jsem Milo, Benny."

"Milo? Ty nejsi Milo, jsi prostě nějakej cvok ... ehm, dítě. A slyšel jsem, že Milo se zabil na zemi."

"No, to jo, ale já jsem stejně Milo, více méně. Jsem jeho ... no, dalo by se říct klon. Ty víš, co to je klon, ne?"

Benny to zcela zjevně věděl, protože zbystřil.

"Musíš vidět tu podobu, Benny, dokonce i v mým nynějším věku." Sáhl si na plešatějící hlavu. "Ale jo, teď vidím, že už mě začínáš poznávat. Ale že jsme si spolu něco užili, co, Benny? Pamatuješ, jak jsi Janě uříznul pojistný lano?"

Benny ustoupil o krok dozadu a nervózně polkl. "Kriste Ježíši, ty jsi Milo," hlesl.

"Neboj se, říci ti neudělám. Navíc, nebejt tebe, tak bych se s Janou nikdy nesetkal. Pamatuješ si, jak jsi ji přivedl do naší ohrady otroků a dal jsi ji chudákovi starýmu Buncherovi?"

"Jo ... na to nikdy nezapomenu. Ta děvka byla prokletí. Jak se dostala k nám na palubu ... to byl začátek všech těch změn a všechno šlo k čertu. Když si teď pomyslím, že se mi skoro povedlo ji zabít ... kdyby to vyšlo, jsem si jistě, že by všechno zůstalo při starém."

"Hele, Benny, mluvíš o mojí mámě," usmál se Milo.

"Tvoji matce... ?"

"Mojí matce. No jo, Jana posloužila jako jistě katalyzátor, ale mám takový podezření, že Lord Pangloth by dopadl stejně špatně. Shnilovina se objevila už před tím, než přišla Jana..."

Pocítili zhoupnutí, to se vrátila nákladní klec - prázdná. Roboti začali řadu popohánět, brána se otevřela. Milo se usmál na Bennyho.

"No, už musíš jít. Hodně štěstí na zemi."

Benny na něj vrhl rierozluštěitelný pohled a potom se odšoural. Milo zůstal, kde byl, a sledoval procházející řadu lidí.

Po chvíli řekl nahlas: "Tamhle je slibná kandidátka."

"Která?" zeptala se Ashley přes robota vedle něj.

Milo ukázal prstem. "Tamhleta s těma dlouhýma černýma vla-sama."

"Ta? Je děsně hubená."

"No, tak ji vykrmíme. Můžu ji mít nebo ne?"

"Jo, myslím, že jo..." Robot vyběhl, uchopil tu dívku za paži a vytáhl ji z řady ven. Vylekalo ji to, vykřikla a odhodila rnošnu se svým majetkem. Dva lidi za ní - muž a žena - se pokusili vystoupit z řady, ale další roboti je stáhli zpátky.

"Hej vy! Kam ji to táhnete?" vřiskal ten muž. "Nechte ji na pokoji!"

Robot přivedl děvče k Milovi. Rychle si ji prohlédl. (Jistá pokožka, dlouhé nohy, maličká prsa, ale člověk nemůže mít všechno najednou. Ano, je moc hubená, ale to byla většina nebeských lidí. Už dlouho byly potraviny na přiděl. "Jak se jmenuješ?" zeptal se jí Milo.

Shlížela na něj velmi obezřele. Odhadoval, že jí může být takových šestnáct let. Třesoucím se hlasem mu odpověděla: "Týrá."

"Tamto jsou tvoji rodiče?"

Ohlédla se po páru lidí, kteří se marně snažili prodrat přes roboty, a přikývla. Milo šel k nim. "No, tohleto je váš šťastnej den," řekl jim. "Rozhodl jsem se, že zachráním vaši dceru."

Oba se ria něj nechápavě podívali. "O čem to mluvíš?" křičela žena. "Prosím, nech ji odejít!"

"Neslyšelasi, co jsem říkal? Rozhodl jsem se, že ji zachráním. Zůstane tady nahoře se mnou. Nemyslíte si, že je to lepší, než když půjde do nejistoty s vámi na zem?"

Ti dva se na sebe pochybovačně podívali a potom ten muž řekl: "Půjde s námi. Pokusí se přežít na zemi stejně jako my. S námi."

Milo zavrtěl hlavou. "Já o tom nehodlám diskutovat, prostě vám to jenom oznamuju. Zůstane u mě. Teď se rozlučte a nastupte do klece."

"Ne!" křičela ta žena a pokoušela se proklouznout kolem robota před ní. Šťouchl do ní, aby se zařadila. "Proč? Proč ji chceš?"

"Řekl bych, že to je úplně jasný," odpověděl Milo s potůchlým úsměvem.

Zírali na něj. "Ale ... vždyť jsi jenom chlapec," řekla ta žena.

"Teď jo, ale roštu hodně rychle," ujistil ji Milo a smál se. "Tak, teď se tady s Tyrou rozlučte a jděte. "

Znovu se pokusili proniknout přes roboty. Tentokrát je roboti uchopili a nacpali zpátky do řady. Když postupovali dál, křičeli Tyřino jméno. Týrá taky začala křičet. Přišel k ní.

"Uklidni se, Tyro," řekl a usmíval se na ni. "Všechno bude dobré. Až mě poznáš, tak zjistíš, že jsem moc sympatickej člověk." K Ashley dodal: "Odvedte ji k helikoptěře, já se vrátím k Nebeskému Andělu. Čím dřív ji začnu trénovat, tím líp."

Bestie započala svoji existenci jako sarnčí zárodek slona afrického. Když jí bylo teprve pár hodin, začali na ní pracovat genoví inženýři a přeměnili její DNA. Genová inženýrka postupovala při práci přesně podle pokynů svého zaměstnavatele, bilionáře Olive-ra Hutsona mladšího. Hutson mladší našel zalíbení v tom, že na své pozemky umístí oval podivná a velmi nebezpečná stvoření, aby šokoval a děsil své přátele, když se s ním vydali na lovecké výpravy. Rozhodl se, že právě tohle stvoření bude to nejdivočejší ... a nejnebezpečnější ze všech.

Genová inženýrka pracovala na zárodku dobrých čtyřicet osm hodin a výsledek jejího úsilí byl potom umístěn do umělé dělohy, kde byl hodně urychlen proces těhotenství. Za deset dní se bestie narodila. Vážila tři sta liber. Když ji Hutson mladší viděl v ohradě, byl spokojen. Už jako mládě působila impozantně. A až

bude dospělá, bude vážit čtyři tuny a bude neuvěřitelná! Když se tak díval na to, jak bestie zaútočila na kozu, rozdrtila

ji a potom sežrala, rozhodl se genovou inženýrku po zásluze zvlášť odměnit.

Bojovníci, kteří tvořili El Rashadovu malou a ucouranou armádu, byli chudáci. Většina z nich ještě prožívala šok z destrukce Islámského meče. Ztratili tak jediný domov, jaký kdy měli.

A co hůř, mnozí ztratili manželky, děti a další příbuzné. Všichni přišli o přátele. A teď, v takovém omámeném stavu, si měli probíjet cestu plesnivým údolím, aby se jejich vůdce mohl pomstít bezvěrcům. Jejich počet se za dvacet čtyři hodin poté, co opustili vrak Islámského meče, značně zredukoval. Táhnoucí se útvar bojovníků byl několikrát napaden bytostmi, co žily v plísni. Na některé muže zaútočila samotná plíseň; škrtila je zmítajícími se chapadly, která na riě shora dopadala, ubodala je k smrti houbovitými úponky, které jim pronikaly oděvem nebo je nabodla na trny děsivých "bičových stromů", které se měnily do nespočetných různých tvarů.

Hazrat As-Awhan, v řadě vzadu, jako druhý z El Rashadových válečníků, narazil na nejděsivější zvíře ze všech. První se s ním setkal Masal Gashiya. Když Hazrat As-Awhan za sebou uslyšel ty zvuky, byl už Masal mrtvý. Zastavil se a s úzkostí hleděl do změní hub a tlejících stromů. "Masale...?" zavolal. Další zvuky. Blížilo se k němu něco hodně těžkého. Bylo to moc těžké na to, aby to mohl být Masal. Ohlédl se na konec řady, ale plíseň už pohltila všechny muže před ním. Rozběhl se.

"Haló!" křičel. "Pomoc! Zastavte se! Něco mě pronásleduje!" Ozvalo se hlasité zapraskání, jak se kmen stromu rozlomil vedví. Hazrat se ohlédl přes rameno, potom zaječel...

Stíhala ho ruka. Prostě jenom ruka. Jenom ruka - nic víc. Ruka bez těla, která kdysi určitě patřila nějakému obrovovi. Byla přes deset stop vysoká a nejméně patnáct stop široká. Kůže na ní byla šedá s hlubokými vráskami a nehty velikosti talíře byly černé.

Hazrat znovu zařval a pokusil se běžet ještě rychleji. Ale neměl šanci. Ta ruka ho popadla, potom se sevřela do pěsti a mezi obrovskými prsty ho rozmáčkla. Hazrat cítil, jak mu praskají žebra, těsně před tím, než mu z těla vymáčkala většinu krve.

Jeho křik přiměl několik mužů z řady, aby se vrátili. Nevěřicně lapali po dechu, když uviděli tu obrovskou ruku, dva se otočili a s křikem utíkali zpátky do plísně. Domnívali se, že ruka patří nějakému hroznému džinovi. Ostatní však zůstali pevně stát a bez ohledu na šok, ve kterém byli, namířili na ruku pušky a stříleli. Kulky se zabořily vedle dalších kulek, špiček šípů, šipek z kuší a konců oštěpů do tlusté kůže, co vypadala jako brnění.

Ruka se postavila na prsty, ponechala Hazratovy žalostné pozůstatky na zemi a spěchala dopředu jako obrovský pavouk. Další El Rashadovi bojovníci padli pod její vahou. Ostatní, když viděli, že jejich kulky na ni vůbec neúčinkují, se otočili a utíkali pryč. Ruka zabila ještě dva další a ty ostatní nechala prchnout. Teď už nebylo kam spěchat. Vrátila se k Hazratovu tělu a znovu ho popadla. Ve štěrbinách veliké dlaně se objevilo mnoho úst, která začala hltavě pojídat Hazratovo maso a chlemtat krev. Když už z něho zbyly jenom kosti, ruka se přesunula k dalšímu padlému válečníkovi. Ne, teď už nebylo třeba pospíchat, když bylo k dispozici tolik jídla.

* * *

Když se Jana probudila, překvapilo ji, že Robin ještě žije. Bylo to ráno třetího dne, co ho jednooká dívka vykastrovala. Ještě než ta jatka dokončila, dostalo se mu toho milosrdenství, že ztratil vědomí a od té doby se potácel mezi bezvědomím a polovědomím. Druhý den měl i teplotu a Lamont jí řekl, že zemře, ještě než nadejde noc.

Lamont byl člověk známý jako hlavní technik, ale sám ji žalostně řekl:

"Teď už je to nesmyslný titul - z hlavního technika už nic nezbylo - říkej mi prostě Lamonte."

Prokázal jí po té hrozné epizodě, kdy Robin utrpěl první zranění, strohou laskavost a pomáhal jí ho ošetřit. Později ji ho pomohl, na vévodův rozkaz, přenést na provizorních nosítkách pod úroveň podlahy.

Jana se vysoukala ze spaciho pytle, protáhla se a šla do přední části obchodu. Oheň, který tu předchozího večera rozdělali, uhasí.

Bude muset najít něco, co hoří, ale pak si řekla, že napřed musí přinést Robinovi vodu.

Vydala se k centrální fontáně, do níž se pomocí velikých nálevek z padákového hedvábí napnutého na dřevěných rámech zachycovala dešťová voda, která sem zatékala dírou ve stropě.

Jiné ohně roztroušené v jeskyňovitém prostoru už hořely. Počet lidí se v tomhle starém nákupním středisku rapidně zvyšoval. Během několika posledních dní sem plynule přicházely skupinky lidí, co přežili. Když nebyli z Lorda Mordreda, ale z jiného Nebeského Lorda, vzali jim vévodovi muži zbraně a poslali je do nejnižšího patra. Zábrany na cestě jim znemožňovaly návrat do vyšších podlaží.

Jana se zastavila a zalapala po dechu. Mezi dvěma velkými hromadami odpadu uviděla tělo nahé ženy. Ležela na zádech a nohy měla doširoka rozhozené. Z genitálií jí vyčníval kus dřeva. Váhavě přišla blíž. Potom si oddychla. Poznala, že "mrtvola" byl jeden z těch figurínových robotů, které viděla hned první den. Měl rozbitou hlavu a v lebce byly vidět místo lidského mozku barevné dráty. Podívala se na ten kus dřeva a přemýšlela, proč někdo udělal takovouhle věc. Potom se kolem sebe nervózně rozhlédla a vydala se zase k fontáně.

Byly tam dvě ženy, které si plnily plastické kanystry vodou. Když přicházela, podezřívavě se na ni zadívaly. Měly široké obličejy a úzké oči, což jí připomnělo japonské obyvatele Letního vánku, ale tyhle ženy zjevně Japonky nebyly. Usmála se na riě, ale ony se na ni jenom upřeně podívaly a potom, sotva si naplnily kanystry, kvapně odešly.

Naplnila své dvě polní lahve, kráčela pomalu zpátky do obchodu a pokoušela se nemyslet na to, co bude dál. Ani myšlenky na minulost nebyly zrovna růžové. Ztratila už příliš mnoho. Ve svém životě postrádala kromě velkých věcí i malá potěšení. Jako třeba koupel. Matko Boží, jak toužila po koupeli. Kůže ji svrběla a byla si jistá, že už také zapáchá. S Robinem to bylo jisté. Podívala se na svou špinavou tuniku. Neměla ani vodu na prání. A jestli sem přijdou ještě další utečenci a přestane pršet, tak dojde i voda na pití.

V obchodě někdo byl. Nějaký muž. Když přišla blíž, poznala,

že je to Larnont a ulevilo se jí. "Brý ráno, Melisso," pozdravil ji a pokynul hlavou směrem k Robinovi. "Vidím, že jsem

se mýlil. Pořád se ještě drží."

"Jen tak tak," řekla Jana. "Stoupámu teplota." Klekla si vedle Robina a podepřela mu hlavu. Zasténal, oční víčka se mu zachvěla, ale oči neotevřel. Přiložila mu polní láhev k ústům a byla moc ráda, když viděla, že polyká vodu, aniž by se dával.

"Obávám se, že do ... rány ... se mu přes rnoje veškeré úsilí dostala infekce," řekl Lamont. "Vyměnila jsi mu dneska obvaz?"

"Ještě ne," odpověděla Jana. Odkládala to. "A dochází mi obvazy." Napřímila se a oprášila si tuniku. "Bylo by lepší, kdyby zemřel, že jo?" Podívala se na Lamonta. Jejich oči se setkaly.

Přikývl. "Možná by bylo lepší, kdybysme všichni zemřeli. Myslím, že v tomhle údolí to moc dlouho nepřežijem."

"Má vévoda nějaký plán?"

"Ha! Vévoda nikdy v životě nic neplánuje. Pokud vím, tak tady chce sedět a čekat."

"Čekat na co?"

"To je dobrá otázka. Asi na to, až zasáhne ruka osudu a zachrání ho. Nebo Bůh."

"Brzy budeme mít nedostatek jídla. Já už nemám skoro nic."

"No, tak v tomhle vévoda udělal něco vskutku konstruktivního. Dnes brzy ráno poslal skupinu mužů na lov a něco přinesli." Lehce kopl do tašky, co měl u nohou. "A když už jsem u toho, něco jsem ti přinesl."

Sehnula se a otevřela tašku. "Brr!" Bylo v ní mrtvé zvíře. Něco jako králik. Dívalo se na ni skleněnýma očima a kolem čumáku mělo krev. Rychle tašku zavřela.

"To je jídlo," řekl Lamont a tvářil se uraženě.

"Jsem vegetariánka. Oceňuji tohle gesto, ale nemůžu to jíst."

"On ano," ukázal na Robina. "Můžeš mu z toho udělat vývar. Třeba mu to pomůže."

Jana se zamračila. Měl pravdu, ale při představě, že bude připravovat jídlo z mrtvého zvířete, se jí dělalo zle. Ale měla k dispozici spoustu kuchyňského náčiní. Ten obchod byl úplně plný.

"Myslím, že máš pravdu," přisvědčila váhavě. "Děkuju."

"Nesmíš tady zůstat, víš," ozval se Lamont.

"Ale já tu zůstanu. Vévoda mi to poručil."

"Můžu ho přesvědčit, aby změnil názor, i když samozřejmě on tady bude muset zůstat." Lamont ukázal na Robina.

"Nemůžu ho opustit."

"Ne. Nemyslel jsem to tak, že bys od něj odešla, ale až umře, nebudeš mít důvod nepřijmout moji nabídku."

"Nabídku?" Ostře se na něj podívala. Bylo vidět, že se necítí ve své kůži. "Jsi pro mě velmi ... přitažlivá, Melisso."

"Aha," řekla chraplavě. Sex za ochranu a jídlo. Kdyby jí jiný chlap navrhl něco podobného, ale ona reagovala tak, jak by reagovala každá Minervanka, jenže to už bylo hodně dávno. Změnila se. Možná ztvrdla. Ať tak či onak, přežití pro ni teď znamenalo víc než minervanská čest. A kromě toho - Lamont není Milo. Řekla: "Ty se mi taky líbíš, Lamonte. Až Robin umře, pokud zemře, přijmu tvoji nabídku."

Krátce se usmál a přikývl.

"To jsem rád." Přistoupil k ní blíž, objal ji a políbil na rty. Pokoušela se zachovat se vstřícně, ale nešlo to. Příliš si uvědomovala Robinovu přítomnost. Měla z toho přišerný pocit. Prodávala se tady jinému muži, zatímco jí milenec umíral u nohou.

Lamont zjevně pochopil, jak jí je, a pustil ji. Odstoupil a řekl: "Teď odejdu a vrátím se večer, abych se podíval, jak se mu daří."

"Fajn," řekla. A potom dodala: "Je mi to líto, Lamonte, ale dokud Robin žije, nemůžu..."

"Chápu to. Než odejdu, chceš, abych ti pomohl s přípravou toho zvířete?"

Podívala se na tašku a váhavě přisvědčila: "Kdybys byl tak laskav. Myslím, že se to stejně budu muset jednou naučit. Takže to klidně můžu udělat i teď."

Bylo pozdě odpoledne a ona se vracela od fontány s další vodou. Byl pochmurný den. Po Lamontově lekci nechutné řezničiny si musela chvíli oddechnout, než bude schopná vyměnit Robinovi obvaz. A když se konečně odhodlala vyměnit mu jej, zděsila se, když viděla, jak moc se mu ta rána zhoršila. Byla hodně zanícená a žlutý hnis mokval mezi Lamontovými hrubými stehy. Infekce se

šířila. Měla pocit absolutní neschopnosti a dokázala mu ránu jenom omýt zbylým biologickým dezinfekčním prostředkem ze své maličké a již vypotřebované lékárničky a přiložit mu čistý obvaz. Byla si jistá, že tu noc zemře.

Když přicházela k obchodu, znovu uviděla uvnitř nějakou postavu. Předpokládala, že je to Lamont, a tak vešla dovnitř. Když poznala, že se mýlila, bylo už pozdě. Ze strany se k ní blížili další muži. Ocitla se v pastí.

22

Muži ji popadli za obě ruce. Ten třetí se k ní blížil zepředu. V ruce držel dlouhý nůž. Všichni tři měli stejné typy obličejů jako ženy, co je viděla týž den u fontány - široké lící kosti a úzké oči. Byli to malí muži - menší než ona - ale pevně stavění. Muž s nožem na ni něco řval drsným hlasem, ale slova jí naprosto nic neříkala. Přišel k ní blíž a špičku nože jí opřel do žeber přímo pod levé nadro. Jak na ni hulákal, ucítila Jana jeho dech, který byl podivně sladký. Divila se, proč je tak rozčilený, a nevěděla, co chtějí. Na poslední otázku se jí dostalo rychlé odpovědi, když ten muž s nožem volnou rukou chňapl límec její tuniky a roztrhl ji až do pasu. To jsem teda dneska ale populární, blesko Janě hlavou, zatímco křičela a chabě se snažila vymanit. Ten muž s nožem se pokoušel roztrhnout jí tuniku úplně. Kopla ho kolenem dost značnou silou mezi nohy. Upustil nůž a zjevně upustil i od myšlenky na znásilnění, když si svíral varlata. Kolena se mu podlomila a vyl bolestí.

Potom už bylo vcelku snadné vyškubnout ruce ze sevření obou překvapených mužů. Prudce se otočila k jednomu z nich a uhodila ho loktem do průdušnice, potom se soustředila na toho dalšího. Vytáhl nůž a vyrazil proti ní. Ustoupila

stranou, otočila se kolem své osy a popadla jeho nataženou ruku hákem. Pořádně stiskla. Když mu zápěstí zapraskalo, připojil se bolestným kvílením ke kolegovi.

Jana ustoupila a prohlédla si ty tři rádobý násilníky. Ten první byl teď pevně stočený do klubička; druhý se s promodralým obličejem vzpíral na všech čtyřech a lapal po dechu; třetí ještě stál, držel si bezvládnou paži a upřeně ji sledoval se vzpurnou obezřetlostí. Zdvihla ruku a ukázala k východu. "Ven!" poručila. Muž se zlomenou rukou se ani nepokusil se pohnout nebo pomoci svým společníkům, pořád na ni jenom upřeně zíral. Potom Jana koutkem pravého oka zaregistrovala nějaký pohyb. Prudce se otočila. Řítila se na ni žena — byla to určitě jedna z těch, co je viděla u fontány. V obou rukách svírala velikou pánev ještě z dob Staré

vědy. Určitě byla schovaná někde v koutě toho obchodu a čekala, až se muži pobaví.

Janě se tak tak podařilo uhnout, když ji ta žena chtěla praštit pánví do hlavy. Odřela Janě rychlou ranou spánek, což stačilo, aby Janě před očima explodovala tančící světýlka. I když byla omráčená, reagovala rychle. Nakročila před ženu a tím získala čas, aby znovu nabyla rovnováhy a dala jí pořádnou do nosu. Žena se zapotácela a k Janině úděsu zakopla o Robinovo bezvládné tělo a upadla na něj. Robin se pohnul a zasténal. Ale než pro něj Jana stačila něco udělat, postřehla, že muž se zlomenou rukou sbírá svůj odhozený nůž. Byla to tuhá rasa lidí. Rozběhla se k povalené ženě, sebrala těžkou pánev a otočila se právě včas, aby odvrátila mužův výpad. Dnem pánve odrazila čepel a zatímco se ten muž pokusil přelstít ji tak, že předstíral výpad vlevo, aby jí potom docela určitě uhodil do břicha, praštila ho pánví do obličeje. Srazila ho dozadu na pult, z nosu a z čela mu tekla krev. Přistoupila k němu a zlomila mu druhou ruku. Potom se naklonila k pultu a zhluboka se nadechla ve snaze zbavit se mlhy před očima.

"Je-li toto příklad minervanské pohostinnosti, doufám, že nás nepostihne totéž." Mužský hlas.

Jana trhla hlavou a prudce se otočila. U vchodu bylo plno lidí. Jana ztuhla. V popředí stál mladý muž, vévodův syn, kterého Jana považovala za Černého prince. Za ním byla jeho odporná jednooká sestra. Zírala na Robina. Za nimi stálo pět vojáků s apatickým výrazem v obličeji.

Tu Větu pronesl princ. Jana se na něj zadívala a řekla: "Zaútočili na mě. Chystali se mě znásilnit." Pokoušela se přitáhnout si k tělu roztrhanou tuniku, aby se zahalila, ale bylo to zbytečné. Vzdala to. Ať se podívají.

"Věřím, že jenom muži," prohodil princ suše. Potom dal svým mužům rozkaz. "Uklid'te to tady."

Čtyři vojáci posbírali Janiny popadané útočníky a vynesli je ven. Pátý zůstal stát za princem a princeznou a nespouštěl z Jany oči. Princezna přistoupila blíž k Robinovi a dívala se na něj. "Ještě žije," prohlásila kategoricky.

"Jen tak tak," odsekla Jana. "Nech ho být. Už jsi toho nadělala až dost."

Princezna se otočila a podívala se na Janu. "Já ho milovala, víš. Víc než jakéhokoli muže na světě."

"Máš teda dost podivný způsob vyjadřování náklonnosti," pronesla Jana hořce.

"Využil mě. Předstíral, že mě miluje. Celou dobu se mi vysmíval. Věděl, že se mnou nehodlá zůstat. Ani na Lordu Mordredovi. Celou dobu si dělal plán jak se spojit s Nebeskou Zenou, tou děvkou Janou Dorvinovou. Tvoji bývalou paní."

Jana neřekla nic. Princezna k ní přistoupila blíž, její oči na ni zžíravě hleděly. "Co pro tebe znamená on, Minervanko?"

"Miluju ho."

"A samozřejmě ti taky řekl, že tě miluje. Určitě to znělo velice upřímně, se mnou to bylo stejné. Byl v tobě uvnitř?"

Ostře se uchechtla. "Holka, vždyť já ti udělala službu tím, co jsem s ním provedla."

"Promiň, že ti za to nepoděkuju."

Princezna ji udeřila do obličeje. I když Janu tvář palčivě bolela a znovu jí před očima začala tančit světýlka, nebyla to nijak velká rána, spíš jenom gesto. "Nedoporučuji! ti říkat takovýhle drzosti, zvlášť když doufáš, že se s námi dostaneš nahoru."

"Nahoru?" zeptala se Jana, nechápala, o co se jedná.

"Náš hlavní technik Lamont za tebe orodoval u mého otce. Chce s tebou sdílet společnou domácnost. Předpokládám, že s tvým souhlasem."

Jana už pochopila: "Ano ... ano. Ale jenom když Robin ... až Robin..."

"Vypadá to tak, že otec o tom vážně přemýšlí; má Lamonta rád. Ale mýmu bratrovi a mně se to moc nezdá, proto jsme sem právě dneska přišli. A demonstrace tvé fyzické zdatnosti, kterou jsi nám před chvílí předvedla, ukazuje, že jsi dost nebezpečná."

"Nedělejte si starosti. Slibuju, že vás všechny nezamorduju v postelích."

"No, tak abych ti to řekl bez obalu," ozval se její bratr, "my ti nevěříme. Takže pokud bude otec souhlasit s tím, že Lamontově žádosti vyhová, varujeme tě, že tě budeme hodně bedlivě sledovat. Když nám dáš sebemenší záminku, tak tě zabijem, docela určitě."

"Oceňuji to varování-" začala Jana, ale potom přestala, když

zaslechla Robinovo zasténání. Rychle si k němu klekla. Měl otevřené oči. Upřeně se jí díval do obličeje a ona v jeho očích uviděla poznání. Byla tomu moc ráda, ale když jeho rty začaly vyslovovat začátek jejího jména, položila mu prsty jemně přes ústa. "Pššt ... nepokoušej se mluvit. Setři si síly."

Ale on se pořád snažil. "J ... a ... n ... o ..." Byl to šepot a Jana si byla jistá, že ani princezna ani princ ho neslyšeli. "Bolí ... strašně to bolí..." Hlas mu trochu sílil. "Co se mi stalo?"

"Neptej se," zarazila ho Jana se smutným úsměvem.

Oči se mu rozšířily, když do jeho zorného pole vešla princezna.

"Nevzpomínáš si, co jsem ti udělala?" zeptala se ho ledově.

"Nech toho," ozvala se Jana.

Robin se na princeznu zamařil. "Andreo ... ty jsi tu taky? Jsme na ... Lordu Mordredovi?"

"Lord Mordred už není - tvoji zásluhou," osopila se na něj.

Robin si nedokázal dát dohromady, o čem to mluví. Podíval se znovu na Janu. "Jano..." řekl chraplavě. "Prsten ... kde je ten prsten, co jsem ti dal?"

Zdvihla ruku tak, aby viděl, že ho pořád má. Smutně se na něj usmála. "Chvilí jsem si myslela, že by mohl být víc než prstýnek, ale nic. Zkoušela jsem to, ale nic se nedělo."

Robin se zašklebil a natáhl se k její ruce.

"Jano ... ten prsten ... dej..."

V okamžiku ji zvedli a postavili. Princ se na ni divoce díval.

"On ti řekl Jano!"

Jana odevzdaně přikývla. Věděla, že zaslechli její jméno.

"Jana Dorvinová - samotná Nebeská Zena!" vykřikla princezna Andrea.

"No, to tátu moc potěší, i když chudák Lamont si moc štěstí neužije," řekl princ. Otočil se ke svým mužům. "Chopte se jí. Půjde s námi."

Když ji dva vojáci pevně popadli, vykřikla: "Počkejte! Co Robin? Přece ho nemůžete nechat tady dole. Umře!"

"Podříznu mu krk, jestli chceš," odpověděl jí princ a chystal si dýku.

Rychle zavrtěla hlavou.

"Ne ... ne. Nedělej to."

Princ se usmál a zase dýku schoval. "Jo, necháme to prase zdechnout pomalu. Jde se."

Vévoda byl překvapený, když vešli do obchodu, kde si vybudoval svoji základnu a obytné prostory. Ležel na hromadě padákového hedvábí. O kousek dál cosi bublalo v kotlíku zavěšeném nad malým ohněm. Když si všiml, že Jana není úplně oblečená, zdvihl obočí a řekl svému synovi a dceři: "Ale, no tak. Copak za darebnost jste jí vy dva vyvedli?"

Princ Darcy sdělil otcí její skutečnou totožnost. Vévoda vstal a překvapeně na ni zíral. "No, no ... měl jsem tak trochu podezření, když jsem tě viděl prvně, ale připadalo mi to tak nepravděpodobné. Představoval jsem si Nebeskou Zenu víc, no, asi královskou."

"Co s ní uděláš?" zeptala se princezna.

Vévoda si povzdechl.

"Popravím ji, jak jinak. Škoda jí, je pěkná. A Lamont bude hodně zklamaný." Žalostně se na Janu usmál. "Viš, že už jsem skoro souhlasil s jeho žádostí ohledně tebe? Taková škoda."

S předstíranou odvahou Jana řekla úsečně: "Jestli mě chcete popravít, tak si pospěšte, ať už je po všem."

"Jenže, táto, jak ji popravíme?" zeptal se princ.

"Myslím, že za daných okolností by se hodilo utít jí hlavu," odpověděl vévoda a tahal se za vousy.

"To je moc rychlý," stěžovala si princezna.

"A copak navrhuješ ty, koťátko moje?" zeptal se vévoda suše. "Zahrabat ji po krk do mraveniště? Napíchnout ji na rozen a zvolna ji opékat nad otevřeným ohněm? Viš, že nejsme barbaři. A jako náš legitimní nepřítel si zaslouží důstojnou smrt."

"To mám teda kliku," řekla Jana.

Princezna se na ni podívala: "No tak dobře, tak ji setnem, ale stejně si myslím, že z toho vyvázne lehce."

"Miláčku, máš v sobě tutéž hloubku lidského soucitu jako tvá nebožka matka," řekl vévoda. K Janě potom pronesl: "Tak to bychom měli. Je to všechno poněkud nešťastné, moje milá, ale musím se držet našich tradic." Podíval se na její nahá prsa. "Kdyby z nás osud neudělal nepřátele, moc rád bych tě poznal líp."

"To je mi úplně jasné," odpověděla mu Jana.

"No, tak jo... Odvedte ji a vykonajte ten nešťastný skutek. A dbejte, abyste měli ostrou sekyru."

Jana cítila, jak se jí roztrásla kolena, když ji odváděli. Její fasáda odvážné ženy začala odpadávat. Nezamlouvala se jí představa useknuté hlavy. Nezamlouvala se jí představa popravy jako taková, ale stětí hlavy zvlášť patřilo k takovým zkušenostem, kterým by raději chtěla předjet. Jaký to asi bude pocit? Jak dlouho to bude trvat? A nejhorší ze všeho - co když zůstane při vědomí - i kdyby jen na chvíli, poté, co bude její hlava odřatá od těla? Dělal se jí špatně.

Venku potkali Lamonta, který byl nejdřív hodně překvapený, když ji takhle viděl, a potom zbystřil. Janu zaplavila vlna naděje, ale potom si uvědomila, že ji nemůže nijak pomoci.

"Co se děje?" ptal se a zastoupil hlavnímu vojákovi cestu.

"Odstupte, pane. Vedeme tuto ženu ven, abychom ji popravili. Je to vévodův rozkaz."

"Popravili? Ale proč? To nechápu ... co provedla?" křičel La-mont.

"Problém je v tom," ozval se princ, který společně se svou sestrou šel za tou skupinkou, "že objekt tvé touhy není nikdo jiný než Jana Dorvinová, samotná Nebeská Zena."

Lamont překvapeně zíral. Zeptal se Jany: "Je to pravda?"

"Jsem vinna. Je mi to líto, Lamonte ... já ne..." Zmlkla. Před budovou se ozvaly výstřely.

Uplynula poměrně dlouhá chvíle, než někdo zareagoval, potom princ vykřikl: "K hlavnímu vchodu, rychle!" Jako jeden muž se všech pět vojáků rozběhlo ke vchodu.

"Co se děje?" To byl vévoda. Připínal si pás s mečem. Na zádech měl Janinu kuši.

"Je to samozřejmě útok," vyštěkl jeho syn. "A podle zvuku pořádnej."

"Měli bychom se tam radši podívat," řekl vévoda váhavě. Podíval se na Janu. "Co s ní?"

"Já ji pohlídám," nabídl se Lamont.

"Ne, já ji pohlídám," vyhrkla princezna Andrea. Tasila dýku a usmála se na Janu.

Celý svůj život se El Rashad bál jediného - Alláha. Až do této chvíle. Teď se bál Alláha a příšery, která ho pronásledovala. Ta příšera mu sežrala víc než dvě třetiny armády a teď mu byla v patách a mrzčila pořád víc jeho mužů, když se pokoušeli prchnout. Bylo to Satanovo stvoření a šlo po něm, to věděl.

Konečně se po té strašné cestě, která vedla do kopce plísní a na níž je pronásledovala ta strašná věc, dostali na přehledný, rovný terén. El Rashad uviděl několik mužů stojících před vchodem do budovy; viděl obláčky dýmu z jejich pušek, slyšel kulky, co mu hvízdaly kolem uší, slyšel praskání ... a ani na zlomek vteřiny nezaváhal. Kulky nebyly nic ve srovnání s tou věcí, co je honila. "Do útoku!" zavelel svým mužům.

Nebylo třeba je pobízet, byli stejně vyděšení jako on. Šarvátka s lidskými protivníky bude pohádka...

Černě odění válečníci se pohybovali přes staré parkoviště jako potrháná vlna. Několik jich padlo, byli zasaženi kulkami, ale vlna se hnala nezadržitelně vpřed. Vévodovi muži ustupovali, ale nepřestávali střílet. Potom, když poznali, nakolik je situace beznadějná, se otočili a prchali.

U vchodu postavili primitivní barikádu, za kterou se skryli, stejně tak jako za výztuhy uvnitř budovy. El Rashadovi muži s křikem vtrhli do vstupního tunelu...

Ve chvíli, kdy vévoda se synem přibíhali ke vchodu, viděli, co zbylo z jejich obranných sil, když je ze vstupního tunelu vytlačili válečníci v černém, vyzbrojení meči. Oba se zastavili.

"El Rashadovi muži!" vydechl vévoda a zapotácel se.

"Ten Ztracený kluzák, co nás sledoval," křikl princ. "Určitě se vrátil s nějakou informací..."

Potom vévoda uviděl samotného El Rashada - poznal ho snadno podle známého jestřábiho profilu. V tu chvíli změnil El Rashad směr a vévoda v jeho obličejí spatřil něco, co tam nikdy předtím vidět nebylo - absolutní strach.

El Rashad se ohlédl přes rameno, potom se pustil k vévodovi a Darcymu. El Rashadův zakřivený meč i jeho šaty byly posety krvavými skvrnami. Vévoda hbitě sáhl po kuši; princ tasil meč...

"Počkejte!" křičel El Rashad. "Zadržte! Musíme přerušit boj

mezi sebou - je tady mnohem větší hrozba. Musíme se sjednotit, abychom proti ní mohli bojovat!"

"Co je tohle za trik?" mumlal princ, ale vévoda si všiml téhož výrazu hrůzy ve tvářích El Rashadových mužů. "Skloněte zbraně, muži z Lorda Mordreda!" křičel vévoda na své muže, co přežili. Ačkoli se tvářili zneklidněně a zmateně, uposlechl.

"Pronásleduje nás Satanova ruka!" křičel El Rashad a ukazoval ke vchodu. "Musíme ji nějak zlikvidovat! Rozdělejte oheň, který ji spálí..."

Vévodovi připadalo, že El Rashad je šílený, i když nepochyboval o tom, že mluvil pravdu o jakési nebezpečné obludě, která je někde nablízku. Ale říkat tomu Satanova ruka bylo vážně trochu moc. Pověřivý blázen, pomyslel si. Byl to s největší pravděpodobností obrovský had, co ho Darcy viděl ze vzduchu.

"Uklidni se," řekl El Rashadovi. "Máme dost zbraní, abychom se ubránili jakémukoli zvířeti. Ale ten tvůj nápad s ohněm není špatný. Dáme na hromadu všechno hořlavé, co tu najdeme a je docela možný, že to zvíře při pouhém pohledu na oheň uteče. Jak blízko je to stvoření...?"

Na otázku se mu dostalo okamžité odpovědi, a to ve formě jednoho z El Rashadových mužů, který byl do vstupního prostoru vhozen velkou silou. S křikem letěl nad hlavami ostatních mužů a dopadl na cestu. Mezi El Rashadovými muži v tu chvíli vypukla vřava, pokoušeli se dostat se co možná nejdál od vchodu.

Výsledkem byla změt' těl. Z tunelu se rozléhal zvuk rozbíjených předmětů - pozůstatky barikády - a vytrvalý dusot.

Vévoda cítil, jak se mu pod nohama chvěje zem.

Potom se to vynořilo z ústí tunelu. "Kriste Ježíši," zašeptal vévoda, "je to ruka!" Zachvácen atavistickou hrůzou se otočil a utíkal, cestou odhodil kuši. Princ Darcy prchal před ním. El Rashad jej těsně následoval...

Nahoře se všechno zklidnilo, což mohlo znamenat cokoliv. Jana jenom doufala, že ti útočníci, ať už to byl kdokoli, přemohli vévodu a jeho muže. Pokud k tomu skutečně došlo, neznamenal to, že by snad její šance na přežití byly větší, ale znamenalo to, že unikne popravě stětím.

"Co se to tam děje?" mumlala princezna Andrea. Stála těsně za Janou, špičkou dýky ji píchala mezi žebra.

Lamont stál u balkonu, tvářil se zachmuřeně a prostě jenom pokrčil rameny. Od té chvíle, co vévoda a jeho syn odešli, mlčel. Jana si dál zbytečně pohrávala s Robinovým prstenem, tiskla kámen do lůžka a zase jej vysunovala. Reagovala tak na opětný Robinův zájem o něj. Natáhl se po něm, určitě ho chtěl. Proč? Nic nedělal. Aspoň ne pro ni...

Ne pro ni!

Když ji to napadlo, hned se celá napružila, takže princezna přitlačila dýku o to víc. "Pozor!" varovala Janu, potom sebou trhla, když znovu uslyšela rámus nahoře. Výstřely, výkřiky ... pak už jenom křik.

Jana se zamračila. To nebyl křik bolesti, byly to výkřiky strachu a děsu. Potom uslyšela, jak někdo běží po cestě.

Pocítila, že princezna polevila, a prudce se otočila. Chytila ji za zápěstí, pořádně stiskla a uspokojení jí přineslo nejen to, že slyšela to děvče plakat bolestí, ale i to, že dýka cinkla o podlahu, jak jí vypadla z ruky. Potom, když k nim přibíhal Lamont, hodila princeznu na něj. Oba upadli.

Jana se dala na útěk. Jestli se nemýlila, tak věděla, jak se z tohoto strašného místa dostane pryč - i s Robinem.

23

Tyra ležela na posteli obličejem do polštáře a plakala. Milo se na ni díval, když se oblékal. Hryzalo ho svědomí. Neměl ztrácet trpělivost ... neměl být tak netrpělivý. Byla to chyba toho jeho ztraceného těla s předpubertální sexuální touhou bez prostředků, kterými by ji uspokojil. Čím dřív se dostane do puberty, tím líp. Teo? už to bude trvat určitě jenom pár týdnů.

Vyšel na chodbu a skoro zakopl o robota. "Jsi odpornej týpek, Milo," řekl robot Ashleyiným pobaveným hlasem. "Cos to dělal s tou chudinkou."

"Špehovalas jako vždycky, že jo?"

"A co jinýho mám tady asi dělat?"

"No, tys vyhodila všechny lidi, já ne." Rychle šel chodbou.

Robot cupkal za ním.

"Kam jdeš?" zeptala se Ashley.

Milo chvilku zaváhal, než jí odpověděl. "Nahoru. Chci se znovu kouknout na ten létající stroj."

"Pořád si s tou věčičkou hraješ," řekla Ashley trucovitě. "Ale nemá to smysl. Nikdy se ti nepodaří to nastartovat."

"Já vím... já vím, ale stejně mě to fascinuje." A žiju v naději, dodal v duchu.

Nahoře bylo teplo a foukal prudký horký vítr, i když Ashley podle pokynů snížila rychlost.

Milo se křečovitě držel bezpečnostního provazu a mířil k Ro-binově stroji. Všude kolem se povalovaly elektrické kabely, které tu na Robinovo přání položili roboti.

"Kde jsme?" zeptal se Milo robota, který k jeho značné rozladěnosti šel pořád za ním.

"Nevím. Zeptám se Carla... Říká, že je to stát Tehuantepec. Kdysi to bývala část Mexika, ještě před rozpadem, jestli tě to zajímá."

"To je paráda," řekl a rozhlížel se kolem. Ostatní lodi flotily byly rozesety po nebi za Nebeským Andělem, Lord Montcalm

chyběl. Ashley, která jej řídila, se rozhodla letět i se svými zajatci sama, na vlastní pěst.

Poklop létajícího stroje byl pootevřený. Robotovi, kterého ovládal Carl, se podařilo zapracovat na zámku, ale při pokusu

0 aktivaci samotného stroje nedosáhl žádného úspěchu. Nebo to aspoň tvrdil, ale Milo měl podezření, že Ashley Carlovi zakázala

to i zkusit.

Nastoupil do stroje a sedl si na pohodlnou pohovku. Zadumaně se díval na potměšilý ovládací panel a prázdné obrazovky. Cítil obrovskou sílu, kterou v sobě stroj ukrýval; byla to nevyužitá síla, kterou nedokázal probudit k životu. S povzdechem přešel prsty přes řadu tlačítek na ovládacím panelu...

"Je to ztráta času," ozvala se Ashley z robota, který se usadil ve vnitřním průlezu.

Milo se snažil ji ignorovat. Seděl tam a hrál si s ovládacím panelem víc než čtvrt hodiny a doufal, že náhodou přijde na kombinaci, kterou by stroj oživil. Ale nestalo se nic.

"Nefunguje to," oznámil nakonec robotovi. "Jdu pryč."

Váhavě se pustil za robotem přes dvojitý poklop. Musí nějak najít způsob, jak ten stroj rozpohybovat. Ale nejdřív musí přelstít Ashley...

Vypadal, jako by byl mrtvý.

Jana s hekáním klesla vedle něj na kolena a prsty mu stiskla hrdlo. Cítila tep a znovu jí svítila jiskřička naděje.

"Chudinko moje.

1 tak se z toho můžeme dostat." Stáhla prstýnek a nasunula mu

ho na prostředníček levé ruky. Potom se rychle pomodlila k Matce

Boží a stiskla drahokam. A držela ho tak. Tohle muselo být ono.

Prsten musel být v přímém kontaktu s Robinem, aby fungoval.

Možná ho poznal podle genetického kódu, který si přečetl. Když to Jana zkoušela na sobě, "přečetl" si ji, nerozpoznal ji jako Robina

a odmítl tedy fungovat. Jana aspoň doufala, že je to takhle...

Kontroloval lana, kterými byl stroj upevněn k trupu vzducholodi, když vtom si uvědomil, že cítí vibraci. Ano, to lano, kterého se dotkl, se chvělo. Byl to ten stroj! Něco se s ním děje! Určitě nakonec náhodou narazil na tu správnou kombinaci. Utíkal zpátky k poklopu. Ano! Skrz poklop viděl světlo na ovládacím panelu. Když lezl zase dovnitř, robot ho popadl za límec košile a vytáhl ven.

"Nenastupuj do toho!" křičela Ashley. "Nikam nepoletíš!"

Prudce se otočil, roztrhl košili a kopl. Robot byl těžký, ale síla jeho kopnutí stačila k tomu, aby od něj robot odletěl vzduchem o kus dál. "Ty pitomá, blbá děvko! Rozflákám ti hardware na cucky!" řval. Ještě než robot dopadl, už se otočil zpátky k průlezu...

Bylo to právě včas, aby viděl, jak se poklop s klapnutím zavřel. "Ne!" křičel. Bzučivý zvuk, co ze stroje vycházel, byl stále hlubší. Potom začala pojistná lana hlasitě praskat. "Ne!" vykřikl znovu. Vymršťené lano jej těsně minulo, když se stroj odpoutal od trupu vzducholodi. Ucouvl. Stroj se teď zdvihal rychleji. Natáhl krk. "Vrať se..." křičel chabě. Asi tak ve výšce dvou set stop nad trupem se stroj najednou vrhl dopředu obrovskou rychlostí. Během třiceti sekund úplně zmizel z dohledu.

Milo pořád upřeně koukal na místo na obloze, v němž se stroj ztratil do neznáma. Cítil velmi nepříjemně mlčícího robota, co mu stál za zády. Měl dojem, že slyší Ashleyina nevyřčená slova:

"Budeš l-i-t-o-v-a-t..."

"Jak dojemné ... tvé poslední sbohem."

Jana se ohlédla. Byla to princezna, celá rozčuchaná a udýchaná z pro ni nezvyklé námahy - běhu. Opřela se rukou o sloup. Opět třímala v ruce dýku. Za ní se objevil Lamont, taky celý udýchaný.

Princezna nejistě vkročila do obchodu. Zdvihla dýku. Jana pustila Robinovu ruku a stoupla si proti ní. Tiskla kámen dostatečně dlouho? Co když ten létající stroj byl moc daleko, aby zachytil signál prstenu? A dost možná klamala sama sebe a ten prsten byl docela obyčejný.

"Princezno ... nedělejte to!" křičel Lamont a vešel za ní dovnitř.

Otočila se k němu. "Můj otec ji odsoudil k smrti a já dohlídnu na to, aby byl rozsudek vykonán, a to teď hned. A ty mi pomůžeš, nebo se postarám, aby tebe stihl stejný osud."

"Pomoci vám...?"

"Zmocni se jí. Na mě je moc silná. Popadni ji a přidrž ji, než ji oddělám."

Lamont se bezmocně podíval na Janu.

"Udělej to, Lamonte! Je to královský rozkaz!" křičela princezna.

Jana řekla klidně: "Lamonte, nemusíš se už podřizovat ani jí ani jejímu otci. Už to nejsou vládci, jsou to jenom žalostní utečenci jako my všichni ostatní. Jejich svět už není. Dokonce i to minikrálovství, co tady bylo založeno, je pryč.

Podívej..." Po cestě přicházeli muži. Většina z nich byla oblečena do typicky černých El Rashadových šatů, ale mezi nimi byli i někteří muži vévodovi. Všichni byli zachváceni příšernou panikou.

Potom Jana spatřila důvod. Napřed si myslela, že je to obrovský pavouk...

"Marie, Matko Boží," vydechla princezna.

"To je lidská ruka," hlesl Lamont nevěřicně. "Ale to přece není možné!"

Když ruka předběhla dva muže a zavalila je, vzpomněla si Jana na Milovy historky o tom, co si bohatí muži, kteří vládli genetickým korporacím stejně jako on sám, přivlastnili; obludy, které si vytvořili pro potěšení. Mimo jiné to byli třeba velcí hadi. Už se v plísní setkala s nejrůznějšími hrůzami, ale nic nebylo tak příšerné jako tohle...

Ryn se znovu pomalu probíral do království vědomí; zpátky do světa bolesti a horečnaté nemoci. Měl šílenou žízeň.

Otevřel oči a pokusil se mluvit. Nevydal ze sebe ani hlásku. Zkusil to znovu.

"Jano..."

K jeho ulehčení se vedle něj objevila a přikrčila se k němu. Ke svému překvapení viděl, že o kousek dál stojí Andrea. A nějaký muž. Krčili se za pultem. Oba se tvářili vyděšeně. Na něco, co se týkalo Andrey, se pokoušel zapomenout ... ale stejně si vzpomněl. Co mu to udělala? Zasténal.

"Pšššt," sykla Jana varovně, když mu položila chladnou dlaň na horké čelo. "Klid."

"Vodu ... chci pít..." zaskřehotal.

"Je mi líto, miláčku. Nemáme žádnou."

Copak to nechápe? On se musí napít. Umírá žízni. Umírá. Ano, umírá. Věděl to. A vlastně se mu ani moc nechťelo žít, po tom, co mu Andrea udělala. Panebože, všechno se tak zhatilo, ale jak to? Chystal se s Janou uprchnout v Toy a potom ... a potom co? A jak chtěl přivolat Toy? Odpověď byla dráždivě blízko. Něco se musí udělat s prstenem. Pokusil se soustředit, ale nebylo to k ničemu...

Uvědomil si výkřiky. Někdo ječel hodně blízko u něj. Podle zvuku to byl muž. Kde to jsem, ptal se sám sebe. Potom ho napadlo, že už je třeba mrtvý a že je v pekle. Ale ne, nemůže to být peklo, protože je tam s ním Jana. "Jano..." řekl a znovu upadl do bezvědomí.

Vévoda nervózně vykukoval přes nízkou zeď. To stvoření zcela jasně větrilo ... ale ukazovákem. Určitě hledalo nějakou kořist, kterou minulo. Potom se najednou rozeběhlo a zmizelo v obchodě vzdáleném asi tak padesát yardů. Zevnitř se ozvaly výkřiky. Vévoda se podíval na El Rashada, který se křičel za zídou vedle něj. Měl zavřené oči a mumlal pořád dokola stejnou modlitbu. Často jmenoval Alláha. Vévoda si v duchu odříkával svoji vlastní modlitbu. Nevěděl, jak se z téhle situace dostat. Byli v pasti a dříve nebo později je ta zřůda, ať už je to cokoli, najde, zabije a pak sežere.

"Jde sem," zasténala princezna. Jana zadržovala dech, ale obluda se zastavila u jedné fontány a otočila se jejich směrem, prst zdvižený tak, jako by ukazovala přímo na ně. Jana ucítila, že jí najednou přeběhl po zádech mráz. Pořád dokola si říkala, že ta obrovská ruka není nic jiného než odpornost vytvořená člověkem, ale naplňovalo ji to hlubokým děsem.

Ruka se najednou otočila a potom se rozběhla od nich pryč. Jana začala znovu dýchat. "Tady už nezůstanu," prohlásila princezna, když obluda zmizela v dalším obchodě. "Rozběhnu se po cestě a vrátím se zpátky nahoru."

"To se vám nikdy nepodaří," řekl jí Lamont. "Ta věc se pohybuje příliš rychle."

Ale princezna si ho nevšímala. Vstala a pomalu vyšla do přední části obchodu; potom se rozběhla. Jana střídavě sledovala princeznu a vchod obchodu, do kterého vstoupila ta obluda. Potom se něco stalo. Něco nádherného.

Na podlahu padl stín. Jana se podívala nahoru. Nějaká věc stínila světlo v průrvě ve stropě. Ta věc pomalu klesala. Janino srdce poskočilo. Byl to Robinův létající stroj.

Princezna Andrea ho také uviděla. A poznala ho. Zastavila se a upřeně se dívala nahoru.

"Létající stroj!" křičel Lamont.

Stroj se při klesání otočil a potom zamířil k nim. Jana teď už slyšela mocné předení, jak se blížil. Viděla princeznu, jak utíká k místu, kde by stroj mohl přistát. Viděla i Bestii, kterou přilákal hluk, jak se vynořila z obchodu.

"Tomu nevěřím - zrádcův stroj je tady!" vyhrkl ze sebe vévoda.

"Ale co tady dělá?" ptal se jeho syn.

"To je přece jednoduchý, ty blboune. Přiletěl sem pro něj! Pojď, musíme se dostat dovnitř!" Vévoda vyskočil a vyběhl z obchodu. Rychle se ohlédl a viděl, že ho následuje i Darcy. El Rashad zůstal skrčený za zdí.

Bestie se váhavě zastavila, zkoumala vzduch špičkou ukazováku. Byla zjevně zmatená přítomností a hlukem létajícího stroje. Vévoda byl přesvědčen, že se ke stroji dostane dřív, než ho ta věc chytí. A kromě toho - mezi ním a Bestií byla ještě Andrea...

Stroj se lehce snášel před obchod. Ještě než úplně dosedl, otočil se, aby byl poklop nasměrován k nim. Teď se začínal otevírat. Jana šla k Robinovi a pokoušela se ho zdvihnout za ramena. Zasténal. Protože stroj jí stál ve výhledu do obchodu, neměla představu, jak daleko je Bestie. Byla si jistá, že se vydá k nim, protože ji přiláká stroj. Podívala se zoufale na Lamonta.

"Prosím!" vykřikla.

Hned ji přispěchal na pomoc a uchopil Rýna za kotníky. Společně jej odnesli ke stroji.

"Ryne? Ryne? Jsi v pořádku?" Hlas vycházel ze stroje. Ženský

hlas. Janu to sice trochu překvapilo, ale odpověděla rychle. "Robin byl raněn. Je v bezvědomí." Teď už se dostali k boku stroje. Zatímco Lamont držel Robina, Jana se vyšplhala k průlezu. Strčila hlavu a ramena dovnitř a viděla, že

kabina je prázdná. Další počítač, uvědomila si. Doufala, že tenhle program s ženským hlasem bude rozumnější než Ashley.

"Robin nutně potřebuje lékařské ošetření," oznámila Jana stroji. "Musíš ho co možná nejrychleji odvézt domů."

"Samozřejmě. Přiveď ho. A mimochodem, nejmenuje se Robin, ale Ryn. "

"Utíkej, Andreo! Utíkej!" ječel princ.

Vévoda se ohlédl. Bestie se blížila k jeho dceři. Když Andrea postřehla, v jakém je nebezpečí, prudce změnila směr.

Dobře, pomyslel si, teď neběžela ke stroji. Ale teď zase prudce změnil směr i Darcy, vřískal a mával rukou. Panebože, řekl si v duchu vévoda. Skutečně se pokoušel odlákat tu obludu od své sestry! Takový příklad sebeobětování zrovna od Darcyho! Když se soustředil na to, aby ještě zrychlil, říkal si - jak málo známe svoje vlastní děti.

Jana klečela na pohovce a protahovala Robina průlezem, zvenku jí pomáhal Lamont. Potom s velikými potížemi Robina uložila na pohovku. Byla to maličká kabina, jen pro jednu osobu. Robin cosi mumlal v deliriu a Jana si všimla, že mu obvaz mezi nohama prosakuje krví. Potom uslyšela zvenku křik. Vzhledla a průlezem spatřila vévodův obličej. Pokoušel se nacpat dovnitř, ale Lamont ho stahoval zpátky.

"Jdi vodě mě! Já se tam musím dostat!" křičel vévoda.

"Ale to, pane, nemůžete! Není tam místo!"

"Ale bude tam místo, ty cvoku! Hned, jak ty dva vytáhnu ven!"

Jana řekla rychle: "Zavři poklop, stroji!"

Ženský hlas jí chladně odpověděl: "Zavřu ho, až vylezeš ven. Nemůžu tě vzít na Šangri La. To se nesmí."

Taková odpověď Janu ani moc nepřekvapila. Uvědomila si, že ji vlastně částečně očekávala. Dívala se k poklopu.

Vévodu ani La-monta už nebylo vidět. Slyšela hlomoz urputného boje. Povzddechla

si. Pokud je možnost, jak zachránit Robina, nemá na výběr, musí vystoupit. Dohadovat se s tímhle hloupým počítačem by stálo příliš mnoho drahocenného času, Robin ho nemá nazbyt, pokud chce, aby přežil. Připravila se na cestu dvojitém poklopem...

Darcyho ječení a mávání rukou nakonec zabralo. Bestie se zastavila a Andrea měla dost času dostat se ke sloupu, k němuž utíkala. Kdyby se Bestie nezastavila, už teď by Andrea byla mrtvá. Otočila se prudce k Darcymu, potom se najednou rozhodla zaútočit nejdřív na nejbližší kořist, znovu se otočila a pokračovala dál ke sloupu, který chránil Andreu.

Dopadla masivním pahýlem svého zápěstí na podlahu, potom se zdvihla na bříska pod prsty v dlani. Všech pět prstů prudce dopadlo na zem a sloup se zatřásl. Darcy uslyšel křik své sestry, ale potom jej přehlušil hlomoz bortícího se balkónu. Než se usadil oblak prachu, uviděl Darcy Bestii pod obrovským kusem staré zděné konstrukce. Vykřikl Andreino jméno, tasil meč a rozběhl se do oblaku prachu.

Doufal, že zdívo tu obludu zabilo, ale přepočítal se. Přestože ji to přitisklo k zemi, zuřivě se zmítala a vypadalo to, že se brzy vymaní. Andreu neviděl. Přišel blíž ke svíjející se nestvůře. Strašlivě zapáchala. Silou vůle se donutil přijít tak blízko, aby jí mohl meč zabodnout ze strany za malík - měl parametry kmene malého stromu. Ostří protjelo jen několik palců do silné šedé kůže. Ne, naděje na to, že ji zabije, nebyla žádná. Volal Andreu a horečně prohledával hromadu sutí před Bestií. Potom ji spatřil, částečně zasypanou.

Schoval meč do pochvy, natáhl se svou zdravou rukou k její napřažené ruce pokryté prachem a zaslechl sten. Rychle odhrabal suť, která ji zasypala, a vytáhl ji ven. "Andreo!" křičel, pokoušel se ji podepřít, "vstávej! Musíme se odtud dostat! Andreo...!" Slyšel za sebou, jak se obluda s velikým úsilím snaží vyprostit. Už to určitě nebude dlouho trvat. Když už se Jana skoro vyškřábala z poklopu ven, zaváhala. Vévoda a Lamont byli zabráni do boje na život a na smrt. Lamont

ležel na zádech, vévoda byl na něm a neústupně mu mířil dýkou na hrudník. Lamontovi ubývalo sil a Jana věděla, že zanedlouho zemře, jestli mu nepomůže. Ale když už se chystala seskočit, uslyšela za sebou výkřik. "Jano..."

Otočila se a vrátila se do kabiny. Robin byl zase při vědomí a podle výrazu v očích byl mnohem jasnější než kdykoli předtím. "Jano ... tys přivolala Toy," hlesl udiveně.

"Jestli takhle říkáš téhle věci, tak ano, miláčku, s tvou pomocí. Ale musím jít. Neodveze tě do bezpečí, dokud neodejdu."

"Ne..." křičel a zkrivil tvář. Zavřel oči a Jana se domnívala, že zase upadl do bezvědomí, ale potom oči opět otevřel a pevně řekl: "Toy, slyšíš mě?"

"Ano, Ryn. Už opravdu musíme letět. Čeká nás dlouhá cesta a podle mých senzorů jsi vážně nemocný."

"Toy, protože jsem pozměnil tvůj program, musíš mě teď poslouchat, je to tak?"

"Ano, Ryn."

"Takže ti poručím, abys plnila veškeré pokyny, které ti dá tato žena. Jmenuje se Jana. Zakóduj si vzorek jejího hlasu..."

Odmíchl se. "Jano, řekni něco Toy."

"Ehm, ahoj, Toy ... já jsem Jana."

"Jméno a vzorek hlasu zaregistrován," řekl počítač energicky. "Ryn, ale nebudou rádi, když si tuhle osobu přivezeš s sebou na Šangri La."

Robin neodpověděl. Jana viděla, že tentokrát skutečně upadl do bezvědomí. "Toy!" křičela, když se usazovala v kabině. "Zavři poklopy, přikazují ti to!"

"Jak si přeješ." Poklopy se s bouchnutím uzavřely.

Jana co možná nejohleduplněji uložila Robina na jednu stranu pohovky a přitiskla se vedle něho. Bylo to nepohodlné a musela zůstat na boku. "Ukaž mi, co se děje venku."

Obrazovky monitoru se rozzářily. Na jedné z nich se objevil vévoda a Lamont. Lamont pořád ještě ležel na zemi. Na hrudníku krvácel a Jana si byla jistá, že je mrtvý. Vévoda vstával. Otočil se a když viděl, že poklopy jsou zavřené, rozběhl se a cosi křičel. Objevil se v detailu a potom zmizel ze záběru. Jana uslyšela tlumené bouchání. Určitě bušil

pěstmi do poklopu.

"Vznes se, Toy, a potom zůstaň ve vzduchu."

Jana si prohlížela další monitory, stroj stoupal. Na jednom z nich spatřila Bestii. Pronásledovala dva lidi, Jana poznala prince a princeznu. Princ princeznu podpíral. Jeden z prstů Bestie, prostřední, byl nehybný a zdálo se, že je zraněný, takže se celá ta kreatura pohybovala nemotorně, ale i tak už co nevidět ty dva, co se tak pomalu vlečou, dožene. Chvilí se upřeně dívala na obrazovku a potom řekla: "Máš na palubě zbraně?"

"Ano."

"Tak, prosím tě, znič tu obludu tam dole."

"Kterou? Vidím tam tři."

"Tu největší."

"Dobře."

Toy se prudce obrátila a potom klesla. Jana ucítila slabou vibraci a na obrazovce viděla, jak se na Bestii něco řítí a zanechává za sebou cestičku páry. Bestie se zachvěla, skrčila a zastavila. Tázavě zdvihla ukazovák, jako by chtěla zjistit, odkud se vzala ta věc, co ji udeřila. Potom se rozpadla, po celé podlaze nákupního střediska se rozletěly velké kusy letitého kouřícího masa.

Tlaková vlna porazila prince a princeznu na zem. Jana nečekala, aby zkontrolovala, zda jsou zraněni nebo ne, a dala Toy rozkaz proletět vzhůru dírou ve střeše.

Dívala se, jak pod nimi budova mizí. Co se dál stane s vévodou, jeho dvěma strašnými dětmi a všemi ostatními, ji ani trochu nezajímalo. Potom dala Toy rozkaz: "Odvez nás na Šangri La."

Epilog

Milo se probudil a měl zvlášť ošklivou kocovinu. V hlavě mu bušilo a v ústech měl nepříjemný pocit. Byl celý zmatený. Večer určitě tolik vína nevypil. Zaúpěl a natáhl se po Tyře. Aspoň ta ho na chvíli pobaví.

Rukou ji nemohl najít. Otevřel ospalé oči a uviděl, že v posteli není. Rozčileně se posadil. Nikde po ní nebylo ani stopy. Věděla, že se ho musí zeptat, jestli může z pokoje odejít. "Tyro! Kde jsi?" zavolal. Bude ji muset zase srovnat do latě - ta myšlenka ho hned rozveselila.

Vstal z postele, držel se za hlavu a čekal, až to hučení ustoupí.

"Tyro!" zavolal znovu rozzlobeně. Žádná odpověď. Šel do koupelny a otevřel dveře. Prázdná. Stejně tak kuchyň a obývací. Ta děvka si dovolila odejít z bytu! Za to ji bude muset pořádně zmlátit!

Vydal se k hlavním dveřím - a zastavil se. Zůstal stát v úžasu s otevřenou pusou. Normální dveře - myslel, že jsou z odlehčeného plastiku - byly pryč. Na jejich místě byly kovové dveře. Bez kliky.

Milo k nim šel a strčil do nich. Nepohnuly se. Byly hodně pevné.

"Ashley!" křičel. "Co se to, do háje, děje?"

Ashley mlčela. Dál řval její jméno a taky Carlovo, ale odpovědi se nedočkal. Potom začal do kovových dveří kopat a mlátit pěstmi.

Řekvapilo ho, když se na nich najednou otevřelo okénko. V něm se objevil dobrotivý obličej Minervana Shana. Usmál se na něj. Byl jedním z mála lidí, kteří směli zůstat na palubě Nebeského Anděla. "To nemá smysl," řekl Milovi. "Ona vás ven nepustí."

"O čem to mluvíš? Co se to děje?" dožadoval se Milo.

"Jste potrestán," vysvětloval Shan. "Ashley vás už nemá ráda. Po tom, co jste jí pohrozil, že ji zničíte. Musíte tady zůstat. Ve styku budete jenom se mnou. Odstranila z vašeho bytu veškeré audiovizuální spojení ven. Jste odříznut od ní i od Carla. Já vám budu nosit jídlo, když vám v kuchyni dojdou zásoby."

Panebože, pomyslel si Milo. Něco takového se dalo čekat. Ale aspoň ho nezabila nebo nehodila na zem. Hergot, ta blbá, pitomá, elektronická kráva! Určitě řekla Shanovi, aby mu dal včera něco do vína a když o sobě nevěděl, nechala vyměnit dveře. "Kde je ta holka?" zeptal se Milo. "Kde je Týrá? Nemohl bych tu mít aspoň ji. aby mi dělala společnost?"

Shan zavrtěl hlavou. „Ashley vám ji odebrala a svěřila ji do mé péče. Zacházel jste s ní hanebně. Bude trvat hodně dlouho, než se dá dohromady."

Milo na něj zíral v němém vzteku. Jeho žena se dostala do rukou tohoto flegmatického minervanského skřeta! To je celá Ashley, tohle mu provést!

Snažil se ze všech sil ovládnout. Nemělo smysl dělat věci ještě horší, než jsou. Co možná nejklidnějším tónem řekl: "No, dobře, jak dlouho bude tahle přiblblá hra trvat? Kdy mě odtud pustíte?"

"Nikdy," odpověděl Shan a zavřel okénko.